

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Perry_Steve-AvsP-VvsP-01-Korist.PDB

PDB Name: Perry_Steve-AvsP-02-Korist
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.4.2006
Modification Date: 16.4.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PŘEŽIJÍ JEN TI NEJSILNĚJŠÍ: VESMÍRNÝ ZÁKON

Machiko Noguchiová přijala dohled nad rančerskou kolonií na planetě Ryushi jako výzvu. Netušila, že kromě řízení kolonie ji bude muset chránit s nasazením vlastního života!

Nejdřív je objevena mršina pavoukovitého vetřelce. Pak je zmasakrována rančerská rodina. A nakonec je do ošetřovny přinesena polomrtvá příšera, jíž podobnou ještě nikdo nespatriil. Brzy je zřejmé, že poblíž města Prosperity Wells nepřistála jen jedna, ale hned dvě formy mimozemského života. Jedna - obrovsky hmyz s černým krunýřem tvrdým jako ocel - byla vysazena jako kořist pro smrtelně nebezpečný lov. Druhá - téměř jako lidé, ale mnohem silnější a stejně inteligentní - je rasou Predátorů. Mezi nimi stojí lidští kolonisté, neozbrojeni a bezbranní. Celá kolonie je ohrožena a Machiko Noguchiová se musí rozhodnout mezi smrtí a přežitím - a muže najít největšího spojence v Predátorovi, který ji chce zabít...

VETŘELCI VERSUS PREDÁTOR - KOŘIST

Steve Perry & Stephani Perry

Pro Diannu a pro opomíjenou skupinu lidí, která udělala všechnu práci, od lepení poštovních známek po vyřizování telefonů.

Jsou to Dennis, Ann, Bobbye, Bob,

Gina, Dianě, Rosie a Ingrid.

SCP

Pro šest žen, které zachránily můj život, moji počestnost, případně od obojího trochu.

Leslie, Tamara, Dianne,

Gwen, Charlene a Cheryl. Díky vám všem.

SDP Tentokrát děkuji Kiju Johnsonovi za to, že nám dal práci - i přes všechny ty ošklivé záležitosti s penězi, které přišly později. Nebo nepřišly... „Dábel za děblem za děblem za děblem.

Dokonalý mastodont, monstrum

s bolavým zubem ega,

mrtvý opilý soudce:

Kamkoli se budeš brát, naše agónie tě užijí usazeného na nejtemnější oltáři naší srdceryvné

dokonalosti. Bestie, zvíře, bastarde. Ó můj psí bože!“

George Barker .

1

„Nechci se hádat, ale stejně si myslím, že žvaníš nesmysly.“

Scott se usmál, aby situaci trochu zlehčil, ale ne zase příliš. Před týdnem vypadli z hyperprostoru a nahodili nové vylepšené gravitační motory. Ve chvíli, kdy posádka opustila spací kóje, opět začala ta stará rozepře. Ostatní pracovali u motorů nebo se starali o běžné lodní záležitosti a oni dva seděli sami v pilotní kabině a zírali do černého nekonečna. K nejbližší stanici to byly již jen týdny, ale ty jim právě začínaly připadat jako roky.

Tom se svými stále nakrátko ostříhanými tmavými vlasy, které si nechal před hibernací oholit až k lebce, byl opět ve sprše. Vypadal trochu jako bažant, který právě vylezl z vojenské školy.

Scott si prohrábl svůj světlý plnovous a čekal na odpověď, která musela přijít. Loď zapáchala jako šatna chlapeckého týmu.

Tom ho nezklamal, „Jasně. Žvaním nesmysly, já i všichni ostatní. Ale říkám ti, že dřív nebo později dostaneme účet. Nemůžeš prostě pokračovat ve znásilňování panenských planet, brát všechno cenný a nechávat za sebou jen hromadu suti.“

„Nevzpomínám si, že bych toho svého v poslední době strkal někam do země,“ opáčil Scott.

„Ty víš, jak to myslím.“

„Ne, nevím. Lector je, pokud si při instruktáži usnul, tažná loď. Vlečeme za sebou zpola plnou loď s asi patnácti miliónama tun ryb a živočišných produktů a letíme naložit další maso od těch chudáků na Ryushi. Od bandy kovbojů -

ne, ani ne kovbojů, rhyníhbojů - žijících na planetě uprostřed prázdnoty.“

„Scotte-“

„A,“ ignoroval ho Tom, „a ta nákladní loď, tenhle tahač, ty kovbojové, já i ty, my všichni patříme těm i duší Korporaci. Ty svoje kecy o znásilňování planet si vykládej staroušovi Chigusovi.“

„Ježíši, ty si tak zaslepenej-sakra!“

Scott se vrhl k řídícímu panelu a snažil se zjistit, co se stalo. Tady uprostřed prázdnoty, kde nebylo nic než jejich loď a občas nějaký atom vodíku, kolem nich právě něco proletělo neuvěřitelnou rychlostí. A zrychlovalo to. Bylo to už pár set kliků daleko, ale tady venku to nebyla žádná vzdálenost.

„Zatracenej levnej zkurvenej doppler!“ klel Tom a pokoušel se signál zpracovat na počítači. „Co to, sakra, bylo? Někáká loď?“

„Ani náhodou. To zrychlení by všechny lidi na palubě okamžitě rozmačkalo. Možná zbytek novy, kus šutru vyplivnutej opravdu velkým výbuchem.“

„Jasně? Možná to byl Bůh na své cestě ke Konečnému zúčtování. Raději očisti svou mysl, Scotty.“

„Jsem jenom pěšák, kámo, já vesmír neřídím.“

„Zatracenej spektrograf to vůbec nezachytil.“ Tom udeřil do přístroje. Na lodích jako tahle nikoho nenapadlo utrácet peníze za věci, jako jsou slušné přístroje.

„Stejně bysme se za tím nehonili, ani kdyby to bylo z čistý platiny, co?“ usmál se Scott. „To není nic pro nás. Další šutr ve tmě, koho to zajímá?“

Usazen před polem senzorů na Ne 'dteseí sledoval Yeyinde, jak loď cizáků mizí daleko za nimi. Byl Vůdcem; jeho skutečné jméno znamenalo „statečný“, ale věděl, že ho válečníci, když se domnívají, že je neslyší, nazývají „Dachande“. Znamenalo to „jiné ostří“ a vztahovalo se to k jeho levému dolnímu klu, který si ulomil v boji holýma rukama proti Tvrdému krunýři, kainde amedha, těm s černým krunýřem a kyselou krví. Yeyinde se pousmál. Mohlo se to považovat za urážku, ale on na to byl hrdý. Tvrdé krunýře nebyly, kromě královen, chytřejší než psi, ale byly divokou a nebezpečnou kořistí. Výborným cílem při výcviku mladých válečníků. Mohl si nechat kel ošetřit a narůst jiný, ale nechal si zlomený pahýl, aby připomínal-jemu a kterémukoliv válečníkovi, který byl dost statečný, nebo spíš hloupý-že jen jediný yautja ze všech se postavil Tvrdému krunýři neozbrojen a odešel po svých. Jak se patřilo na správného válečníka, Dachande o tom sám nikdy nemluvil, ale nechal jiné, aby vyprávěli. Vždy držel vážná kusadla při příhodách, které si k tomu ostatai přidávali. Byl Vůdcem Ne 'dteseí, synem a vnukem vůdců a velitelů, a v dovednosti s ostřím a spalovačem se mu nikdo nevyrovnal. Při Lovu doprovázel stovky mladých a ztratil jich jen tucet. Z toho by většina byla naživu, jen kdyby poslouchala jeho rozkazy.

Ale teď se díval za lodí, která byla již tak daleko za nimi, že byla téměř neviditelná i pro bystré oči senzorů. Věděl o nich, o oomanech, i když je sám nikdy nelovil. Měli nástroje a zbraně srovnatelné se zbraněmi yautja. A byli, pokud se dalo věřit pověstem, pyode amedha. Měkké krunýře. Ale se smrtícími žihadly. Opravdová zkouška dovednosti. Co tu pohledávali? Kam měli namířeno? Bohužel byl vázán povinností Vůdce Lovu. Byl odpovědný za oddíl nedočkávkých budoucích válečníků, nadřazených a připravených dokázat, co dovedou.

Nevadí. Jednou je bude Lovit. Oomany.

Teď musí řídit loď a připravovat Lov.

Přepnul na elektronické oči a ty sledovaly královnu Tvrdých krunýřů v hnízdě, které pro ni připravili hluboko v trupu lodi.

Na ploše před ním rozkvetl obraz.

Byla vysoká, dvakrát vyšší než Dachande, masivní a možná čtyřikrát těžší. Černá jako noc matně se lesknoucí pod lodními světly vypadala královna jako obří brouk zabin s dlouhým segmentovaným ocasem a párem podpůrných paží vystupujících z torza. Na hlavě se jí jako parohy tyčil hřeben, plochý a lesklý. Měla dvě sady čelistí se zuby připomínajícími jehly. Jedna sada spočívala zaklíněna ve druhé a byla připravena vystřelit jako kopí. Na svobodě by byla strašným protivníkem, rychlá, silná a inteligentní. Ale ona nebyla volná. Byla v poutech schopných odolat nejostřejším čepelím, nejžhavějším ohňům a nejsilnějším kyselinám. Připoutaná a odsouzená do role stroje na kladení vajec. Její osud závisel na rozhodnutí Vůdce. Pod jejími masivními kladélky se vinul běžící pás, který zachytával drahocenná vajíčka a odvážel je do skladu. Tam byla nakládána do automatizovaných samohybů v pomocných lodích přisátých k Ne 'dteseí po obou stranách jako pijavice. V pomocných lodích se roboti - přístroje vyrobené k jedinému účelu - připravovali dopravit vejce na planetu a uložit je na úrodnou půdu. Roboti jako mechanické matky umístí vejce na místo, kde se budou moci otevřít a první krabovité stadium Tvrdých krunýřů najde zvěř, kterou infikuje. Tato embrya si dříve nebo později vykoušou cestu ven z nebohého hostitele a stanou se z nich trubci. Pro většinu to je konečné stadium. Kořist pro válečníky, které vezl, aby poznali zákony Lovu. Hloupí, ale smrtící. Tvrdé krunýře naučí mladíky to hlavní, co potřebují znát; hýbej se, nebo zemři. Při Lovu nebylo místo pro chyby.

Dachande sledoval připoutanou královnu kladoucí masitá vajíčka. Na domovské planetě měl na trofejní zdi již půl tuctu lebek Tvrdých krunýřů, vybilené a vyčištěné. Byla tam i lebka Krunýře, kterého zabil vlastníma rukama. Stejně tak i královny ulovené po pekelném honu, při kterém zahynulo devět již Značených válečníků. Zabil padesát dalších, ale ponechal si, jak se slušelo, jen ty, které považoval za hodné své zdi. Byli divocí, ale pro válečníka jako on většinou nepředstavovali žádnou výzvu. Když se s nějakým z nich setkal na lovu, použil většinou jen kopí a zápěstní nůž. Vždyť spálit Tvrdý krunýř by uměl každý yautja; Vůdce musel bojovat s nějakým omezením. Ženy se usmívaly na statečné častěji než na ostatní; Dachande neměl nikdy nouzi o pozornost žen a nehodlal o ni přijít. Od doby, kdy se stal Značeným válečníkem, zplodil již sedmdesát tři malých a do konce dalšího plodného období plánoval dosáhnout osmdesátky. Každý yautja se snažil posílit svoji linii, a když přišel čas Posledního Lovu, chtěl mít za sebou armádu nástupců.

Dachande se ušklíbl. Každý Lov mohl být jeho Posledním, taková byla Cesta. Ale tento to ještě nebude. Teď to byla jen rutina; vedl již bezpočet podobných misí. Dokázal by to ve spánku s tupým ostřím a prázdným spalovačem. Lehký úkol, gkei 'moun jednoduchý.

Vypnul oči sledující královnu. Měl by jít uvolnit trochu toho napětí, které se utvořilo mezi mladíky. Zvlášť pár z nich vykazovalo známky, že se připravují udělat něco hloupého. Jako vyzvat Značeného válečníka nebo dokonce samotného Vůdce. Dachandemu se někdy zdálo, že mladí nejsou o moc chytřejší než Tvrdé krunýře. Stále si pamatoval na svá mladá léta, kdy všechno znal a byl tím nejstatečnějším yaut'jou, který se kdy narodil, a byl připraven to dokázat při sebemenší provokaci. Ach, ty časy neporazitelného mládí. Určitě neexistoval žádný muž, který by se víc naparoval, měl o sobě vyšší mínění a jednal, jako by byl pevným bodem, kolem kterého se jednou bude točit galaxie. Vyvolený, jiný než ti ostatní rádoby hrdinové. Byl připravený zaútočit při první známce neúcty.

Pamatoval si na příhodu, kdy se na něj mladší druh podíval způsobem, o kterém si myslel, že je neuctivý. Ponechal na něm svůj pohled po dobu o vteřinu delší, než jakou považoval budoucí střed galaxie za vhodnou. Nafoukl se jako jedovatá žába a okamžitě vyrazil, aby učinil výzvu pařátů. A to jen proto, že smrtelné výzvy byly ne-Značeným zakázány. Jak byl, když se hnál přes prázdný prostot, který ho dělil od toho neuctivého prcka, odhozen ženou jdoucí za svým cílem. Než se vzpamatoval, mladík utekl a ta žena, pokud ho vůbec zaregistrovala, byla také pryč.

Ušklíbl se a kly se mu roztáhly. Bylo to tak dávno, dlouho předtím, než byla většina jeho současného oddílu byt' jen šťávou v penisech svých otců. Naučí se, stejně jako se naučil on. Nebyl božským darem vesmíru. Dohlédne na to. Nebo je uvidí umírat. Jakým směrem se bude ubírat Cesta?

2

Dachande šel pomalu tmavou chodbou směrem ke kehrite, místnosti, kde se yautja učili boji s čepelí a beze zbraně. Mnoho vůdců se soustřeďovalo na boj ve zbroji a se spalovačem, ale on ne; ze zkušenosti věděl, že někdy se musíte spolehnout jen na svoje umění. Učit cokoliv jiného znamenalo riskovat smrt mnoha budoucích válečníků a dobrý Vůdce měl mnoho studentů stále na Lovu.

Hodnota učitele se měřila délkou života jeho studentů. Čím déle žili, tím lepší byl instruktor.

Dachande došel ke kehrite a zhluboka se nadechl. Ve vzduchu byl cítit silný zápach agresivity, hořký a mastný, slibující konfrontaci. Ale Dachande nespěchal. Nejstarší Značený na Lovu měl svá privilegia. Žádný boj nesmí začít v jeho nepřítomnosti.

Klikatá chodba se před Dachandem narovнала. Zdi byly pokryty brněním Tvrdých krunýřů. Již slyšel škrábání drápů o podlahu a vzrušené mumláni. Vročil do dveří a čekal, až si jej ostatní povšimnou. Rychle přehlédl studenty, které si již dříve označil za možné rebelanty; Mahnde, prcek; Ghardeh, s dlouhými vlasy; a Tichinde, který mluvil hlasitěji než všichni ostatní. Z té trojice budou nejmenší problémy s Ghardehem, nebyl vůdcím typem. Ale ti dva...

Během chvilky se k němu obrátila pozornost všech yautja. Bylo zde čtrnáct mužů nesoucích jednoduchou členku studenta plus dva Značení válečníci, kteří na ně dohlíželi; ti dva, Skemte a Warkha, zastávali současně funkci navigátora a pilota. Loď byla plně automatizovaná. Dokázal by ji ovládat jediný vyškolený yautja - ale opatrnosti nebylo nikdy dost. Oba válečníci nesli na čele jako třetí oko Dachandeho značku, kapku krve z jejich prvního Tvrdého krunýře. Oba sledovali Dachandeho a čekali na rozkaz; toužili po vlastním Vůdcovství, ale byli dost chytří, aby pochopili, že přes výzvu proti Dachandemu cesta nevede.

Jedna po druhé se všechny hlavy před ním sklonily. Dachande úsečně přikývl, ale přitom nespustil svůj ostrý žlutý pohled ze skupiny - hlavně z Tichindeho. Tichinde sice sklonil hlavu, ale pohled měl stále upřený na Dachandeho. Když zachytil vůdcův pohled, roztáhl dolní kusadla a pozvedl hlavu - jasná známka agresivity. Drzé, ale odpustitelné, pokud by byl Vůdce trpělivý; pokud by Tichinde započal tiché vyzývavé mručení, bylo by těžké nechat to bez potrestání. Takhle to byla pro mladíky jedinečná příležitost se procvičit.

„Tichinde!“ Dachande se přiměl znít zlostněji, než ve skutečnosti byl. Yautja obklopující arogantního mladíka odstoupili, kly daleko od sebe.

„Můžeš prokázat své umění,“ pokračoval sarkastickým tónem, „při lehkém jehdin/jehdin zápase s ... Mahndem. První, kdo se dotkne tělem země, prohrál.“

Ostatní mladíci se za nespokojeného mručení přesunuli k poškrábaným zdem kehrite, beze zbraní budou oba dva zápasníci po boji pravděpodobně stále naživu. Ve vzduchu bylo cítit velké napětí. Několik studentů zachytilo pohled mezi Tichindem a Vůdcem a spatřili neuctivý výraz na mladíkově tváři. Co s tím Vůdce udělá? Jak zareaguje? Nechá výzvu, byt' skrytou, bez odpovědi?

Dachande počkal s rozkazem, dokud všichni nedorazili na místa.

„Začněte!“

Všichni yautja začali jako jeden muž křičet a skandovat. Bojovníci kolem sebe kroužili. Dachande pozorně sledoval, jak Mahnde se zdviženými pažemi vyrazil kupředu k prvnímu úderu.

Tichinde ránu lehce blokoval a odpověděl bodnutím na krk.

Mahnde uhnul ke straně. Ale ne dost rychle, aby se úderu úplně vyhnul. Místnost naplnil chorus hrdelních hlasů. Mahnde zavrával a stáhl se. Těžkopádná reakce. Špatný dojem.

Tichinde zavyl a zaútočil pařáty na spodek břicha. Obránce byl oťresený a blokoval příliš vysoko. Dostal plný zásah a upadl na podlahu. Vítězný mladík zaklonil hlavu a vyrazil vítězný pokřik. Kehrite bylo plné výkřiků vzrušených studentů. Zápas skončil.

Příliš brzo. Krev byla pořád příliš horká; takový krátký zápas nikoho neuspokojil.

Dachande, znechucen Mahndeho výkonem, začal hledat nového protivníka. Chulonte vypadal slibně...

Místnost naplnily další zvuky. Zvuky překvapení a nového vzrušení. Dachande pohlédl zpět k bojové aréně - a ke svému překvapení spatřil, jak Tichinde kope ležícího soupeře do hlavy.

„Ki 'tět!“ Musel křičet, aby přehlušil hluk v místnosti. „Dost!“

Tichinde znovu kopl. Mahnde se přetočil a snažil se krýt si obličej a současně uchopit Tichindeho nohu. Yautja se přestávali ovládat. Krev vařila; hlavy se zmítaly vzrušením a z úst jim létala pěna.

„Tichinde!“ S takovou neposlušností se Dachande setkal málokdy. Vpochodoval do arény a znovu zakřičel.

Tichinde se otočil k Vůdci. Zavrčel, pozvedl ruku a pokusil se dotknout Dachandeho levého ramene.

Dachande automaticky uhnul.

Pařát minul.

Přihlížející yautja ztichli. Ozvalo se jen několik tichých klepnutí a výkřiků úžasu. Tichindeho pohyb byl nezaměnitelný. Od okamžiku, kdy dosáhl Vůdcovství, se Dachandemu nic podobného nestalo. Znamení přímé výzvy.

Dachande si pro sebe tiše vzdychl. Co je to za idiota? Jak mohl přežít tak dlouho?

* * *

Vysušený prach na dně údolí vypadal v palčivém žáru dvou sluncí téměř bez života. Všechny rostliny tu vypadaly zakrsle, pokrouceně a vyschle. Hvězdná dvojčata si nebyla ani zdaleka rovna; stíny sekundárního slunce byly stěží rozeznatelné, rozmazané skvrny vedle černých obrysů vrhaných primární hvězdou. Kdysi tu tekla voda, teď se tu rozkládala ohromná plata pokrytá kameny, která nenabízela žádnou ochranu před pálicím sluncem. Pokud jste se ovšem neplazili mezi kameny. To by však kvůli strachu z rozličných jedovatých forem života žádný rozumný člověk neudělal. Kromě jedovatých much a hadů tu žila zvláště nebezpečná forma škorpióna. Škorpióni během devatenáctihodinového dne hnízili mezi kameny. I po západu slunce žár málokdy poklesl pod teplotu těla. Nevanuly zde ani chladivé větry, které se občas objevují v pouštních klimatech. Vzduch byl stále absolutně suchý a horké větry, které se zde čas od času prohnaly, byly štiplavé a nepříjemné jako úder palčivého biče. Možná to byla něčí představa ráje -

Ale ne moje.

Machiko Noguchiová si projela jemnou rukou krátké černé vlasy a stiskla vyhledávací tlačítko. Oko senzoru přejíždělo nad pustinou a ukazovalo stále to samé. Téměř na celé Ryushi to bylo stejné. Až na několik umělých oáz a samotnou osadu vypadala celá planeta jako prospektorská verze pekla - kameny, prach a žár, žádné vzácné kovy.

Vzdychla a stiskla několik kláves. Obrazovka ztmavla a Noguchiová se natáhla v křesle a zavřela oči. Zhluboka se nadechla a tiše zamručela přes zaťaté zuby. Když se naskytla šance, neváhala. Bylo jí jen dvacet devět a již jí bylo nabídnuto místo správce dohlížitele u korporace Chigusa. Prosperity Wells, na samém okraji systému Beta Cygni, velmi klidné místo. „To vypadá nadějně,“ řekla si.

Správně. Jenomže právě končil šestý měsíc jejího zaučování a ona byla tím kusem kamene tak znechucená, že se jí chtělo zvracet. Bylo to nezbytné pro postup v kariéře. Ano, to si musí stále říkat.

Alespoň, že je tu klimatizace...

Noguchiová natáhla ruce nad hlavu a prohnula se v zádech. Pauza na oběd končila a byl čas vrátit se do práce. Většinou jedla s Hirokim, ale ten byl na schůzce s rančery a ona se rozhodla vrátit do svého bytu a projít si nové statistické údaje o společnosti. Ať si těch pár posledních týdnů, co tu ještě bude, užije. Navíc pouze ve svých soukromých pokojích se dokázala pořádně uvolnit; projevit své pocity kdekoli jinde - to prostě nepřipadalo v úvahu. Nemohla si dovolit být neprofesionální, v sázce bylo příliš mnoho.

Cestou ven pohlédla do holozrcadla u dveří. S tím, co viděla, byla spokojena - chladná, vyrovnaná a odtazitá. Byla atraktivní typickým japonským způsobem. Ale to pro ni nebylo důležité. Vypadala... autoritativně. Zdálo se, že ji rančeři příliš nemilují, ale budou ji respektovat - její čest nic jiného nepřipouštěla.

Dachande cítil, jak ho pohlcuje vztek. Pak se uklidnil. Téměř toho litoval. Před nějakou dobou by taková ztřeštěná troufalost znamenala pro mladíka okamžitou smrt; yautja, který by se odvážil ho vyzvat? Jistě thei-de. A ještě by se přitom usmíval. Ale teď byl Vůdcem. Ne hodným, ale spravedlivým. Existovali ostatní, kteří by kvůli takové drzosti zabíjeli, ale on byl učitelem. Nemělo smysl pouštět se do souboje, o kterém jste věděl, že ho vyhraje. Dachande potřeboval nejistotu. Jinak to bylo jen cvičení.

To všechno mu prolétlo hlavou za necelou vteřinu.

Tichinde znovu udeřil.

Dachande opět bezmyšlenkovitě uhnul. V mladíkově tváři spatřil záblesk překvapení. Možná i poznání, že udělal chybu. Pozdě. Příliš velkou chybu.

Šokované ticho pominulo a mladí yautja začali křičet v touze po krvi. Bylo jim jedno či.

Dachande přestal otálet. Uchopil Tichindeho paže a podržel je nahoře.

Tichinde mu zakřičel do obličeje. Jeho výkřik zanikl v hluku panujícím v místnosti.

Dachande neváhal ani vteřinu.

Vyrazil hlavou kupředu. Lebky do sebe narazily se zvukem, který vyvolal v obecenstvu další vzrušené škrábání a syčení.

Tichinde si osvobodil ruce a zavravoral. Paže měl stále nahoře, ale byl omámený.

Chvilí kolem sebe kroužili.

Pod Tichindeho čelenkou vyrazil tenký pramínek světlé krve a stékal mu po tváři. Aniž by spustil z Dachandeho pohled, pozvedl ruku a dotkl se krve. Promnul ji mezi prsty, jako by se chtěl ujistit. Vypadalo to, že se mu to příliš nelíbí. Smůla.

Rozpřáhl ruce, nahrbil záda a zařval. Zvuk byl pokroucen vztekem, ale modulace hlasu byla jednoznačná - Nan-deThan-gaun. Polibek půlnoci. Jeho záměry byly zřejmé: chtěl svého Vůdce zabít.

Dost hraní. Dachande spojil prsty a skočil. Dopadl vedle rebelantského yautja a udeřil spojenými pěstmi. Tvrdě, přímo do zad řvoucího protivníka. Tichinde padl na zem. Bylo slyšet, jak dolní čelist udeřila o podlahu.

Tichinde se pomalu drápal na nohy. Dachande skočil rychle zpátky. Byl si vědom obecenstva a snažil se pohybovat s maximální lehkostí a grácií. Jeho pohyby byly téměř dokonalé a každý z přihlížejících, který si pamatoval něco z tréninku, musel být unesen. Tak si to Dachande představoval.

Z mladíkových dolních kusadel vytryskla nová krev. Přihlížející studenti zahájili píseň vítězství pro svého Vůdce. Tichinde se otočil k Dachandemu. Posměšný pokřik jeho kamarádů mu dodal sílu. Přidušeně zasyčel a se zvednutými pěstmi vyrazil na Vůdce.

Uznání za odvahu. Uznání za inteligenci, ani náhodou. Za dovednost, těžko. Ale nebyl to žádný zbabělec.

Ale stejně to byl chabý pokus. Dachande byl na kolenou dřív, než k němu Tichinde dorazil. Jednou rukou ho uchopil za horní část těla, druhou za nohu. Ve snaze, aby jeho pohyby vypadaly nenucené, potlačil heknutí. Jako by mladík nevážil víc než kojenec, Dachande vstal a zvedl ho nad hlavu.

Řvoucí yautja se snažil vytrhnout a dostat se zpět na podlahu, ale jeho zmítání nevedlo k ničemu. Dachande ho pozvedl ještě výš a vydal výkřik vítězství - pak hodil Tichindeho přes celou místnost.

Dav řvoucích mladíků se rozdělil a jen těsně se vyhnul letícímu tělu, než narazilo do zdi. Oslavovali Dachandeho vítězství, drsné zvuky nam-desmíje-de; jasná výhra.

Dachande sám nekřičel, nebylo to zapotřebí. Ležící Tichinde mluvil za něj.

Chvilí se nikdo nehýbal.

Nakonec Tichinde vstal a pomalu se sklopenou hlavou šel k Vůdci. Výsledek byl jasný, jakýkoliv další projev agresivity by byl proti cti. A navíc i proti zdravému rozumu. Zastavil se před Dachandem a pozvedl oči, aby zjistil, jak se rozhodne; při takovéto Výzvě nebyla smrt přehnaným trestem.

Dachande předstíral, že uvažuje o možnostech. V místnosti nastalo absolutní ticho. Napjaté očekávání. Pro něj tu nebyla žádná otázka; dobrý Vůdce nemusel zabíjet vlastní studenty, aby si něco dokazoval. Vyčkával, protože na něj byly upřeny všechny oči, a nejistota byla sama dostatečným trestem.

Po malé chvíli naklonil hlavu na stranu a promluvil. „Vyas leitjin-de.“ Na okamžik se odmlčel. „Hma'mi-de.“

Tichinde sklonil hlavu ještě víc a odstoupil. Viditelně si oddechl. Několik mladíků k němu přistoupilo a dotklo se jeho vlasů jako ocenění Vůdcova komplimentu. Dachandeho postoj v kombinaci s jeho slovy vyjádřil uznání studentova podřízení spolu s uznáním jeho statečnosti-“Pamatuj si Božskou lekci.“ Tichinde si směl ponechat své jméno a svůj život. Obdržel pouze rituální políček přes tvář. Nebyla žádná hanba podlehnout tomu, kdo se postavil Tvrdému krunyři jen s pařáty a ostřím.

Dachande se téměř ušklíbl, ale nechtěl zlehčovat účinek svého prohlášení; pozvedl ruku a pokynul studentům, aby se seřadili k tréninku. Tichinde již věděl, kdo je tu Vůdcem, a nikdy na to nezapomene. A pokud jiný yautja odmítne poslušnost...?

Po tom, co se stalo, to bylo velmi nepravděpodobné. Pokud ano, nebude už jediný „dachande“ na lodi. Jeho čest by nepřipustila nic menšího.

3

Stále pluli vesmírem, ale již ne tak hlubokým. Zvuk lodních motorů ztlchl a gravitační pohon zmírnil jejich rychlost.

„Už jenom jedenáct dní, kámo, a pak mě přestaneš otravovat na celejch sedmdesát dva hodin.“

Tom se ušklíbl a potřásl hlavou. „Jak říkáš.“

Scott pozvedl hrnek kávy k posměšnému připitku. „Na krásné dívky a slunečné dny, Tommy.“ Usrkl tekutinu a zašklebil se. „Nic nerozjasní ráno tak jako pěkný šálek sraček, hej?“

„Jsou...“ Tom pohlédl na terminál. „Čtyři odpoledne. Šťastná hodinka.“ „No jasně,“ opáčil Scott.

Chvilí seděli v tichosti. Tom soustředěně luštil jednu ze svých křížovek. Zapisoval slova a stejnou rychlostí je opět vymazával. Scott zíral do tmy a snažil si vybavit slova jedné básně, kterou kdysi znal. Mohl si to pravděpodobně vyhledat v lodní knihovně, jak to dělal Tom, ale zabíjení času bylo při jejich zaměstnání užitečné. Nebylo co dělat a měli na to spoustu času.

Mělo zuřivé a lusklé pýří, krůtilo a - něco - něco zavulo - pumě stály a něco vztáhlo puřát -

„Svatý na pět?“

Scott chvíli přemýšlel a pak se usmál. „Tomáš.“

„Ha ha, to je legrace. Jako by to, že nechci všechno vyrabovat a zničit, ze mě dělalo nějakýho Ježíše. Opravdu si myslím.“ Tom se zarážů. „Hele, to je ono. Ježíš. Alespoň k něčemu si dobře, ty pohanský blbečku.“

„Pořád si naštvanej kvůli včerejšku?“ Scott potřásl hlavou. Zdálo se, že tahle debata nikdy neskončí -ale jedenáct dní je jedenáct dní. „Už jsem ti říkal, že přežijou jen ti nejsilnější. Faktem je, že pokud lidstvo potřebuje něco udělat, aby přežilo - a někdo nemá moc tomu zabránit - tak to udělá. To není špatný ani správný, tak to prostě je.“

Tom vzhlédl od monitoru. „Takže můžeme dělat, co chceme, vybrakovat každé ekosystém, dokud nenarazíme na něco velkého, co nám nakope prdel -tak nějak to je, správně?“

„Sám bych to neřekl lip.“

„To je oportunistická racionalizace, Scott. Kde je tvůj smysl pro sociální spravedlnost? To tě maminka pěkně vychovala.“

„Jsem ze zklamavky, moc ti děkuju.“

„Tím to musí být.“ Tom stiskl tlačítko ukládání a vstal. „Teď, pokud mne omluvíš. Překvapila mne náhlá neodolatelná

potřeba se vysrat.“

Scott se zakuckal. „Jistě, v tom ti nebudu bránit.“

Tom ho poplácával po rameni a opustil řídící místnost. Tom byl v pohodě. Nebral se příliš vážně. Scott už pracoval s horšími. Když se podíval zpět do hluboké temnoty, úsměv ho opustil. Jenom zabíjeli čas.

Drž se dále od blekoty, synu. Lapi té pařáty a klovně té zobákem - měj se na pozoru před tím breptavým ptákem. Drž se stranou.

Jo, to bylo ono. Ale, co to znamenalo? A proč na to myslel právě teď?

Noguchiová si zapálila cigaretu a vydechla oblak šedého dýmu. Hirokiho výraz byl nečitelný. Věděla, že s tím nesouhlasí, ale také věděla, že je nevhodné, aby o tom mluvil; a navíc to teď byla její kancelář. Nebyla na kouření závislá, ale-

Ale co tvůj otec, Machiko. Souhlasil by s tím?

Noguchiová se zhluboka nadýchlá.

Hiroki seděl na gauči a zaujatě si jedním prstem upravoval miniaturní knírek.

„Jak jsem říkal, Ackland má nějaké připomínky k dohodě. Říká, že mluví i za ostatní. Určitě za ním stojí alespoň Harrison a Marianetti.“

„No, to máme tři z velké čtyřky,“ začala Noguchiová. „Možná bychom měli kontaktovat společnost-“

Na kontrolním panelu zasazeném do stolu zablikalo zelené světlo a ozval se hluboký tón.

„Omluvíte mě, Hiroki?“

„Samozřejmě.“ Hiroki si vzal složku v tvrdých deskách a opřel se. Noguchiová zapnula obraz a stiskla tlačítko příjmu.

„Pane Shimura, máme neidentifikovaný objekt v - ach, paní Noguchiová.“

Machiko se pousmála nad zřejmými rozpaky mladého muže a čekala. Byl to jeden z techniků sledujících monitory, řadový zaměstnanec společnosti.

„Já, hmm, mám zprávu pro pana Shimuru. Je tam?“

Noguchiová se zamračila. „Ano, je tady. Ale tu zprávu můžete dát mně, Masone.“ Pohlédla na Hirokiho, který se zdál být hluboce zabraný ve zprávě o chovu rhyntů.

Mason polkl. „Ehn, ano, madam. Na dálkovém radaru je UFO. Je to pravděpodobně jen meteor, ale nerozpadá se. Dopadne na - pokud bude držet současný kurs, zasáhne planetu asi třicet kliků severně od nás - pastvinu. Bude to pořádná slupka.“

„Předpokládáte nějaké škody?“

„Ne, není tak velký.“

„Tak si s tím nedělejte starosti.“ Noguchiová oklepala cigaretu do popelníku ležícího na stole. „Podíváme se na to, až sem poženou rhynty. Noguchiová, konec.“

Obrazovka ztmavla. Zhluboka se nadechla a pohlédla na Hirokiho. Již odložil zprávu a upíral na ni zrak. Z jeho obličeje se jako obvykle nedalo nic vyčíst. Rozhodně tam nebyla žádná sympatie. Otevřela ústa. Nebyla si jistá, co má říct; říkali si křestními jmény, ale to z nich nedělalo přátele.

„Já-“ Přinutila se neuhnout pohledem. „Jsem tu již téměř šest měsíců, Hiroki - a oni stále mluví jen s vámi. Rančeři a dokonce i zaměstnanci se mnou jednají jako s cizincem. Udělala jsem vše, abych tu práci získala, a-“ Noguchiová zmlkla a vyčkávala. Hiroki je několik vteřin sledoval a pak vstal a s rukama spojenýma za zády se k ní obrátil.

„Možná je problém ve vás, Machiko. Snažíte se práci přizpůsobit sobě, místo abyste se přizpůsobila vy. Nemůžete řídit práci a přitom se schovávat, ať již je vaše kancelář jakkoliv pohodlná.“

Noguchiová zamyšleně přikývla. Tohle znělo jako něco, s čím čekal, dokud se ho nezeptá. To ji přivedlo na myšlenku, jak dlouho již takhle držel jazyk za zuby. Ale ona potřebovala poradit. Rančerové Shimuru respektovali - ne oni mu důvěřovali.

Ani nedoufala, že zjistí, jak získal jejich důvěru.

„Na Ryushi je pouze sto třináct civilistů,“ pokračoval, „a kromě asi tak třiceti zaměstnanců společnosti se jedná o soukromníky - ne o ženy a muže, kteří přiběhnou, když korporace zapíská. Nejsou to trubci čekající na povýšení; jsou to lidé s dětmi a domovy. S citováním předpisů to u nich příliš daleko nedotáhnete.“

Noguchiová pocítila nával vzteku, ale snažila se to udržet pod kontrolou. „Co byste navrhoval, Hiroki? Abych napekla koláče a pozvala je na piknik?“

„Myslím, že když požádáte někoho o názor, měla byste zvážit jeho radu.“ Hiroki zvedl ze stolku z umělého mramoru sluneční helmu a přesel ke dveřím. Zastavil se s rukou na ovládání vstupu a ohlédl se na Machiko.

„Podívejte. Budete na Ryushi ještě dva týdny a pak je to na vás. Do té doby vám budu pomáhat ze všech sil.“

Trochu se pousmál. „Myslím, že si povedete dobře, Machiko.“

Vstala a kývla na něj. „Děkuji vám za vaši... pomoc, Hiroki.“

„To je maličkost. Jen občas vyjděte z kanceláře a umažte si ruce.“ Vyšel z kanceláře a uličnický se zašklebil. „Trochu rhyntských sraček mezi prsty.“

Noguchiová se posadila a položila ruce na černě lakovaný povrch stolu. Hirokiho slova ji zasáhla, ale možná na nich bylo něco pravdy; zasluhovalo to uvážení. Hiroki přece právě povýšil. Ti, co postupovali nahoru po žebříčku, nebyli ti, co nic nedělali a báli se vystrčit nos z kanceláře.

Přišel čas vlastních rozhodnutí... Noguchiová vytáhla z malého stříbrného pouzdra v šuplíku další cigaretu a zamyšleně ji rolovala mezi palcem a ukazováčkem. Jak znělo to přísloví?

Cesta dlouhá tisíc kilometrů začíná jediným krokem...

Nejdřív tu byla jen vize tmavé popraskané hmoty všude kolem, viděná přes oblak hustého mastného dýmu. Elektronické oko prozkoumalo díru a pak pohlédlo vzhůru. Lou-dte kalei se s trhnutím vydalo na cestu. Zapřelo pevně segmentované paže a vytáhlo se z kráteru.

Lou-dte kalei byl obrovský obrněný mechanismus, který byl schopen obstát v téměř všech typech prostředí, se kterými se kdy setkali; ve skutečnosti byl navržen podle druhu predátora objeveného na planetě Than, plné těžkých kovů a jedovatého počasí. Něco jako Tvrdý krunýř, ale efektivněji zkonstruovaný - mohl šplhat, chodit, běhat nebo se potápět v kapalině. A i když robot nelovil jako skutečný organismus, sloužil k účelu důležitějšímu než samotné přežití; byl to nositel života.

Dachande přepnul na zadní gkinmara, další kulovité oko vysílající informace. „Lou-dte kalei“ byl vtip, byl to velmi hanlivý výraz někdy používaný pro ženy - doslovně „výrobce dětí.“ Dachande nebyl nikdy svědkem, že by takto někdo pojmenoval ženu tváří v tvář. Válečník, který by se toho odvážil, by nebyl příliš moudrý, protože uražená a rozzuřená žena yautja bylo něco, co by ani ne-příliš-moudrý válečník nechtěl nikdy zažít. Pokud by byl ozbrojený a zkušený, mohl by to být téměř vyrovnaný boj. Dachande sám by si vsadil na ženu. Jeho poslední partnerka ho v záru páření odhodila přes celou místnost, a to byla jen nehoda.

Páření. Konečně příjemná vzpomínka.

Jako v reakci na jeho myšlenky se těžká dlexová rampa na zádi robota svezla k povrchu a stroj začal pracovat. Vejce, začátek Lovu, se poklidně svezlo po rampě a usadilo se do prašné hlíny.

Robot se pomalu vydal k dalšímu místu.

Dachande pootočil ovladačem ve své soukromé kajutě. Na oválném monitoru se opět objevil přední výhled; robot se blížil k vysoké hoře z neznámého materiálu, možná to byl tjau'ke nebo stlačený prach.

Bylo to horké místo, ale ne tak vlhké jako některá jiná. Dvě hvězdy. Žádná volná tekutina v dosahu senzorů. Signál z robota ukazoval, že zbývá ještě několik vajec; červené čáry a skvrny na monitoru se měnily s každým položeným vejcem. Každé vejce bylo napojeno na vysílač, který bude udržovat spojení i potom, co se z něj stane Tvrdý krunýř. Lov neskončí, dokud je všechny nedostanou. Ponechat byt' jen jeden Tvrdý krunýř naživu bylo zločinem.

Dachande toto místo ještě nenavštívil, ale záznamy ukazovaly, že zde Lovy před mnoha obdobími již probíhaly. Planeta byla vedena jako velká a prostorná, bez přirozených protivníků a s mnoha úkryty; žila tu velká čtyřnoha zvířata, ideální hostitelé. Perfektní místo pro trénink. Sestoupí rychle a na noční stranu, to byl standard. Ale Dachande neočekával žádné problémy. Byl to jen další vysušený svět, který neměl, kromě místa na Lov, co nabídnout V galaxii bylo takových míst bezpočet.

Před pokladačem vajec běžel malý iarefhsan. Byl tmavý a vypadal jako nějaký druh hmyzu. Ocas se tyčil nad tělem a končil žihadlem, jeho paže se podobaly pažím Lou-dte kalei. Robot se přes něj přehnal a zašlápl drobný hmyz do žilkované půdy. Dachande potřásl hlavou. Dobře, že tak zemřelo, protože hloupost nic neomlouvalo a běhání pod koly tanku nebylo ukázkou velké inteligence.

Sledoval, jak se počítadlo blíží k nule. Byli již blízko, ale děti Tvrdých krunýřů měly stále dost času najít si hostitele. V čase přiletu budou již dospělými trubci, ale nebudou mít dostatek času na vytvoření hnízda. Načasování bylo důležité.

Dachande se usmál. Část Vůdcovství spočívala v tom, že jste na sobě nesměli nechat znát vzrušení z nadcházejícího Lovu. Ale v soukromí své kajuty si povolil pocítit žár nadcházejících událostí. A tentokrát měl zvláštní pocit - cítil něco...

Vypnul monitor a nepřítomně si mmul zlomený kel. Byl příliš starý, než aby se zatěžoval otázkami vesmíru, ale pamatoval si slova svých předků: Thin-de le'hsaun 'aloun'myin-de/bpi-de gka-de hsou-depay-a- Používej darů všech smyslů, nebo zhyneš v tanci padlých bohů.

Dachande se uchechtl a vztyčil se. Filozofie nebylo nic pro něj. Byl válečníkem. Takovými věcmi se zabývají starci. Byl mužem činu, ne dlouhého přemýšlení. Tak to bylo lepší. Téměř vždy.

4

Machiko Noguchiová nemohla najít zelenou pastelku. Byla tu jadeitově-zelená, modro-zelená, ale smaragdově-zelená chyběla a to byla jediná barva, která se hodila na dračí oči.

Vzdychla a opatrně vysypala všechny pastelky. Až do teď šlo všechno tak skvěle, to nebylo spravedlivé. Dnes neměla školu a dostala dovolení potichu si hrát ve svém pokoji celé dvě hodiny před večerí. Obrázek draka měl být dárkem pro otce; věděla, že už dlouhý čas mluví o povýšení a dnes měl mít důležitou schůzku se svým nadřízeným.

A zelená nebyla na svém místě. Rodiče ji učili, aby dávala věci zpět na své místo, protože pořádek byl velmi důležitý; vědět, kde věci jsou, bylo zásadní pro úspěšný život. Jak se probírala různými odstíny, začínala být nervózní - co když tu nebude? Co pak?

Machiko spatřila pastelku a přikývla. Omylem ji zařadila k modrým. To bylo vše. Bylo to pochopitelné; jen si příště bude muset dát větší pozor...

Zaslechla, jak se přední dveře otevřely a zase zavřely. Pečlivě vybarvovala dračí oči, smaragdové se zlatým okrajem. Otevřeným oknem proletěl chladný větřík a přinesl s sebou zvuky malých dětí hrajících si dole na ulici. Pěkný den. A obrázek bude nádherný; hrdý drak se zelenými a levandulovými šupinami a červenými nohama s drápy-

Machiko se zamračila a vzhledla od práce. Matka na ni nezavolala. Odešla do obchodu nakoupit suroviny pro otcovo oblíbené jídlo. Ale matka na ni vždy při příchodu domů volala. Možná se vrátila ven, aby přinesla další věci...

Machiko vstala a došla ke dveřím svého pokoje, kde se zastavila a naslouchala. Možná, že ani neslyšela matku přicházet; dům byl tichý a klidný. Chtěla se vrátit k obrázku, když zaslechla zvuk.

„Maminko?“ Nic.

Zvuk zněl jako hluboký vzdech. Vycházel z konce chodby - otcova pracovna nebo možná ložnice rodičů. Najednou si nebyla jistá, jestli je to opravdu dobrý den. Tichý dům už nebyl pokojný, byl -prázdný.

Něco bylo špatně.

Velmi pomalu se vydala chodbou. Držela se u zdi. Nohy měla jako z olova; její strach s každým krokem narůstal. Matka by jistě odpověděla, nebo ne? Kdo byl v jejich domě? Měla by utéct?

Ano. Machiko se rozhodla, že bude lepší, když na svou matku počká před domem. Řekne jí, že slyšela podivné zvuky, a ona už bude vědět co dělat.

Až na to, že k předním dveřím...

Se šlo kolem pracovny i kolem ložnice.

Cítila, jak se jí roztráslý nohy. Žáda měla vlhká a lepkavá. Žaludek byl jako z kamene. Udělala zkusný krok a zaváhala. A zaslechla další zvuk.

A najednou si Machiko oddechla. Byl to otec! Skřípění křesla, stejně známé jako jeho hlas. Šťastně se usmála a rozběhla se ke dveřím. Přišel dřív z práce. To bylo všechno.

„Tatínku,“ začala a natáhla ruku, aby zaklepala. „Myslela jsem-“

Dveře se otevřely dovnitř a hlas se jí zlomil. Ještě si uvědomila překvapení, že nezavřel dveře, a pak ho spatřila. Spatřila i nůž.

A krev.

Machiko vykřikla a rozběhla se k otci, kde začala křičet a prosit ho, aby vstal a promluvil. Aby si už přestal dělat legraci. Tahala ho, a když konečně padl na podlahu, byla celá zmáčená krví. Otevřel oči, posadil se a s roztaženými pažemi se na ni laskavě usmál.

„To je pro tebe, Machiko,“ řekl a objal ji. Ale z jeho rukou byly teď pařáty a měl dračí hlavu. Rozdvojený jazyk se zatřepotal a zlatem ohraničené oči začaly ronit smaragdové slzy. Když začala křičet hrůzou, odtáhl se a pohlédl jí do obličej.

„Jsi mé dítě,“ slova skřípala z dračí tváře. „Zachraň mě...“ Noguchiová se rychle posadila. Prudce oddechovala. Než si uvědomila, kde je, téměř se rozplakala.

„Světlo,“ křikla roztreseným hlasem. Místnost se jemně prosvětliila. Noguchiová si přitáhla kolena k hrudníku a snažila se zhluboka dýchat. Stále stejný sen - ale již dlouhou dobu se neobjevil, až teď.

Matka ji skutečně našla celou pokrytou krví svého otce. Nezanechal žádnou zprávu, pouze Poem smrti, který jí matka ještě několik let nenechala přečíst. Ale důvod vyšel najevo hned ten den večer: vážený Akira Noguchi, účetní u společnosti Yashido, byl vyhozen za zpronevěru. Stejný muž, který ji v pěti letech vyhuboval za krádež cukroví, muž, který ji naučil hodnotu pořádku. Otec, který jí vštípl čest...

„Bastard,“ zamumlala rozčileně. Až na to, že její hlas nezněl rozčileně ani v nejmenším. Když je nechala, přicházely vzpomínky s neuvěřitelnou lehkostí. A teď nevěděla, jak je zastavit. Obrázek draka roztrhala ihned po pohřbu; nikdy ho nedokončila. Špína na jméno rodiny časem vybledla, a když byla Machiko na univerzitě, matka se znovu provdala. Otčima viděla jen jednou. Vypadal jako hodný muž, ale Machiko se nikdy nezbavila dojmu, že si ho matka vzala jen proto, aby se již nejmenovala Noguchiová.

Čas od času s matkou mluvila, ale jakákoliv blízkost z jejich vztahu vymizela. Keiko Noguchi Ueda nikdy nepochopila, jak se její dcera doopravdy cítí. Když jí oznamovala novinku o svém povýšení na Ryushi, byla na ni matka tolik pyšná. „Otec by z tebe měl radost,“ řekla. Otec.

Noguchiová se zhluboka nadechla a zavřela oči. Na ničem z toho již nezáleželo, nemusí na to myslet. Byla hlavním dozorcem obrovské korporace na planetě daleko od Země a byla dobrá. Časem to bude ještě lepší; získá si důvěru rančérů a obtojí ve své pozici se - se -“Ctí,“ zašeptala. Snažila se ze všech sil, ale nakonec jí po tváři stekla osamocená slza.

Lector přistál na Ryushi chvíli před místní půlnocí. Scott věděl, že na posádku a rančery čeká několik perných dní, ale on jako pilot měl v následujících dnech minimum práce. Zatraceně, už bylo načase.

Spolu s Tomem sestoupili po rampě a vkročili do prohlubujících se stínů pouštního světa. Byli na kraji malého ušmudlaného městečka, které páchlo po hnoji. Přmo jako ze starého westernu. Nikdo je nepřišel přivítat. Vlastně to tu vypadalo dost opuštěně.

Scott se ušklíbl. „Zdá se, že někdo zapomněl uspořádat přehlídku,“ poznamenal. Otočil se k Tomovi a - Tom byl pryč.

Scott se rychle ohlédl a Lector byl také pryč. Za ním byla jen rozlehlá prašná pláň ohraničená v dálce horami.

„Tomé,“ křikl. Nic.

Otočil se k opuštěnému městu. Už byla skoro úplná tma, ale v žádném z prázdných oken se světlo neobjevilo. Bylo vidět jen několik nezřetelných rozmazaných siluet domů s dveřmi uzavřenými proti horkým větrům, které se proháněly opuštěnou osadou.

Scott si přiložil ruce k ústům a zakřičel.

„Haló! Je tu někdo?“

Nic. Navzdory počasí se Scott roztrásl chladem. Udělal několik kroků k nejbližší budově a zarazil se.

Ze stavení se ozval vysoký pronikavý řev. Znělo to jako bolestný výkřik zvířete, ale bylo v tom hodně zloby. Zvuk přerostl v horečnatý jekot plný šílenství a nenávisti. Nebylo v něm nic lidského.

Scott klopýtl dozadu a upadl. Horečně se snažil postavit na nohy, ale něco mu bránilo. Snažil se plazit pryč od hrozného zvuku, který ho obklopoval a snažil se mu vniknout do uší. Zaslechl skřípot otvíraných dveří a zvuk nabral na síle.

Nebylo úniku. Scott začal křičet. Křičel, protože věděl, co ta věc je. A věděl, že znamená jistou smrt.

-Blekotá-!

Scott se probudil zmáčený studeným potem v kajutě Lectoru. Do přistání na Ryushi zbýval ještě týden. Té noci již neusnul.

Yeyinde zamířil mezi provazy deště spalovač na Tvrdý krunýř a stiskl spoušť. Běžící hmyz zavyl a ve spršce thwei narazil do země.

Za ním Vůdce křičel rozkazy a ostatní studenty a horká, agresivní kapalina padající z nebe jim zkreslovala výhled z maskovacích obleků.

Rozběhl se k němu další trubec a Yeyinde opět vypálil, rozrušený a vzrušený najednou. Na okamžik pocítil, jak mu vnitřnosti svírá chlad, ale ten byl rychle nahrazen žárem boje. Zvíře v něm se naplnilo pýchou: Dva! První Lov a už dostal dva.

Příšery přerušily útok a nebezpečí na chvíli opadlo. Yeyinde se rozhlížel a hledal další cíl. Viditelnost mezi stromy dto byla v palčivém dešti mizivá.

Vůdce, A'ni-de, vykřikl. Lov skončil. Yautja jásali a syčeli v radosti z vítězství. Yeyinde se připojil. Snažil se mezi tančícími válečníky najít Ne'thmandeho, s kterým sdílel po otci stejnou krev. Ne'thman-de byl silný yautja a rychlý bojovník, ale jistě nezabil dva. Vyrostli spolu, jako malí cucáci si hrávali na Lov - a teď se spolu podělí o první zabítí při Značení. Život už nemohl být krásnější.

„Nei'hman-de!“ Yeyinde se prodíral deštěm a volal na svého me'thswai. „Nei'hman-de!“

Na rameno mu ztěžka dopadl pařát. A'ni-de.

„Nei'hman-de je mrtev,“ pronesl vůdce chladně. „Nepohyboval se správně. Teď běž ke své kořisti kvůli ověření.“

Yeyindemu se rozšířily oči. „Ale Nei'hman-de je“

Vůdce ho tvrdě udeřil hřbetem ruky. Yeyinde těžce padl koleny do bahna. „Odporuješ?“ Vůdce se nad ním tyčil s hrozivě roztaženými kly.

Yeyinde sklonil podřízeně hlavu a po chvíli napětí Vůdce odkvačil.

Mladý válečník vstal a pomalu se vydal neustávajícím deštěm k padlým trubcům. Věděl, že život válečníka je tvrdý. Věděl i, že yautja někdy umírají. Ale Nei'hman-de a mrtvý. To se mu zdálo neskutečné.

Na mysli mu nečekaně vytanula stará vzpomínka. Spolu se svým bratrem seděli a popíjeli c'tnlip, ohnivou tekutinu, která zamlžovala tělo a mysl rozkoší. Jednou z nich budou Vůdci, ne lodí, ale jiných Vůdců. Jejich sláva bude velká. Písně o jejich Lovech se budou zpívat po tisíce let, to bylo jisté. Bylo to stejně jasné jako vysokohorský vzduch. Budou Lovit, ženy budou křičet rozkoší a každý z nich zplodí alespoň dvě stovky cucáků. Za mnohé z toho mohlo samozřejmě pítí, ale v podstatu těchto fantazií on a jeho bratr opravdu věřili. Oni budou ti, kteří přežijí a proslaví se. Padnou jiní ne-Značení. O tom nebylo pochyb. Ale teď po prvním Lovu byl bratr mrtvý a on sám měl hlavu hluboko svěšenou...

Yeyinde pozvedl zrak a spatřil výsledek zkoušky. Na mokré zemi leželi jeho zásluhou dva brouci. A v té chvíli spatřil Cestu; pro chlapecké sny již neměl místo. Nei'hman-de byl pryč, ale on byl naživu - a byl z něj válečník. A válečník neplytl časem ohlazením přes rameno do minulosti. Co se stalo, stalo se. Lítost mrtvé nevrátí.

Yeyinde držel vztyčenou hlavu, zatímco Vůdce tiskl pařát namočený v thwei Tvrdého krunýře do prostoru mezi jeho očima. Ignoroval ostrou bolest, když se kyselá thwei propalovala do masa a mísila se s jeho krví. Krví, která neutralizovala větší část síly Tvrdých krunýřů. Žhnoucí značka byla odznakem umění a dospělosti. Zubaté znamení, které bude všem na očích. Ze všech yautja účastnících se lovu pouze on zabil dva. Již nikdy se nepokloní přátelství jiného muže; bratříčkování s poraženými se neslučovalo s Cestou a každý yautja mohl prohrát...

Dachande se probudil naplněn pýchou vzpomínek. Bylo to už dávno a od té doby absolvoval mnoho Lovů, některé těžší a krvavější. Ale při tom prvním objevil pravdu válečníka; pravdu, která mu tak dobře sloužila. Teď byla řada na něm, aby předával tuto moudrost dál mladým válečníkům, kteří teprve pocítí sílu Lovu a radost prvního zabítí. Bylo to již dávno, kdy ten pocit zažil on, ale po snu se mu zdálo, jako by jeho první Lov skončil před malou chvílí. Pro válečníky byl Lov smyslem života; ve srovnání s ním se vše zdálo nicotné. Čest. Umění. Vítězství. To bylo smyslem života.

5

Noguchiová opustila své obydlí brzy ráno, aby zastihla Hirokiho, než vyrazí na obhlídku. Obytné prostory zaměstnanců korporace byly ve stejné budově jako kanceláře a jídelna, společenská místnost a centrální řízení operací; z budovy vycházely úzké chodby vedoucí ke skladu a hlavním garážím. Východním a jižním směrem se rozkládala otevřená planina; na severu byly hory a na západě Iwa Gorge, kaňon příliš dlouhý a hluboký na chování rhyntů - alespoň jim zabránil vydat se příliš daleko tím směrem. O jeden plot méně.

Noguchiová prošla spojovací halou a potkala jednoho z geotechniků, drobného malého muže s hnědou kůží a málo vlasy. Jmenoval se ... Hein? Hinn?

Když kolem něj procházela, podařilo se jí kývnout a usmát se na něj. Vypadal překvapeně, ale zdvořilost jí oplatil. Ostré zuby kontrastovaly s tmavou tváří.

V hlavě se jí ozval blahosklonný hlas. To nebylo tak těžké.

Noguchiová si slíbila, že si musí večer prohlédnout osobní záznamy zaměstnanců. Téměř cítila rozpaky; skoro šest měsíců a ona ani nezná jména lidí, se kterými má pracovat.

To se vše změnilo. Začala si uvědomovat, jak málo toho z Prosperity Wells viděla. Samozřejmě, že hned po přiletu strávila nějaký čas studiem rozložení komplexu; bylo velmi účelné. Lékařské středisko s přistávací plochou pro helikoptéry; byla tu karanténa a stáje pro rhynty, komunikační centrum a škola spojená křídlem pro volný čas. Měly tu celkem slušné, i když malinkaté nákupní středisko se dvěma miniaturními restauracemi a barem. Je pravda, že

nebývaly zrovna přeplněné. V Prosperity Wells žili jen zaměstnanci společnosti. Ale většina rančerů žila ve vzdálenosti, která se dala dojit pěšky - pokud vám nevadil dlouhý pochod pod žhnoucím sluncem. I když to nebyla Země, byl tu alespoň pokus, aby osada vypadala jako město. Nebylo tu dost obyvatel, aby vytvořili civilizovanou planetu, ale i s větším počtem osadníků bylo nepravděpodobné, že by tu vzniklo nějaké větší centrum. Ale společnosti se muselo přičíst k dobru, že se tu pokusila vytvořit něco vzdáleně připomínající domov. Ale kromě občasné návštěvy místního kina se do místní komunity nijak nezapojila. Nebyl to její domov a nehodlala tu zůstat ani o vteřinu déle, než bude nutné k tomu, aby se blýskla v očích společnosti a byla převedena na další příčku žebříku. Ale Hiroki měl pravdu, bude se muset snažit zasloužit si zde své místo. Až doposud byla izolovaná asi jako termoska.

A Lector přistane za necelých sedmdesát dva hodin...

Tak teď, když jsem konečně připravena, mne všichni přijmou s otevřenou náručí, hai?

Správně.

Když procházela mezi policemi plnými náhradních dílů do vznášedel a vrtulníků, zaslechla z vnějšku budovy hlasy. Rozpoznala měkký pevný tón Hirokiho hlasu; zněl podrážděně.

Noguchiová zpomalila, aby zachytila téma rozhovoru, do kterého za chvíli vejde.

„...to není, Hiroki. Společnost vydělává na našem potu a nás vokrádá -je to tak, Acklande?“

„Takové je stanovisko Asociace rančerů.“

Noguchiová se zastavila ve dveřích, aby ještě chvíli poslouchala; několik rančerů stálo s Hirokim pár kroků od ní. Zahlédla cíp těžkého Acklandova kabátu z rhyntské kůže, který nosil i v těch nejteplejších dnech. Ackland byl mohutný tvrdohlavý muž s úžasnou schopností vyvolávat hádky.

„Ani nevím, proč se o tom s vámi bavím,“ řekl Hiroki. „Teď to tu vede paní Noguchiová. Měli byste si promluvit s ní.“ Skvělé načasování. Noguchiová vykročila ze dveří. „S tou čubkou? Ta na nás zvysoka kašle,“ prohlásil Ackland.

„Možná, kdyby jí občas někdo přefík-“ začal jeden z ostatních rančerů. Rick Harrison.

„Každýmu, kdo by to zkusil, by musel umrznout,“ přisadil si jeden z Acklandových mužů.

Celá skupina, až na Hirokiho, se rozesmála.

Harrison ji spatřil. Okamžitě přestal a začal kuckat do dlaní.

„Paní Noguchiová,“ řekl nahlas.

Noguchiová ho sledovala se vztyčenou hlavou. Uhnul pohledem stejně jako všichni ostatní. Kromě Acklanda, který byl jediný schopen pohlédnout jí do očí.

„Domnívala jsem se, že jsme právě uprostřed shánění dobytka, pánové,“ prohlásila ledovým hlasem.

„Diskutovali jsme o dohodě, kterou jejich asociace již podepsala,“ oznámil jí Hiroki.

Ackland poklepal na dymku. „To bylo předtím, než jsme zjistili, jak se změnily ceny na Zemi. Kdybysme věděli, jak vyletí cena nahoru, chtěli bysme víc.“

„A kdyby cena poklesla, požadovali byste menší cenu?“ řekl Hiroki.

Všechny pohledy se upřely na Noguchiovou. Obrátila se k Acklandovi, který byl zřetelně jejich vůdcem.

„Promluví se společností a uvidím, jestli se mi podaří dojednat vyšší cenu,“ řekla. „Chceme být spravedliví.“

Ackland přikývl a prohrábl si špinavý zrzavý plnovous. Otevřel ústa, ale Noguchiová ho předešla.

„Ale nikdo nedostane nic, pokud nebude náklad připraven do přiletu Lectora.“ Se samolibým zadostiučiněním zaregistrovala u Acklanda záblesk vzteku. Ať se stane cokoliv, práce s Acklandem nebude nikdy procházkou růžovým sadem. „Navrhuji, abyste se vrátili ke své práci.“

S úsměvem sledovala, jak ostatní následují Acklanda přes dvůr.

Když byli rančeři v bezpečné vzdálenosti, pozvedl Hiroki obočí.

„Příjemný muž,“ řekl.

„Možná se časem vezmeme,“ dodala Machiko s vážnou tváří.

Hiroki se zašklebil.

„Do sedla,“ řekla Noguchiová. Zastínila si oči před slunci a rozhlédla se po pláni. „Jsem připravena nabrat trochu rhyntské sraček mezi prsty.“

„Moudrá slova,“ přisvědčil Hiroki.

Noguchiová přikývla a pak se společně vydali ke vznášedlům. Cítila se, jako by už uvedla věci do pohybu; a když už jednu začala, neexistovala cesta zpět.

Mladíci stáli v standardní formaci a s očekáváním hleděli na Dachandeho. Kehrite vonělo potem a vzduch žil napětím. Nechal je čekat dost dlouho; teď nastal správný moment.

Dachande přelétl pohledem hromady výstroje a zbraní, které Skemte a Warkha navrhli u zdi. „Můžete si vzít 'awu'asa“, vyvolal je a ukázal ke zdi. „Teď.“

Ozval se výbuch nadšených výkřiků a yautja vyrazili k hromadám vybavení a krunýřů Tvrdých krunýřů. Mladíci se strkali a kopali ve snaze být první. Samozřejmě bylo dost pro všechny, ale každý se snažil získat to nejlepší vybavení; silnější získají to nejlepší. Tak je to pokaždé. Dachande sledoval, jak mladíci bojují o poškrábané brnění, kryty paží a masky, potězkávají dlouhá kopí, nože připomínající kopí a kontrolují hledí spalovačů. Mladíci neobdrželi lékárníčky a přidavné oči, stejně jako smyčky tarei 'hsan, ty byly určeny jen pro válečníky. Některé z obleků měly i krycí schopnosti, ale ty nebudou mladíci potřebovat; Lov byl záležitostí míření a střelení, ne stopování a schovávání. Neviditelnost se používala na lov nebezpečnější kořisti. Válečník si právo používat takovou výzbroj musel zasloužit.

Do přistání zbývaly ještě dvě noci, ale yautja si musí na výzbroj zvyknout a naučit se s ní pohybovat. Když Dachande získal první zbroj, neodložil ji ani v noci. Zbraně měli jen po omezenou dobu a za přísného dohledu. Existovaly k tomu dobré důvody -mladík, který by dostal příliš velkou moc předčasně, by byl hrozbou pro sebe i

ostatní. Dejte nějakému mličníkovi spalovač o pár týdnů dřív a riskujete díry v lodi a mrtvá těla na chodbách. Střecha střešnice byla poseta stopami zbloudilých výstřelů.

Dachande si všiml, jak Tichinde udeřil menšího yautja hřbetem ruky, sebral mu masku a vítězoslavně zasyčel. Vůdce zamyšleně přikývl; Tichinde byl silný, ale neukázněný. To ho mohlo stát život. Ale v případě, že přežije, se může stát velkým válečníkem a dobrou vizitkou svého učitele. Bylo lepší odvážně zemřít, než se celý život zbáběle schovávat před Černým válečníkem. Písně nevyprávěly o těch, kteří ukazují nepřítelům záda.

Ozbrojení yautja jeden po druhém pozvedávali kopí a se spalovači namířenými k podlaze předstírali, že pálí v žáru boje po imaginárních protivících. Skemte zachytil Dachandeho pohled a pobaveně zamručel. Dachande přikývl a odpověděl stejně. Každý z rádoby válečníků si nepochybně myslel, že je nejodvážnější yautja, který kdy pozvedl kopí.

Mladíci byli připraveni, jak nejlépe to Dachande dokázal. Doufal, že to bude stačit. Pokud ne, už se nedalo nic dělat. Planeta se blížila obrovskou rychlostí.

Dtai'kat'-dte sa-de nau'gkon dtain'aun bpi-de. Započatý boj neskončí před koncem. Zprofanované, ale pravdivé přísloví.

Lov brzy začne.

6

Noguchiová jela v podvečerním světle těsně za Hirokim. Za vznášedly se tvořila oblaka bílého prachu a malých horkých oblázků. Dopoledne se projeli po okraji kaňonu a v poledne se vrátili do města na lehký oběd. Teď mířili ke kaňonu Beriki, jedné z hlavních cest hnaní stád.

Noguchiová se větší část rána snažila zvládnout řízení vznášedla; naštěstí nebylo příliš složité - startér a ovládání výšky a rychlosti. Nejdůležitější bylo dávat pozor na překážky v cestě; přeskočte větší kámen příliš rychle a skončíte na zádech a skútr vás bude vláčet po zemi, dokud se nezaktivuje automatické vypínání. Kromě několika rad ohledně řízení a poznámek ke krajině - do komunikátoru byl Hiroki po celou cestu potichu.

Byla to nejdelší doba, jakou od příjezdu na Ryushi strávila mimo stanici. Byl hrozný žár, paprsky dvou sluncí na ne útočily s hmatatelnou silou. Divoký vítr si pohrával s konečky jejich černých vlasů na okrajích brýlí a částečky písku rozvířené Hirokiho vznášedlem jí narážely do tváří. Před nimi a všude kolem je obklopovaly vysoké útesy.

Z počátku jí vše připadalo hrubé a nehostinné. Ale po chvíli musela uznat, že planina vyzařuje určitou drsnou krásu. Vzpomněla si na písečné zahrady, které navštívila v dětství v Kyotu. Tady byl ale písek neupravený a pokrytý šterkem a kameny. Blízko okraje údolí rostlo do výše kolen bezové rákosí. Ze země čněly kameny zbarvené odstíny šedé a hnědé barvy. Rozpukaná půda vypadala jako nekonečná skládáčka. Bylo tu mnoho písku, ale žádný pořádek, žádné jednoduché zenové linie. Byl to čistý chaos. Svět starý miliardy let teď patřil jí a skupině mužů a žen, pánům vyschlé země. Zde na vzdáleném konci nebylo těžké uvěřit myšlence, že pravá úloha lidstva je řídit a kontrolovat celý vesmír.

Hučící motory vznášedel vyháněly ze skrýší rozličné malé živočichy. Před skútrek Noguchiové vyrazila rodinka ještěrek a snažila se skrýt v rákosí. Ráno jí Hiroki ukázal obrněného pásowce, který se svou družkou klouzal mezi kameny. Samička byla hnědá, kdežto její druh byl zbarven vybledlou šedí. Prohledávali rypáky vysušený prach ve snaze najít zapomenutá vejce nebo brouky. Noguchiová začínala pomalu chápat, proč rančeři opustili Zemi a učinili svým domovem Ryushi. Člověk se tu mohl cítit opravdu svobodný a rozlehlé pláne vyzařovaly auru čistoty. Bylo to svým způsobem „krásné. Na Zemi žilo v jednom obytném komplexu padesát tisíc lidí nacpaných do malých těsných krychlí. I na Zemi existovala otevřená krajina, ale podléhala takovým omezením, že i krátká procházka bez příslušného povolení vás mohla stát rok ve vězení. A nikde na domovském světě již nebyla taková prázdnota jako na této planetě. Když se blížili k jižnímu konci kaňonu Beriki, uvědomila si, že i počasí není tak nesnesitelné. Krásná jednoduchost suchého větru ve tváři. Bála se, jestli na změnu vztahů s rančery není již příliš pozdě. Možná časem...

„Blížíme se jednomu z Acklandových táborů,“ zapraskal Hirokiho hlas z komunikátoru.

„Dobře.“ Minuli okraj útesu a zpomalili. Pár set metrů od nich se páslo několik tuctů rhyntů a za nimi stálo velké pásové vozidlo, které používal Ackland při obhlídce stád. Vešlo se do něj pohodlně dvacet lidí a bylo vybaveno kuchyní a ložnicí alespoň pro šest osob; většina rančérů vlastnila automatická vozidla - AVčka - ale Acklandovo bylo největší.

Samozřejmě.

Rhyntové nevypadali jako zvířata pěstovaná na maso. Noguchiová připomínali zvíře, které jako dítě spatřila v zoologické zahradě, nosorožce. Rhyntové byli trochu větší než vzpomínka na pozemskou šedohnědou obludu a měli strakatou fialovou a okrovou kůži. Pohybovali se na pahýlovitých nohách s podivnými klouby zakončenými chodidly s drápy. Nad tlamou podobnou zobáku byl pár rohů. Větší, který byl široký jako lidské zápěstí, se tyčil přímo vzhůru a dopředu a byl zakončen ostrou špičkou. Menší byl zahnutý a stáčel se mírně dozadu. Byla to tupá zvířata o nic chytřejší než skot, ale pokud bylo jejich maso správně připravené, bylo velmi chutné.

Noguchiová se zastavila u Hirokiho vznášedla a sestoupila na zem. Končetiny se jí stále otřásaly v rytmu motoru. Ackland stál se skupinkou svých lidí u AV a sledoval jejich příjezd. Noguchiová si vysunula ochranné brýle na čelo a setřela si prach z oblečení.

Velký muž je zamračeně pozoroval. „Co se stalo, Hiroki? Ztratili jste se?“

„Jsme pouze na obhlídce.“

„No jasně,“ ušklíbl se Ackland. „Proč jste tu doopravdy? Společnost zamítla zvýšení ceny?“

Noguchiová si odkašlala. „Vy víte, že je přes den nemožné proniknout magnetickou interferencí. Budeme je kontaktovat dnes večer.“

Ackland se pousmál a začal se odvracet.

„A“ pokračovala Noguchiová, „já udělám vše, abyste dostali více peněz.“

Samozřejmě, že nebude mluvit přímo se Zemí, nově vynalezené sub-prostorové rádio nemá takový dosah, ale může získat odpověď z oblastního velitelství na planete Kijita. I když i to bylo vzdálené několik světelných let, nové vybavení to změnilo na pár světelných hodin, asi tak několik miliard kilometrů. Odpověď dorazí někdy k ránu a oblastní velitelství mělo dostatečnou pravomoc k takovému rozhodnutí.

Ackland pozvedl obočí. „Tak co děláte tady?“ Ani se nesnažil skrýt podráždění. Hiroki zůstal potichu. Ujišťujeme průběh příprav - a jestli někdo nepotřebuje pomoc,“ odpověděla.

Od Acklandova AV se odrazil paprsek podvečerního světla. Ackland si ji pomalu celou prohlédl a nakonec přikývl.

„Ano, můžete nám pomoci. Neplet' se nám do cesty. Pomoc od byrokratů ze společnosti je to poslední, co potřebujeme.“

Obrátil se k mladé ženě stojící za ním a ukázal na stíněný monitor zabudovaný v AV. „Rothová, vezmi si pár chlapů, jedte do kaŕonu a tam se spojte s Choovou skupinou.“

Rothová přikývla a pokynula dvěma mužům z Acklandovy skupiny. Ackland se otočil k Noguchi-ové a Hirokimu zády a začal manipulovat s ovládáním monitoru. Zřetelně dostali rozhod.

Pomalu se vydali k vznášedlům. Když k nim dorazili, uchopil Hiroki Noguchiovou jemně za loket.

„Mrzí mě způsob, jak s vámi jednal,“ řekl.

Noguchiová pokrčila rameny. „Vlastně je to v pořádku. Vím, jak-“ zarazila se a hledala vhodné slovo. „Vím, jaká jsem byla netečná potvora. Překvapilo by mě, kdyby se choval jinak. Vypadá to, jako bych posledních několik měsíců byla v hibernaci. Nevím, jak si to vysvětlit.“

Nasadila si ochranné brýle a podívala se směrem k Prosperity Wells. Chtěla ještě něco říct, ale všechny myšlenky najednou zmizely.

„Můj bože,“ zašeptala.

„Co-?“ zeptal se Hiroki a podíval se stejným směrem. „Ach, ano. Asi jste opravdu nestrávila příliš času mimo komplex.“ Noguchiová ho téměř nevnímala. Slunce zapadala a poušť se koupala v záplavě zlata a červeně. Z hor se plazily dlouhé stíny a světelné obrazy na nebi bez jediného mráčku jí braly dech. Bylo to poprvé, kdy spatřila západ slunce v otevřeném prostoru.

Její mozek nedokázal spojit krásný pohled s názory, které si na Ryushi za posledních šest měsíců vytvořila. Něco z toho musí pustit z hlavy.

Ryushi bylo svým způsobem překrásné místo, alespoň teď a na tomto místě. Noguchiová si povzddechla a sledovala západ sluncí. Hiroki stál tiše vedle ní. Když konečně usedli do vznášedel, pocítila, jak jí ze srdce spadl těžký kámen. Kámen, kterého si nebyla vědoma, dokud nebyl pryč.

Tom pohlédl na monitor a promluvil, aniž by uvedl pohled.

„Geosynchronní orbita za dvacet hodin. Zkontroluj turbulence.“

Scottovy ruce zavířily na klávesnici. „Mírné fluktuace, ale v mezích kompenzace. Můžeme se odpojit, jakmile dosáhneme orbity a pak-“

Na obrazovce se objevil zvětšený obraz Ryushi.

„Nazdar Ryushi! Ježíši, to je ale prašná koule!“

Tom vzhlédl od monitoru a přikývl. „No jo, vysušená díra.“

Scott se opřel v křesle a propnul si ruce nad hlavou. „Jo, ale to není jen tak nějaká vysušená díra -je to horší než peklo.“

Sledoval monitor, na kterém se otáčely obrazy plání a útesů. „Kterej blbec by tu, sakra, mohl chtít žít? A navíc, když je ještě spousta místa na Nova Terra?“ Tom se podíval na obrazovku a vrátil se k zadávání dat. „Kdo ví? Co je pro jednoho peklo...“

„Jasně, ale podívej se na údaje o místním životě. Tohle je peklo.“

„Jsem si jistý, že pro někoho je Ryushi ideálním domovem.“

„No pro mě určitě ne,“ zamumlal Scott. Skvělý místo na dovolenou. Pokud jsi ovšem zasraná ještěrka. No, vždycky může zůstat v baru a kecat s ženskejma. Nemusí se potloukat někde venku na sluníčku, že jo?

Dachande studoval soubor s informacemi o pouštním světě vzdáleném necelému půl cyklu. Yautja cvičili v kehrite pod Skemteho dohledem. Dachande občas zaslechl krvežíznivý výkřik. Brzy budou mít skutečné protivníky.

Sledoval glđnmara záznam a syčel očekáváním.

Dokonalé.

7

Bylo tři čtvrtě na čtyři ráno. Jame Rothová se opřela o vozidlo a čekala, až se objeví světla Acklandova vozu. Noc byla teplá a vítr nefoukal, nad horami poblíkávaly hvězdy. Její pes, Creep, jí ležel u nohou a třásl se. Občas zakňučel směrem k pytlí připevněnému k sedadlu vznášedla. Asi sto metrů od nich dohlíželi Travis a Adam na malé stádo rhyntů. Většina ležela na zemi a spala.

„Až na to, že rhyntové spí vestoje. Co, Creepe?“

Pes zvedl hlavu a znovu zakňučel.

Rothová se považovala za praktickou ženu, ale z něčeho ve vzduchu jí naskakovala husí kůže. Věci, co našla v kaŕonu, byly, no, zvláštní. Rozhodně nepřirozené. A teď se začali divně chovat i rhyntové a Acklandův veterinář si

nevěděl rady. Ani trochu se jí to nelíbilo.

Acklandovo AV slyšela mnohem dřív než ho spatřila. Taková byla noční poušť; to bylo i jedním z důvodů, proč se spolu s manželkou Cathii Dovesovou vydaly na Ryushi. Klid a ticho, daleko od davů a hnusu na Zemi. Tady venku byla svoboda. Téměř tři roky tu spolu šťastně pracovaly pro rančery. Uvažovaly dokonce i o dítěti...

Nervózně pohlédla na pytel a čekala na Acklanda. Byl to idiot, ale byl i majitelem největšího stáda na planetě a budou to jeho peníze, které s Cathii po prodeji dostanou. Byla to i jeho odpovědnost.

AV prorachotilo kolem útesu a zastavilo. Její oči přizpůsobené tmě, světlem reflektorů téměř osleply. Ackland vyskočil z kabiny, ještě než vozidlo úplně zastavilo. Rothová odvážala pytel a vydala se k němu. Creep jí byl v patách. Ackland se podíval na rhynty a rychle k ní vyrazil, aby se setkali v půli cesty.

„Dostal jsem tvůj vzkaz, Rothová.“ Zněl, jako by mu docházel dech. „Co se děje?“

„Podívejte se,“ řekla a sklonila se, aby vyprázdnila pytel na prašnou zem. Creep zavrčel na nehybnou věc a stáhl se. Rothová nabodla jedno ze tří stvoření na klacek a zvedla ho k Acklandovi.

Věc vypadala jako velký pavouk s ostnatým ocasem, o trochu menší než samec pásavce. Pod tvrdým tělem čněly dlouhé členité nohy a půlmetrový ocas. Rothová neviděla oči, ale objevila krátkou masitou trubici, která patrně sloužila jako ústa. Celá věc byla skvrnitě šedá.

Ackland si vzal větev a pečlivě stvoření studoval. „Co to, sakra, je?“ zeptal se znechuceně.

„Doufala jsem, že mi to řeknete vy.“

Ackland se zamračil a položil pavouka k ostatním. „Nikdy jsem nic podobného neviděl. Kde jste to našli?“

„Nahore v ústí kaňonu Beriki. Několik jich tam leželo mrtvých.“ Odhrnula si dlouhý pramen sluncem vybielených vlasů z očí a podívala se na rhynty. Pár z nich smutně bučelo. Tichý zvuk v klidném povětří. Kolem se potulovaly další kusy. Vrávoraly a vrážely do sebe, jako by napůl spalý. Vstala a obrátila se k Acklandovi, který se také zvednul.

„Možná jsou nemocní, pane Acklande. Myslela jsem, že byste to měl vědět.“

„Co říkal Stone?“

„Všechny testy byly zatím negativní.“

Ackland si nasadil klobouk se širokou střeškou a kývl na ni. „Zachovala jste se správně, Rothová.“ Podíval se na stádo a pak znovu na ty podivné věci. Rothová vyčkávala.

Nemůžeme si být jisti, že je s rhynty něco v nepořádku,“ řekl opatrně. „A nechceme, aby nějaký pošuk ze společnosti zpanikařil a vyhlásil karanténu, je to tak?“ Ackland se pátravě zadíval Rothové do tváře. „Chci říct, že jsem tady investoval spoustu času - a tak nějak, no, mohlo by to znamenat, že někteří z nás by nedostali peníze, které si zaslouží.“

Ztichl a ponechal to hlavní nevyřešené. Rothová se kousla do rtu a strčila botou do jedné ze zrůd. Ackland byl chtivý muž, ale za týden z něj bude bohatý chtivý muž. A Rothová, než jej kontaktovala, prohlédla hlavní stádo a nemocných bylo jen těchto třicet kusů. Něco takového nemůže zničit vše, na čem spolu s Cathii pracovaly...

V myšlenkách pokrčila rameny, byla rozhodnuta. Teď to byl Acklandův problém. „Rozumím.“

Ackland se zašklebil a zhoupal se na patách. Přikývl.

„A co mám udělat s těmi věcmi?“ zeptala se.

„Dejte je doktoru Revnovi - ale řekněte mu, že jste je našla v Iwa Gorge, ano?“ Položil jí ruku na rameno a lehce zmáčkl. „Děláte dobrou věc, Rothová. Až to všechno skončí, dostanete bonus.“

Když se vracel k vozidlu, Rothová si promnula místo, kde se jí dotknul. Idiot.

Pomocí větve nastrkala věci zpět do pytle a naložila ho do vznášedla. „Pojď, Creepe.“ Poplácala se po stehně a pes k ní přiběhl. Rhyntové, kteří nespali na boku, se třásli. Z tlam jim visely dlouhé provazce slizu a z každým výdechem se bolestně otřásali. Byla to tupá zvířata, ale i tak ji ten pohled bolel - jako by polkli nějaký jed...

Noguchiová seděla se skloněnou hlavou na matraci v poloze seza a zhluboka dýchala. Bylo chvíli po rozbřesku a dnes měl přistát Lector. Probudila se nervózní a chtěla se uklidnit, než zahájí poslední sčítání - ale od posledního skutečného cvičení uběhl již měsíc a tak cítila, jak protahované svaly trpí.

Než odletěla ze Země na Ryushi, stačila získat hnědý pás v karate a nebyla daleko od černého. I když byly v rekreačním centru holopřístroje, které mohla využít k tréninku, rozhodla se cvičení na nějakou dobu přerušit - alespoň do doby, než najde lidského sparringpartnera. Holoprogramy nebyly špatné, ale něco jim chybělo. Možná důstojnost.

Ale zatím si neudělala žádné přátele, dost blízke na...

Žádné přátele, Machiko, blízké ani jiné. Nic si nenalhávej.

Správně. Ale většina rančérů se stejně o bojová umění příliš nezajímala.

Vstala a zaujala pozici jezdce na koni. Stehna se jí chvěla. Starý sensei mistr Ko by ji za takové lajdáctví poslal k zemi. Prošla sestavu bloků a kopů, aby se trochu uvolnila. Překvapil ji smutek, který pocítila při známých pohybech. Stesk po domově? Na Zemi zanechala velmi málo věcí, které by za to stály. Byla to...

Samota. Ta myšlenka udeřila na strunu, kterou již hodně dlouho nepocítila. Byl to pocit, že nikam nepatří. Na Zemi alespoň pracovala v kancelářské budově s tisíci zaměstnanci a procházela ulicemi plnými lidí; chodila do školy karate. Noguchiová si nebyla s nikým blízká, ale alespoň existovala možnost. A tady byl jen Hiroki, který jak se zdálo, s ní ani přes svůj věčný úsměv nesouhlasí. Hiroki a parta rančérů, pro které byla vzduch.

Zastavila se v půli čtvrté formy a zamračila se, po čele jí stékal pot. Co teď? Blok nebo pád na pravé koleno a sevření?

Začala formu od začátku. Pomalu a soustředěně.

Sek na krk. Ano, to bylo ono. Z nějakého důvodu ji to, že zapoměla, málem dovedlo k slzám. Bylo to opravdu tak dávno? Rychle prošla zbytek cvičení a znovu poklekla do pozice seiza. Ofinu měla přilepenou k čelu. Dnes nastane nepředstavitelný zmatek, dohled nad sháněním stád a pak přípravy na přilet Lectora. Bylo třeba vydat rozkazy a

rozeslat papíry. Přála si, aby tu byl někdo, s kým by si mohla promluvit. Někdo, kdo by ji politoval.

Teď ale nebyl čas na lítost nad rozhodnutími z minulosti, čekala na ni práce. Cvičila úsměvy a pokyvnování a dnes udělá první gesto dobré vůle vůči rančerům. Společnost schválila zvýšení ceny. Doufala, že tak zahájí nový vztah na základě vzájemného respektu.

Musí to tak být; Hiroki odletí za několik dní s nákladem rhyntů.

Dobře. Je čas připravit se.

Noguchiová zakopla o schod do koupelny a udeřila hlavou do rámu dveří. Zaklela a se zavřenýma očima se dotkla rašící boule. Modřina se bude hodit k levandulovému kostýmu na slavnost. Úžasný start do nového dne. Mistryně bojových umění.

Jen doufala, že všechny další pohromy počkají na zítřek.

Kesar Revma byl fascinován. Mimos Zemská biologie byla jeho silnou stránkou, ale s ničím podobným se ještě nesetkal. Snažil se sledovat zprávy UMA ze Země a Chigusa vydávala měsíční biolékařský zpravodaj, který patřil k nejlepším; zdálo se, že se každý den objevuje nový druh. Ale kromě mutované formy kraba, která se před pár lety objevila na Terra Nova po havárii na skládce radioaktivního odpadu, neobjevil v literatuře nic ani vzdáleně podobného.

..

„Musím zpátky do práce. Jestli je všechno v pořádku-“

Neochotně vzhlédl od laboratorního stolu k mladé ženě, která přinesla ta úžasná stvoření. Vypadala nervózně a ráda by už byla pryč; v laboratoři vypadala jaksi nepatřičně. Zaprášený venkovní oděv a tmavá opálená kůže kontrastovala s vnitřním osvětlením laboratoře.

„Samozřejmě,“ řekl. „Je to velký den, že ano?“

„Jo.“

„Říkáte, že jste je našla v Iwa Gorge?“

„Ehm, jo. Správně.“ Sklonila pohled ke stolu a lehce se zachvěla. „Pan Ackland říkal, že byste se možná na ně chtěl podívat.“

„Vyřídte panu Acklandovi mé díky. A cením si, že jste mi je přivezla, vím, jak jste zaneprázdněni.“

„Jistě, žádný problém. Dejte nám vědět, až něco zjistíte.“ Otočila se k odchodu a málem narazila do Miriam, místní lékařky a Kesarovy ženy.

„Promiňte, doktorko Revnová.“

Miriam se usmála a po opáleném obličejí se jí z koutků očí rozběhly vrásky. Dlouhé tmavé vlasy měla svázané do ohonu. Vždy vypadala tak drobně a křehce, že se vedle ní Rothová cítila jako rhynt. „Ahoj, Jame. Jak se daří Cathiinu kolenu?“

„Výborně, je jako nové. Je mi líto, ale opravdu už musím běžet-“

„To je v pořádku. Doufáme, že vás obě uvidíme dnes večer.“

Kesar již opět věnoval plnou pozornost vzorkům. „Co říkáš tomuhle, doktorko?“ Miriam se zasmála. „Och, díky. Žádné „dobré ráno, lásko, jak ses vyspala?““

Kesar se podíval na manželku a zašklebil se. „Dobré ráno, lásko, jak ses vyspala? A teď podívej, co nám Rothová přinesla. Zajímá mě tvůj názor.“

Miriam se sklonila nad stolem a pozvedla obočí. „Tohle našla na Ryushi!“

„Říká, že v Iwa Gorge. A také říká, že jich tam bylo ještě dvacet. Pokusil jsem se uříznout jednu končetinu Killianem a nic. Ani škrábnutí.“

„Děláš si legraci.“ Miriam hledala v jeho tváři známku žertu. „Každá forma života založená na uhlíku...“ zarazila se.

„Křemík? To není možné a i kdyby, zůstala by tam alespoň stopa-“ Udiveně si prohlížela vzorek. „Co je to, Kesar? Ty jsi specialista.“

Zavrtěl hlavou. „Nevím. Je tu ta mutace na Terra Nova a zaslechl jsem zvěsti o podivné formě života nalezené v nějaké těžební kolonii, ale někdo to ustříhl. Provedeme nějaké testy a potom asi vyrazím do té rokle a trochu se tam porozhlédnu.“

Miriam se zamračila. „Sám?“

Kesar přikývl. Byl unesen. Byl to zcela nový druh.

„Jeden z nás by tu měl zůstat kvůli možným problémům při shánění. A jak jsi už poznamenala, já jsem veterinář. Kdybych našel jednoho živého-“

„mohl by tě zranit, Kesar. Možná bys měl pár dní počkat a vzít někoho s sebou.“

„Jasně. Určitě potřebuji stráž, aby mě chránila před pavoukem velkým jako pěst. Neboj se. Zvládnu to, Miriam.“ Pohládl ji po ruce a usmál se. „Vezmu si síť a budu koukat, kam šlapu.“ Obrátil pozornost ke vzorkům, ale stále si uvědomoval její obavy.

„Hmm. Břicho se zdá daleko měkčí než končetiny. Vsadím se, že se tam tudy dostanu. Podala bys mi, prosím, sadu skalpelů? Jo, a Menashovo pilku? Nějak se dovnitř musím dostat.“

Miriam se zatvářila pochybovačně, ale nakonec vyrazila do skladu pro nástroje. Kesar se sklonil nad stolem. Opět ztracen ve vlastním světě. Miriam byla dobrou lékařkou i skvělou manželkou, ale byla až příliš starostlivá. Vzorky byly tou nejzajímavější věcí, na kterou na této písečné planetě narazil. Sakra, to byl přece důvod, proč se věnoval mimozemské medicíně. Nazvat nějakou příšeru svým jménem převedeným do latiny, aby se o ní mluvilo při hodinách biologie na prestižních univerzitách, bylo možná egoistické přání, ale ne nemorální. Ano, je to jedna z mnoha forem života objevených po celé galaxii proslaveným doktorem Kesarem Řevnou. Nález zanedbatelného významu ve srovnání s jeho pozdějšími objevy, ale každý velký muž musí nějak začít. Všichni si z něj vezměte příklad...

Řevna se pousmál nad svým snem.

Jak se může někdo obávat takového unikátního nálezů?

Ta příšera byla pravděpodobně stejně neškodná jako jeho fantazie o akademické slávě.

8

Přistáli na vyprahlém světě na dně rozlehlé průrvy, daleko od místa, kde lou-dte kalei položila vejce Tvrdých krunýřů. Přiletěli maskovaní a za denního světla, ale Lov začne až s příchodem noci. Byl to standardní postup; existovaly světy, na kterých domorodci měli zbraně a byli připraveni bojovat o svou kůži, ať již byli infikovaní nebo ne. Dachande nežil tak dlouho, protože by byl neopatrný v neznámém terénu. A na planetě se již dávno Lov neuskutečnil, a tak byla opatrnost nezbytná. Zvlášť teď, když sem od poslední návštěvy yautja přišel i někdo jiný. Měkké krunýře. Roztahovaly se po všech radiových frekvencích, aby je všichni slyšeli.

Jejich přítomnost ho překvapila. Kdyby to záleželo jen na něm, lovil by raději je. Již po tom dlouho toužil. Byli schopní a agresivní. Lebky Měkkých krunýřů byly vysoce ceněnými trofejemi, hlavním exponátem na trofejní zdi každého válečníka. Kdyby to bylo možné, vyzval by je. Ale ne s bandou syrových a nezkušených rádoby válečníků. Bylo by to nejen hloupé, ale odporovalo by to i pravidlům Lovu. Dachande je téměř cítil a po ničem netoužil více než po možnosti vyzkoušet své schopnosti proti nim. Ale neudělá to, teď ne. Měl odpovědnost a odsunout ji stranou kvůli vlastnímu uspokojení znamenalo vrhnout hanbu na své jméno. A tak loď zůstane ukrytá a pokud se někdo z posádky k oomanům přiblíží, učiní tak v maskovacím obleku a Měkké krunýře se nikdy nedozví, jaké měly štěstí. Dachande vydal neochotně a bez vysvětlení rozkaz, aby byla studentům vydána maskovací technika. Ať se diví, proč to udělal - byli dost zkušení, aby věděli, že se nemají ptát. Ostatním Značeným o nebezpečí samozřejmě řekne, ale na výpravě žádný kontakt s oomany nebude. Pokud spatří oomana, Značení vydají studentům rozkaz k přepnutí do kamuflážního režimu a všichni rychle zmizí. Byla to směla, ale nedalo se s tím nic dělat. Po Lovu bude učiněno povinnosti zadost a on podá žádost o loď s posádkou Značených válečníků. Pak se konečně dočká šance bojovat s oomany. Ale ne tady a ne teď.

Mladíci byli tak ch'hkt-a, že pokud je brzy neuklidní, postřílí se navzájem.

Dachande sledoval, jak si mladíci spěšně oblékají brnění. Stál u východu a cítil nadšené očekávání vyzařující z jejich prudkých pohybů. Nikdy ho nepřestalo těšit, když sledoval mladíky připravené prolít první thwei.

Po opuštění lodi bude následovat krátké cvičení kvůli přizpůsobení se místní gravitaci a Warkha zatím prohlédne okolí - stálo to jen trochu času a výrazně to otupilo nebezpečné nadšení. A Tvrdé krunýře budou po západu slunce aktivnější. Zastřelil protivníka stočeného v jeskyni nebyl žádný výkon.

Dachande se otočil a vydal se chodbou k přidi. On, Vůdce, bude prvním, kdo vkročí na planetu Lovu. Spokojeně zamručel.

Bude to dobrý Lov, oomanové nebudou překážkou.

Noguchiová se právě podruhé osprechovala. Na Prosperity Wells začal padat první soumrak. Byl to perný den, ale ona to zvládla; všechna stáda, až na jedno Choovo, byla naložena a i to poslední bylo na cestě.

Stála před zrcadlem. Oblékla si zelený oblek, který měla na sobě první den po přiletu na Ryushi, a usmívala se na svůj větrem ošlehaný obraz. Po několika dnech venku se její obličej začal podobat obličejům rančérů. Líbilo se jí to; byla to podoba člověka, kterému nevádí tvrdá práce, i když se musela chránit proti rakovině kůže a po většinu dne měla horečku způsobenou očkováním.

Když odcházela do sprchy, začínali zaměstnanci Chigusy u vnější zdi připravovat stoly a přenosné grily, ale když se vrátila, byla šokována davem, který se zde za malou chvíli shromáždil. Vyšla z budovy a málem ji porazila skupina chichotajících se dětí. Na planetě nebylo mnoho dětí, ale byly tu. Donesla se k ní vůně grilovaných rhythských steaků spolu se zvukem hovoru a smíchu. Procházeli kolem ní ruku v ruce rančeři s manželkami a všichni mířili k přistávací ploše. Noguchiová se k nim připojila.

Hirokiho spatřila okamžitě. Stál s drinkem v ruce mezi rančery poblíž přistávací rampy. Zamával jí na pozdrav a začal se k ní prodírat davem.

„Vypadáte nádherně, Machiko-san.“

„Děkuji. Také vypadáte dobře.“ Překvapeně pohlédla na dav, který je obklopoval. „Jsou tu všichni obyvatelé planety?“

„Víceméně. Pár zaměstnanců dává pozor na monitory, ale jinak...“

Noguchiová se usmála. „Sto lidí na jednom místě mi teď připadá jako dav. Legrační, jak se mění měřítka.“

Hiroki přikývl. „Ano. Jsem rád, že se baví. Je to jejich první shromáždění, vše, pro co tři roky pracovali.“

Noguchiová se rozhlédla po uvolněných rančerech, kteří se na rozlehlém nádvoří spokojeně bavili. Bylo nemožné nezaregistrovat pocity vzrušení a uspokojení. Někdo dokonce pustil do veřejného informačního kanálu hudbu; páry tančily v prohlubujícím se soumraku a jejich děti se zatím proháněly ulicemi.

„Pojďme přivítat loď,“ řekl Hiroki. „Musí tu být každou chvíli.“

Sledovala ho mezi tančícími rančery k anténové věži. „Přišla zpráva z velitelství,“ řekla jemně. „Souhlasí se zvýšením ceny.“

Hiroki pozvedl obočí a usmál se na ni.

„Dobrá práce, šéfko.“

„Kam to vlastně jdeme? Není nejlepší místo na-“

„Přistání je vidět pouze z věže.“ Hiroki se zastavil u žebříku na boku vysílací věže a položil ruku na spodní stupeň.

„Udrží nás to?“ pochybovala Noguchiová.

„Uvidíme.“

Vylezli po žebříku na první podlaží a pak pomalu vyšli po schodech až na vrchol, pět poschodí nad zemí. Vanul tam příjemný teplý vítr a Noguchiová se zaujetím sledovala miniaturní lidi hemžící se v nočním vzduchu.

Při takových příležitostech bylo snadné zapomenout tíhu každodenní práce. Hlavou jí probíhaly příjemné vzpomínky z minulosti. S rodiči na festivalu v Nakamě, procházky lesem bonsají, při kterých se cítila jako obr.

Z oblohy se ozvalo hluboké hučení. Lidé sledovali oblohu ve snaze spatřit sebemenší náznak pohybu.

Noguchiová vzhledla k lodi a i z takové dálky jí bylo jasné, že je velká. Obrovská. Její mozek nechtěl uvěřit existenci takového gigantického objektu ve vzduchu. Samozřejmě, že již podobné lodi viděla - ale tato byla větší než celé rekreační centrum a řídicí budova dohromady. Trysky byly dvacet metrů dlouhé a deset široké; vepředu se rýsovaly nakládací doky, každý tak široký, že by jím mohli projít bok po boku čtyři rhyntové; gigantické trysky rozvířily prach po celém nádvoří a loď začala sestupovat.

S řevem, který přehlušil všechny ostatní zvuky, dosedl Lector na přistávací plochu. Muselo být obtížné přistát s takovým gigantom v atmosféře; a místní větry také příliš nepomohly. Ochranná zeď bránila většinu komplexu před nárazem zplodin z trysek, ale náhlá vichřice stejně všem pocuchala vlasy a oblečení a zvedla oblak prachu. Když hromový zvuk pomalu utíchal, zaslechla Noguchiová chorus smíchu a potlesk.

Bylo to úžasné divadlo. Lector byl v hnízdě. No, alespoň část Lectora, zbytek stále kroužil na orbitě.

Na paži jí přistála ruka. Hiroki se na ni usmál.

„Čeká nás poslední klik. Pojďme se představit posádce.“

Vyrazili ke schodům. Hiroki šel první. Noguchiová se naposled podívala na loď a přemýšlela o Hirokiho slovech, poslední kilometr. I přes slavnostní náladu večera pocítila lehké mrazení. Zvláštní.

Odehnala chmurné myšlenky a vyrazila na oslavu.

Scott a Tom vykročili společně z rampy do Prosperity Wells. Z nějakého důvodu spadl Scottovi při spatření té spousty lidí kámen ze srdce. Nebyl si jistý proč. Ostatní členové posádky se protlačili kolem nich a začali si potřásat rukama a povídat si s rančery a jejich rodinami.

„Jsme hvězdy, kámo. Podívej se na to,“ zamumlal Tom.

Scottovi se po tváři rozlil široký úsměv. Byla to pravda. Místní obklopili všechny členy posádky, potřásali jim rukama a poplácávali je po zádech.

„Vypadá to, že se ven moc často nedostanou,“ zašeptal Scott.

Přistoupil k nim vysoký zarostlý muž se zrzavým plnovousem a podal jim dvě sklenice piva. „Mé jméno je Ackland,“ řekl a natáhl mohutnou ruku. Tom s ní potřásl a pak i Scott. „Jsem hlavou místní rančerské asociace. Jakou jste měli cestu, kapitánové.“

„Strandberg,“ řekl Tom. „Ale říkejte mi Tome. Tohle je můj kopilot, Scott Conover. A cesta byla klidná.“

„Rád vás poznávám, pánové. Doufám, že jste vy i vaše posádka připraveni na slavnost; máme tu na grilu pár šťavnatých steaků.“ Ackland se k nim naklonil a ztlumil hlas. „A máme tu i několik mladých hezkých slečen hledajících partnera k tanci. Pokud ovšem máte zájem.“

Scott se ušklíbl. „To se můžete vsadit. Ke konci letu začal tady Tom vypadat docela hezky, jestli víte, jak to myslím.“

Ackland se zachechtal, poplácával Scotta po zádech a pokračoval přehnaně žoviálním tónem. „Myslel jsem si to,“ začal. „Víte, já-“

„Můžete mi věnovat pozornost, prosím?“ Malá japonská žena v zelených šatech stála na křesle několik metrů od nich. V ruce držela velký talíř chuťovek. „Mohou mi všichni věnovat pozornost, prosím?“

Byla hezká. Scott si ji pozorně prohlížel. Hezké nohy, pěkný zadek. Trochu málo v oblasti prsou, ale Scott viděl horší.

„Kdo je ta kočička?“ zeptal se tiše Acklanda. Tom ho udeřil loktem do břicha. Ztracený feministka.

„Chtěl jste říct čubka,“ odpověděl Ackland. „Ledová královna. To je šéfka.“

„Vím, že se všichni těšíte na oslavu, ale nejdřív mám pro vás důležité oznámení.“ Dav se uklidnil a všechny hlavy se k ní otočily.

„Nakládání bude probíhat následujícím způsobem - Acklande, vy jdete první. Pak jde Harrison a po něm Luccini a Marianetti. Zbytek vyhlásíme zítra za rozbřesku.“ Ztichla a usmála se. „Ještě něco. Přišla odpověď od společnosti ve věci změny ceny - zvýšení ceny bylo schváleno. A teď si užijte párty.“

Sestoupila z křesla za zvuků občasného potlesku a vzrušených výkřiků.

„No, možná, že je alespoň na něco dobrá,“ poznamenal Ackland.

Scott si dal hluboký doušek piva a zasmál se. „No napadá mě ještě pár věcí, na který by mohla být dobrá.“

Tom zakoulel očima a Ackland zavrtěl hlavou. „To bych nezkoušel. Noguchiová podle mě neroztahuje nohy ani na záchodě.“

„To je ale směla,“ prohodil Tom a ztratil se v davu.

Scott si dal další lok a potichu říhнул. Na místní pivo to nebylo špatné. Znovu našel japonskou ženu a studoval její úsměv při rozhovoru s nějakou ženou. Ackland blábolil něco o počasí, ale Scott pozoroval Noguchiovou.

Koule prachu, ale to místo nebylo ztracené. Upil piva a obrátil pozornost k Acklandovi. Za tři dny se může stát cokoliv, ať si nějaký rančer říká, co chce. Sakra, na led byl specialista...

Noguchiová šla do řídicího centra. Párty byla v plném proudu. Byl to jednoznačný úspěch. Po oznámení se vztahy mnoha rančérů k ní staly vřelejšími a ona udržovala dvě hodiny stálý proud konverzace. Příjemní lidé. A ona odvedla dobrou práci přikyvováním a úsměvy-

Ale jeden den nevykoupí šest měsíců hlouposti, Machiko.

Dobře, ale byl to začátek. Konečně jí došlo, že Hiroki odletí s Lectorem. Přepadl ji náhlý smutek spolu s potřebou být chvíli sama. Byl to její jediný přítel...

Vešla do kontrolní místnosti a spatřila osamělou osobu sledující monitory.
„Collins, správně?“ řekla s nadějí.
Mladý muž přikývl a povstal.
„Běžte na párty, ano? Já to tu na chvíli pohlídám.“
Collinsovi se rozšířily oči. „Opravdu? Děkuji, paní Noguchiová.“
„Od teď jenom Machiko.“ Noguchiová se usmála a ustoupila, aby mohl projít.
„Ehm, ano,“ řekl. „Machiko.“ Oslovovat ji křestním jménem mu bylo zřetelně nepříjemné, ale usmál se na ni. Vyšel ze dveří, ale ještě se otočil.
„Ach - poslouchejte, až se vrátí doktor Řevna, řekněte mu, že kancelář obdržela jeho zprávu. Je to ve složce s papíry.“
Noguchiová se zamračila. Lékařku potkala na slavnosti, ale doktor tam nebyl.
„Až se vrátí odkud?“ zeptala se.
„Říkal, že jede něco hledat do Iwa Gorge,“ řekl. „Vzal si vznášedlo. Je to už pár hodin.“
„Dnes? Špatné načasování.“
„Jo, to jsem mu také říkal,“ pokrčil Collins rameny. „Ale říkal, že je to důležité. Ještě jednou vám dekuji.“
Když odešel, sledovala Noguchiová zamyšleně obrazovku radaru. Ze začátku od Hirokiho příliš neočekávala, ale on s ní měl nekonečnou trpělivost. Byl dokonalým profesionálem; byla smůla, že již odjžděl...
Zatřásla hlavou a rozhledla se po něčem, co by jí pomohlo přestat myslet na Hirokiho. Zpráva doktora Řevný ležela ve složce na stole, ale Noguchiová váhala ji otevřít. Co když obsahuje důvěrné informace?
Pak by je nenechal posílat Collinse a udělal by to sám.
Brilantní. Vzala desky a opřela se v křesle. A co to, sakra, vůbec je Iwa Gorge? Doktor se jí líbil, byl to inteligentní muž. Prolistovala papíry a přichystala se ke čtení. Přála Řevnovi, aby našel, co hledá...

Kesar namířil dalekohled na dno rokle a rychle nasál vzduch. Srdce divoce tlouklo a ruce se mu třáslly. To bylo úžasné, neuvěřitelné.
Asi tucet humanoidů stálo kolem velkého stroje. Nikdy nic podobného nespatřil. Loď vypadala jako kříženec ryby a širokého potrubí. Byla natřena podivným odstínem zelené. Vystupovala z ní široká rampa.
Homanoide byli vysocí; nemohl si být jistý, protože neměl srovnání a měřítko v dalekohledu bylo rozbité, ale odhadoval přibližně dva a půl metru, možná trochu víc. A vypadalo to, že mají v rukou ... kopí.
Řevná stál asi v polovině svahu, vozidlo měl zaparkované ve skalách asi dvacet metrů za sebou. Adrenalin v organismu na něj křičel, aby se okamžitě vrátil ke vznášedlu. Obrovští mimozemšťané třímající kopí nebyli tím, co byste chtěl potkat sám uprostřed pouště. Ale od úžasného pohledu prostě nemohl odtrhnout pohled.
Zvolil maximální rozlišení a příšery se přiblížily. Byly vysoké, svalnaté a zřetelně ozbrojené. Byl stále příliš daleko a byla smůla, že měřítko dalekohledu bylo rozbité. Chtěl zjistit jejich velikost. Ať už to bylo cokoli, lidé to nebyli. To byl konečně objev, který dostane jeho jméno do učebnic. Ne nový druh kraba nebo pavouka, ale rozumní mimozemšťané!
Sledoval je další půlminutu. Co tady dělají? Kdo jsou? Najednou měl stovky otázek. Úžasné.
Olízl si rty a soustředil se na tvar jednoho z mimozemšťanů. Na obličej měl, stejně jako ostatní, nějaký druh masky. Dýchací přístroj?
Vrátí se do města, najde nějaké rančery a kamery-
Kesar zamrkal. Jedna z příšer se otočila a podívala se jeho směrem. Zaklonila hlavu a dlouhé zvláštní copy zaválaly vzduchem. Údolím se rozlehlo dlouhé šílené vytí. Odráželo se od útesů a útočilo na Kesarův sluch. Ostatní příšery se připojily.
To nebylo možné. Byl téměř celý ukrytý a i pomocí dalekohledu je viděl jen s obtížemi. Nemohli ho vidět. Ale viděli. Za okamžik si tím mohl být jistý.
To když se rozběhl jeho směrem. Příšery řvaly a mávaly kopími.

9

Dachande se otočil a kly se mu zachvěly. Výkřiky yautja vibrovaly údolím. Zvuky výzvy a agresivity. Pohledem sledoval směr běhu mladíků až ke kamenům, kde-
Ooman!
Warkha něco říkal, ale jeho slova zanikla v ohlušujícím řevu.
Dachande vydal rozkazy, aniž by spustil z oomana oči.
„Řekni Skemtemu, ať připraví loď k letu a sežeň co nejvíc studentů k lodi! Ki'cte!“
Výrazil, ostří v ruce. Bude muset zrušit Lov, ale ooman zemře. Jinak to nešlo. Zaklel a rozběhl se rychleji.
Byl téměř u kamenů, když zaslechl zvuk startujícího stroje.
Zatraceně. Jestli jim ooman unikne, přivede ostatní.
Všiml si, že nejméně dva studenti již dorazili na místo, Chulonte a další, kterého nemohl poznat-
Malý létající stroj vyrazil a udeřil Chulonteho do hrudi.
Loď řídil jediný ooman, který neohrabaně manipuloval řízením. Za šerednou bledou tvář mu vlály vlasy.
Chulonte se pokusil udržet na stroji, ale ten se přiblížil ke skále. Chulonteho lebka narazila do útesu a tělo dopadlo bezvládně k zemi. Po kamenech se rozstříkla světle zelená mozková hmota smíchaná s temnější fosforově zelenou krví.
Cjří! Lov ještě nezačal a on již přišel o studenta. Sakra!
Oomanské vozidlo změnilo po kolizi směr a prohučelo kolem Dachandeho přímo k lodi. Dachande netušil, jaké jsou oomanovy záměry.

Vůdce se rozběhl k lodi. Údolím se rozlehl výkřik smrti: zabít oomana!

Za Chulonteho smrt zaplatí životem.

Řevna utíkal ke vznášedlu. Břicho se mu změnilo na prázdnou díru. Nekontrolovatelná hrůza mu roztřásla ruce.

Zašátral po startéru.

„Naskoč, prosím, naskoč, naskoč-“ Slyšel vlastní hlas, který mu v ten okamžik připadal, jako by patřil někomu jinému. Skútr se probral k životu. Těžký kámen mu spadl ze srdce. Tvrdě šlápl na akcelerátor. Myslel jen na útěk.

A vlétl přímo do nich. Přeletěl skalní formaci. Myšlenky mu zamlžovala panika; otoč, otoč, otoč, ty idiote-

Jedna z příšer se vztýčila přímo před ním. Pokusil se uhnout, ale bylo příliš pozdě. Náraz ho vyhodil ze sedačky; kdyby se reflexivně nezachytil řídítek, spadl by na zem. Mimozenšťan byl obrovský; Řevna ucítil hořký zápach pižma. Příšera zavyla vztekem i bolestí a začala se po něm sápat.

Řevna zamířil bez přemýšlení ke stěně útesu. Řvoucí věc narazila tvrdě do skály a byla pryč. Snažil se znovu získat kontrolu nad vznášedlem, ale náraz ho rozhodil. Ovládání bylo poškozené, nemohl se otočit. Odezva vznášedla byla téměř nulová.

Dobře, uklidni se, všechno je v pořádku. Bude muset letět dostatečně rychle, aby jim unikl, aby ho nechytily, aby ho neprobodli kopím.

Skočila po něm další příšera, ale minula. Řevna tiskl akcelerátor. Těsně kolem proletěl záblesk nepředstavitelného žáru.

Vznášedlo nebylo schopné změnit směr. Bude muset proletět těsně kolem jejich lodi. Výška, musí se dostat tak vysoko, aby ho nemohli chytit. Trysky ještě fungovaly. Podařilo se mu je aktivovat a začal stoupat. Pět metrů, sedm, stále mířil přímo na loď. Podaří se to-

Další úder tepla, tentokrát zasáhl spodek vznášedla a roztavil kov i plast. Trysky zakašlaly a vznášedlo o metr kleslo. Začalo se třást.

To nebylo kopí! Mají střelné zbraně! Lasery, plazmové pusky! Ježíši! Zvedl slzíci oči právě včas, aby spatřil, že míří velkou rychlostí k cizí lodi a že se jí již nevyhne.

Narazí do ní. Čelní náraz-

Miriam-

To byla poslední myšlenka, než svět zachvátily plameny.

Dachande viděl, jak ooman letí k lodi, a zvýšil rychlost. Většina studentů byla v bezpečné vzdálenosti, ale v takové rychlosti může náraz způsobit velké škody, velmi velké-

Malé vznášedlo narazilo do lodě a změnilo se v ohnivou kouli, která rozmetala oba stroje. Za vteřinu následovala další, ještě větší exploze. Údolím se přelila vlna trosk a plamenů. Malé kamínky i větší balvany narážely do jemných skalních tvarů, které tu stály milióny let bez vyrušení. Tlaková vlna přibila Lovce k zemi.

Tichinde vstal a rozhlédl se po ležících kamarádech. Čekal na Vůdcovy instrukce, ale žádné rozkazy se neozvaly.

Ostatní yautja pomalu omámeně vstávali. Na popraskané půdě hořely louže mi. Jejich plameny osvětlovaly tmavé údolí a v kouři byl cítit zápach popela, půdy a smrti.

Vůdce ležel několik kroků od Tichindeho. Ostatní yautja k němu spolu s Tichindem pomalu vrávorali.

Byl stěží naživu. Z kusadel mu vytékala thwei. Zasáhla ho střepina lodi a poslala ho do dh'ki-de, spánku podobnému smrti.

Rychlý průzkum ukázal, že Warkha je také mezi mrtvými a další Značený zůstal na lodi, která stále hořela a kouřila. Ze všeho nejvíc vypadala jako vykuchaný krab. Na ní už tuto planetu nikdo neopustí. A než je začnou hledat, uplynou týdny, měsíce a možná i roky. To nebylo dobré.

Když se všichni přeživší studenti shromáždili kolem Dachandeho, Tichinde je spočítal. Deset. Neměli loď a nebyl tu nikdo starší, kdo by jim poradil, co dělat-

„Co budeme dělat?“ vyslovil Aseigan otázku.

„Dachande ještě dýchá,“ řekl Gkyaun. „Mohli-“

„Jsi doktor?“ odfrkl si Tichinde. „Tady lékárníčka nepomůže. Podívejte se na něj. Nechte ho čestně zemřít na zranění utrpěná v boji.“ Mávl rukou směrem k dýmající lodi. „Oomanové nás záměrně napadli a zničili naši loď. A proto je zabijeme. To je to, co musíme udělat. Dachande žije, ale dlouho nevydrží.“

Aseigan zavrčel. „Kdo tě jmenoval vůdcem?“ Jeho hlas byl plný opovržení. „Mně nebudeš rozkazovat. A Lov Měkkých krunýřů je ne-Značeným zakázán. To musí vědět i takový blázen jako ty.“

Tichinde se usklíbl a namířil na něj spalovač. 'As-geian udělal krok směrem k němu.

Tichinde vypálil.

Výstřel odhodil Aseigana na hromadu kouřících kamenů. Ostatní překvapeně uskočili.

„Ještě někdo?“ Tichinde opsal se spalovačem kruh. „Prolíji vaši thwei stejně lehce jako za chvíli lidskou! Tohle není Lov, jak si myslel ten mrtvý otrok pravidel. Tohle je sebeobrana. Máme právo bránit se před útokem, nebo ne?“ Znovu ukázal rukou směrem k hořícím troskám.

Nikdo neodporoval. Mladíci ho pozorně sledovali a ruce drželi blízko vlastních spalovačů. Nastala dlouhá pauza, při které mohla přijít Výzva. Kdokoliv z devíti ostatních mohl zvednout zbraň a zkusit to. Ale ta chvíle byla pryč. Pokud by někdo jiný chtěl být Vůdcem, projevil by to teď. Nikdo se ani nehnul.

Tichinde se usmál. Půjdou za ním. Ať již s nadšením nebo bez.

Zvedl zbraň k nebesům a vyrazil výkřik pomsty. Když mu Gkyaun přinesl z doutnajícího vraku oomanskou lebku, rozdrtil ji za souhlasného syčení ostatních pouhým pařátem. Ooman zemřel z vlastní vůle a statečně, a tak se jeho lebka nemohla stát správnou trofejí. Ale budou jistě další.

Yautja zpívali a křičeli do noci svůj souhlas. Tichinde vydal rozkazy, aby z vraku zachránili použitelné zbraně a

vybavení.

Byli zde uvězněni. Tak ať. Oomanové budou litovat, že si dovolili napadnout yautja. Že si dovolili zkrátit cestu Tichindeovu ostří.

Velmi litovat.

10

Rozdíl velikosti mezi vzorky s rovným hřbetem a těla s ostatním hřbenem reprezentuje podle mého názoru pohlavní indikátory - ne samotných exemplářů, ale zygoty nebo „vajíčka“, které každý nese. Jak jsem již uvedl, žádný ze vzorků není vybaven pro samostatný život a jejich jediný smysl není jiný než živoucí dopravník - ambulatorní penis, pokud chcete.

Noguchiová nepřítomně odklepala popel z cigarety a vrátila se na začátek stránky. Byla zcela pohlcena. Za tímhle jel Řevna? Proč o tom nikomu nepověděl? Proč ne jí? Jelikož je riskantní vyvozovat tolik informací z tak malého vzorku, je nutné zjistit co nejdříve maximální množství dat. Pokud jsou mé předpoklady založené na skutečnosti, nebo se jí alespoň blíží, tak se zde jedná pouze o jedno ze stádií vývoje organismu. Hybridní křemíko-uhličitá struktura vede k- „Ambulatorní penis, ha? To vyvolává zvláštní asociace, co?“

Noguchiová vyskočila z křesla a rychle se otočila. Srdce jí divoce tlouklo. V místnosti stál vysoký muž se světlými vlasy a plnovousem. Na tváři měl široký škleb. Lehce se kolébal; ze zápachu bylo poznat, že pil. Hodně.

Noguchiová o krok odstoupila. „Jste z Lectora, že ano?“

Cizinec udělal krok. „Sakra, já tu plechovku řídím!“ Potichu si krknul. „Promiňte. Scott Conover k vašim službám.“

Noguchiová se usmála, ale znovu se trochu odtáhla. Jeho záměry nebyly zcela zřejmé, ale jedna věc ano...

„Jste opilý, pane Conovere.“

„Jo, ale ne zas tolik, jestli víte, jak to myslím. Vy jste slečna Nogooshiová. Už chvíli vás sleduju a-“

„Noguchiová a říkejte mi madam,“ opravila ho chladně.

Conover se zasmál a uchopil ji za ruku. Noguchiová se pokusila ji vytrhnout, ale pilot ji držel pevně. Naklonil se k ní. Vlhký dech čpěl alkoholem. „Slyšel jsem o vás, jaká jste nedobytná pevnost.“ Slova splývala dohromady.

Opilý pilot se pokusil přitáhnout její ruku k rozkroku. „Něco tu pro tebe mám,“ zašeptal. Noguchiová se zhluboka nadechla.

Scott nemohl tu japonskou holku nikde najít; nějakou dobu se potuloval komplexem, když zaslechl někoho říkat, že sleduje monitory.

„Řídící místnost,“ řekl si a začal tím směrem klopýtat.

Dveře byly otevřené. Rozhodoval se mezi touhou vrazit dovnitř a svěst tu ženu a potřebou vymočít se - což se již nedalo vydržet. Rozhodl se pro kompromis a vymočil se na rám dveří.

Četla nějaký pornografický magazín, to mu bylo jasné. Sakra, to je ale kočka! Představoval si dotyk těch malých úst na těle, na penisu. A ona to chtěla, to bylo jasné.

Minutku nebo dvě spolu flirtovali a ona naznačila, že je ráda dominantní - říkejte mi madam - a pak si s ním ta malá čarodějnice začala zahrávat, hrála si na nevinnou, ale tvářeli hořely touhou.

Natáhl ruku, aby navedl její ruku na svůj připravený nástroj - a pak už si nebyl jistý, co se stalo.

Musel zakopnout-

Noguchiová ho uchopila volnou rukou za paži nad loktem a zahákla mu nohu za kotník. Ve stejný okamžik zatlačila nahoru a zatočila. Pilot upadl na podlahu. Noguchiová skočila dozadu a zaujala bojový postoj. Zdvížené pěsti a levá noha vpředu. Stalo se to tak rychle, že si jen vzdáleně uvědomovala, co se děje.

Opilec hlasitě zasténal; nevstával. Noguchiová se uvolnila, ale udržovala odstup. Do místnosti vstoupil další muž. Měl tmavé vlasy a brýle.

„Scotte?“ Podíval se na podlahu a okamžitě doběhl k ležícímu muži. „Ježíši, co se stalo?“ Vzhledl k Noguchiové, která stále zaujímal bojový postoj; po tváři se mu rozlilo poznání.

„Vy jste další?“ Tělem jí stále proudil adrenalin.

Opilcův přítel vstal a zvedl ruce. „Ne, ne, jen jsem vám přišel oznámit, že loď je naložena a že jakmile projdou rhyntkové zdravotní kontrolou, můžeme vyrazit s první várkou.“ Muž vše vyrazil chvatně jedním dechem, ale pak se uklidnil.

Noguchiová přikývla. „Ať raději prohlédnou i jeho.“ Podívala se na Conovera a zamračila se. „A hlavně jeho úsudek.“

„Já jsem Tom Strandberg, madam. Je mi to líto. Při tomto přistání má povolen alkohol.“ Zatímco mluvil, pomáhal Conoverovi na nohy. Bázlivě se usmál. „Zítřejší je řada na mně.“

S heknutím se namáhavě postavil. Conovera musel téměř nést.

„Řada s pitím nebo s tím, co dostal ode mne,“ vyrazila Noguchiová ostře; věděla, že nic z toho, co se stalo, není Strandbergovou chybou, ale rozčililo ji, jak lehce omlouval přítelovo chování; na pokusu o znásilnění nebylo nic veselého.

Strandberg se s těžkým nákladem namáhavě belhal ke dveřím. „Podívejte, postarám se, aby vás již neobtěžoval, ano?“

Bylo to perfektně načasováno. Conover zvedl mírně hlavu a zamumlal: „Zatracená čubka.“

Strandberg odnesl opilého pilota bez dalšího slova. Noguchiová se posadila do křesla a cítila, jak se jí tep pomalu zklidňuje. Pokud zítra ráno neobdrží formální omluvu, vznese u společnosti stížnost.

Možná to udělám stejně. Conover si nic jiného nezasluhoval; něco tu pro tebe mám.

Samá byla překvapena svým hlasitým smíchem. Klasický hloupý muž. Učili je snad takové věci v Neandrtalu 101?

Noguchiová se s úsměvem na tváři vrátila k papírům. No, alespoň se zbavila nepříjemného napětí.

Když četla potřeť stejný odstavec, vzdychla a složku odložila. Byla to důležitá věc, ale po náporu adrenalinu vyvolaném útokem toho idiota se nebyla schopna soustředit. A navíc už bylo pozdě. Řevna se už musel vrátit na párty, nebo šel prostě domů.

Vstala, protáhla se a zívla. Možná, že nakonec ani nepřišla příliš ze cviku. Poslala ho k zemi bez přemýšlení. Když potřebovala, rychle se to vrátilo.

Ujistila se, že jsou všechny záznamníky v provozu, a vzala si z křesla kabát. Zítra si o těch „vzorcích“ s doktorem Řevnou promluví; vypadalo to, že se v Iwa Gorge odehrávají důležité věci - a její prací bylo o tom vědět.

Byla tma a horko. Zápach hořícího materiálu si razil cestu nocí a s pachem přišla bolest.

Dachande otevřel ústa, aby zakřičel na mladíky, aby se seřadili, ale nic se nestalo. Necítil žádný pohyb, žádné hlasy studentů. Pokusil se zvednout jednu ruku, aby si oťel oči, ale zase se nic nestalo. Jen žár, černota a vzdálená bolest. A pak jen tma.

Scottovi bylo špatně. Otočil hlavu a otevřel oči, ale okamžitě je zase zavřel. Celá zkurvená planeta se točila. A navíc to zemětřesení, nebo co to bylo.

Jaká planeta ?

„Co to, sakra?“ zamumlal a znovu otevřel oči.

„Zpátky mezi živými?“ Do výhledu mu vplula Tomova tvář. Jeli malým vozítkem zpět k lodi - zemětřesení bylo způsobeno rachotem motoru. Ryushi. Lector. Kovbojové.

Japonská kočička-

Scott zaostřil na Tomovu tvář. „Nogooshiová,“ zamumlal. Všechno se mu vracelo.

Tom se zašklebil. „Máš malér. Pokoušel ses přefíknout místní hlavu společnosti, velmi schopnou ženu, která tě převálcovává dřív, než sis stačil uvědomit, že nemá zájem.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „A kdyby ses zeptal mě, řekl bych, že máš štěstí, že ti neutrhla koule a nenacpala ti je do drážky.“

„Nádhera,“ řekl Scott. Vyčerpaně zavřel oči. „Jsem rád, že si na mojí straně, kámo.“

Když dorazili na místo, Scott opět klimbal. Zavřel a zvedl se. Byli zpátky na Lectoru.

„Chceš pomoci?“

„Ne, ty zkurvenej Jidáš. “ Z vozidla vystoupil bez problémů, ale pak si uvědomil, že jeho nohy nemají velký zájem stát rovně. Tom ho uchopil za paži a přehodil si ji přes rameno. Scott se o něj ztěžka opřel.

„Jo, dobře.“ Klopýtal vedle Toma na druhou nakládací rampu. „Ty víš, že nedovolím, aby se mnou takhle jednala.“

„Možná bys chtěl jít zpátky a říct jí to do očí,“ řekl Tom. „Co je se světly? Prindleho skupina zlenivěla, údržba jde k čertu-“

Scott si povzdechl. „K čertu se světlama. Ty víš, jak to myslím. Jsem přece zatracenej pilot mezihvězdný lodi.“ Ke všemu ponížení se začínala ozývat bolest hlavy.

Tom ho opřel o zeď. „Vydrž chvíli, dojdu pro světlo.“

Scott pokračoval. „Kdo si, sakra, myslí, že je?“ Zíral na podlahu. Všude jen ty zatracení rhyntové. Zdálo se, že jeden z nich si ulevil přímo na podlahu. Strčil do vlhké, mazlavé hmoty nohou a pak rychle odvrátil pohled; stačilo to, aby se mu vzbouřil žaludek.

„Je z korporace,“ řekl Tom. „Má vyšší hodnost.“ Znovu se objevil s baterkou v ruce a pevně uchopil Scotta.

„A to není všechno,“ pokračoval bolestivě Scott. „Asi mám zlomený záda, nebo tak něco.“

„Kdo, sakra, nechal ty dveře otevřené?“ Tom vykročil vpřed a posvítíl baterkou do tmavé stáje.

„Ty mě neposloucháš.“ Scott se znovu opřel o stěnu. K čertu s dveřma.

„Hele, Ackland tě varoval.“ Tomův hlas zněl jako ozvěna. Pomalu vešel do stáje.

S posledními zbytky koordinace jej Scott následoval. Jen těsně minul nepřátelský rám dveří. Všude smrděly rhyntské výkaly.

Tom pokračoval. „Ale ty si neposlouchal, ne. Musel sis zahrávat s královnou-“

Tom se zarazil. Baterka padla na podlahu a místnost zaplnilo hluboké syčení. Přicházelo ze všech směrů. Scott zatřásl hlavou a sledoval Tomův pohled. Byli čtyři. Nebo sedm. Nebo dvacet. Směs hrozivých obrazů: dlouhé temné lebky, sliz odkapávající z břitvám podobných zubů. Obrovské, černé, samé ruce a samé nohy. Špičaté ocasy. Syčení. Blíží se.

Vztahují k nim pařáty.

11

Byla tma. Nebyl tu chlad, který si kdysi spojovala s nočními hodinami, žádný pocit času nebo noci. Byla to dusivá tma s ozvěnou měkkých vlhkých zvuků rytmického pohybu - neustálý pohyb těla proti tělu vzdálený od jakéhokoliv aktu lásky. Byl to vnitřek obrovského stroje vytrvale požírajícího světlo, pravidelně pracující. Pohlcující. Blížící se nevyhnutelnému výkřiku. Temnota byla drakem volajícím její jméno, volajícím obět. Nebylo úniku...

„Machiko?“

Světlo, hlasité a nechtěné. Noguchiová si začala sedat a protírat oči. „Co-?“ Ve dveřích stal Hiroki. Ruku měl na vypínači.

Stroj tmy, nesmiřitelný-

Zatřásla hlavou. „Měla jsem sen ... Hiroki. Kolik je hodin?“

„Skoro poledne.“ Hiroki se omluvně usmál. „Vím, že jste byla včera dlouho vzhůru, a nerad vás vyrušuji, ale-“

„Co se děje?“ Zatímco se oči přizpůsobovaly jasnému světlu, poslední zbytky snu zmizely. Náhle si uvědomila, že má na sobě pouze spodní prádlo, a to velmi úsporné.

„Doktor Řevna se ještě nevrátil a paní doktorka si začíná dělat starosti. Vyslal jsem helikoptéru, aby se po něm pohlédla, ale myslím jsem si, že by bylo lepší, aby zaměstnanci viděli, že se o to také zajímáte.“

Noguchiová přikývla. „Děkuji vám, Hiroki. Máte pravdu. Dejte mi dvě minuty, než se obléknu.“

Když se vydala ke koupelně, aby si opláchl obličej, Hiroki zdvořile odvrátil pohled. Řevna se nevrátil? Byl pryč - patnáct nebo šestnáct hodin, minimálně. Příliš dlouho.

Rychle se oblékla a vypláchla si ústa vodou. I přes chladnou tekutinu jí bylo horko a oči měla slepené a plné pisků. Nedostatek spánku. Projela si prsty vlasy a vyrazila k Hirokimu. Cestou se toužebně podívala na postel; krátké zdřímnutí později, možná.

Doktor má pravděpodobně jen problémy s motorem; má dost rozumu, aby zůstal na místě a čekal na pomoc. Sakra, nejspíš už sedí ve vrtulníku a je na cestě zpátky; nic, kvůli čemu by si měla dělat starosti.

Kromě té tmy.

Když došli ke dveřím budovy, otrásla se; ten sen.

„Jste v pořádku?“

Noguchiová se usmála a pustila zpola zapamatovanou představu z mysli. „Ano. Jen se - mi ve snu zdálo, že je horko.“

Hiroki se zasmál. „Čistá fantazie.“

Noguchiová se znovu usmála, ale uvnitř se chvěla. Doufala, že temné obrazy jsou jen tím, fantazií. Nasadila si sluneční brýle a vydala se za Hirokim do horkého dne.

Davidu Spannera bolela hlava. Přítlačné zařízení helikoptéry bylo strašně hlučné - ne horší, bylo smrtící, tak to bylo. Kvůli svým hříchům byl poslán na výpravu, kde bude pomalu umčen k smrti. Umčen hlukem.

„Co kdybychom si pak zašli do restaurace a dali si suši, Spanner. Krásné, čerstvé. Možná i nějaké chobotničky.“

„Běž do prdele, Ikedová.“ Skvělé. Jediná velká oslava za rok, každý ve městě ji vyspává a jeho pošlou vyzvednout doktora. A s jediným člověkem ve městě, který netrpí strašnými bolestmi hlavy.

Druhá pilotka se zašklebila. Zářivý uvolněný úsměv. „Nebo si dáme pár studenejch. Co ty na to? Pár velkých orosených plechovek piva, abychom smyli ten prach?“

Spanner záupěl. „Klidně tě můžu pozvracet teď hned a ušetřit ti tak práci.“

„Už nemáme čas,“ řekla. „Jsme skoro na místě.“

Ikedové zatáhla za páku, obletěli útes a vnořili se do údolí. Spannerův žaludek protestoval proti náhlému klesání. Objal si rukama hrudník, zavřel oči a začal zhluboka dýchat. „Tos udělala schválně, Dcedová.“

„Možná. Dělej, pomoz mi s hledáním.“

Spanner zavrtěl hlavou a oči měl stále pevně zavřené. „Hmm, dívej se sama. Já jsem tu jen kvůli čerstvému vzduchu.“

Několik minut letěli mlčky, ale k tichu bylo v kabině daleko. Motory. Byl zatracený věk vědy a nikoho nenapadlo vynalézt solidní tlumiče hluku; na co ti vědci mysleli? Spannera napadlo, že skočí. Alespoň by bylo ticho...

„Co to, sakra, je?“

Spanner se rychle vztyčil. Právě se přehoupl přes nízký útes a na dně rokle-

Byla tu exploze, ohromná.

Z doutnajícího vraku čnily kovové oblouky jako žebra nějakého obra. Spálená země kolem vraku byla pokryta černými zbytky něčeho, co Spanner nedokázal identifikovat.

Bolest hlavy byla pryč.

Když Ikedová začala přistávat nedaleko vraku, přál si, aby ho napadlo vzít si s sebou silnější zbraň než hůl k pohánění rhyntů.

„Vypadá to jako loď, co? Spanner přelétl pohledem údolí z jednoho konce na druhý. Mnoho skrýší...

„Asi jo.“ Ikedová měla rozšířené oči. „Byla to loď. Ale nepostavil ji člověk.“

Vypnula motory. Náhlé ticho již nebylo tak vítané. Jak se blížili k obrovským obloukům, přerůstal Spannerův strach v hrůzu. Bylo to-

„Neuvěřitelné,“ pronesla tiše Ikedová.

Spanner přikývl. A podle zápachu tu hořelo nedávno. Možná včera. „Tahle věc - slyšela si někdy o něčem podobném?“ Spanner na ni pohlédl. Ikedová kopla do kusu podivného materiálu.

„Nikdy.“ Otočila se a začala prohledávat spáleniště.

„Přemýšlej, co to znamená, Ikedová. Mluvíme tu o inteligentním životu, ne o nějakém novém druhu améby! Tohle může být první skutečný důkaz.“ Mozek mu začal pracovat na plné obrátky. To bylo něco!

„Ty nové informace. Kdybychom zjistili, kdo tu loď vyrobil. Prozkoumali ten materiál-“ Ztichl pod návalem mnoha nových možností.

„A proč se nezeptáš jeho?“

Spanner se rychle otočil a spatřil, jak se Ikedová sklání nad ležící postavou. Přistoupil blíž. „Doktore?“ Spanner se zarazil.

To nebyl člověk. Nějaký druh obrněného živočicha, ale s humanoidními tvary - až na to, že ta věc byla velká. Spanner sám měřil téměř dva metry a byl pravděpodobně nejvyšším mužem v Prosperity Wells. Tenhle chlapík byl téměř o půl metru větší. Ježíši. Budho.

„Dávej pozor, Ikedová.“

„Myslím, že je to mrtvé,“ řekla a nespouštěla z postavy oči.

Spanner se k ní připojil.

„Ne, dýchá,“ řekl. „Co to, sakra, je?“

Ikedová si zastínila oči a pohlédla na něj. „To mi řekni ty,“ pronesla tiše. Její slova zněla v horkém suchém vzduchu bezvýrazně.

Spannerovo počáteční nadšení opadlo. Tady dole byli snadným cílem. A kamarádi toho chlapíka nemuseli být daleko...

Podíval se na strmé kamenné zdi po obou stranách údolí a přepadl jej záchvat klaustrofobie. „Dělej, vypadneme odtud.“

Ikedové přikývla a sklonila pohled k příšeře. Jasně. Pomoz mi ho dostat do vrtulníku. Vrátime se později a podíváme se po Revnovi.“

Naložili tu věc do vrtulníku, jak nejrychleji dokázali, za předpokladu, že vážila asi tunu. Dělalí, co mohli, aby ho připoutali do sedadla pouty určenými pro lidské pasažéry. Když se konečně zvedli, Spanner si oddechl. Vrátil se sem, jenom když s ním půjde celé město.

Cestou domů měl již oči otevřené a namířené na pasažéra. Bolest hlavy se vrátila a pod nelitostnými bodavými paprsky slunce mu ostře pulzovala ve spáncích.

Doktorka Miriam Řevnová byla atraktivní, i když si dělala starosti. A ty si zrovna dělala - i když se tvářila klidně, vrásky na čele a starost v úsměvu, ji prozrazovaly. Noguchiová k ní pocítila okamžité sympatie; zůstat klidná a dál fungovat navzdory emocím byl stav, který Noguchiová důvěrně znala.

„Napadá vás něco, co by nám pomohlo lokalizovat vašeho manžela?“ zeptal se Hiroki.

Řevnová došla k laboratornímu stolu a pokynula jim, aby se k ní připojili. „Letěl do Iwa Gorge, aby našel další vzorky,“ řekla a zvedla umělohmotnou plachtu, která skrývala nějaký druh pavouka. Hiroki se zamračil a přistoupil blíž.

„Jsou nezařaditelné,“ pokračovala lékařka. „Jejich struktura nese charakteristické znaky životních forem založených jak na uhlíku tak i na křemíku.“ Noguchiová přikývla. „Ano, četla jsem zprávu. Ale proč se rozhodl vydat se až do Iwa Gorge?“

Řevnová se unaveně usmála. „Tam říkala, že je našla.“

„Našla?“ Noguchiová a Hiroki promluvili téměř současně.

Lékařka přikývla. „Jame Rothová. Mladá žena pracující pro Acklanda.“

„Děkujeme vám za váš čas,“ řekla Noguchiová. „Dáme vám vědět, jakmile něco zjistíme.“ Vře se usmála a dotkla se ruky starší ženy. „Jsem si jista, že bude vše v pořádku.“

Společně vyšli do palčivého slunečního žáru a zamířili do garáže.

„Co by Rothová dělala v Iwa Gorge?“ řekl Hiroki. „Ackland tam nemá v okruhu dvaceti kliků žádná stáda.“

„Ty věci nenašli v Iwa Gorge, Hiroki.“ Samozřejmě. Když se nad tím zamyslela, bylo to zřejmé.

„Cože?“ Hiroki se zastavil a podíval se na ni.

„Přemýšlejte o tom. Kdybyste byl v Acklandově kůži a objevil novou formu života den před sháněním rhyntů, riskoval byste utopení tříletého zisku v karanténě? No. Řekl byste, že jste to našel někde hodně daleko od svých pastvin.“

„Ale proč by to tedy vůbec hlásil? Ty věci, co jsme viděli, nevypadaly, že by byly schopny ohrozit rhynty. Chci říct, že kdyby byly jako klíšáta, byly by dobře vidět.“

Noguchiová pocítila záchvěv vzteku. „Aby si kryl záda. Řekněme, že jeho rhynty skutečně postihne nějaká nemoc. Možná, že ti krabové jsou přenašeči. Kousnou zvíře a nakazí je. A on splnil svou povinnost, správně? Oznámil to, i když je nalezl daleko od svých zvířat.“

Hiroki zamyšleně přikývl. „Takže si nejdřív promluvíme s Acklandem nebo Rothovou?“

„Rothovou. Přizná to spíše než Ackland. A kdybychom šli nejdřív za Acklandem, mohl by ji uplatit, aby mlčela.“

Hiroki se uznale usmál. „Dobrá úvaha, Machiko.“

Noguchiová ho nevnímala. „Pokud se Kesarovi Řevnovi něco stane, bude toho Ackland litovat,“ řekla jemně. „Poslal doktora, aby tam chytal prach. Mohl mít nehodu a poranit se daleko od nejbližší pomoci.“

Když oomanský stroj odletěl, vrátili se Tichinde a ostatní k lodi, aby zjistili, co tam oomanové dělali.

Tici-de je chtěl zabít, ale Tichinde ho zadržel; měl lepší nápad.

Dachande zmizel. Byl už mrtvý, ale oomanové byli h'ulij-bpe, blázniví. Svým způsobem to bylo příznačné. Oomanové si vzali starého Vůdce a umožnili Tichindemu stát se novým. Byl již válečníkem, 'Asei-gan byl jeho prvním zabitím. A tak povede ostatní na první Lov. Později vytvoří vlastní značku a označí se, vypálí ji na místo thwei Tvrdých krunýřů; a stejně tak označí i ostatní studenty.

Oomanská loď se určitě vydala směrem k jejich obydlí; pokud ne, nezáleželo na tom. Půjdou a najdou ta malá šeredná stvoření, ať jsou kdekoliv. Bylo to jen otázkou času a toho měli na rozdávání.

Pokud měli něčeho dostatek, tak to byl čas.

12

Matika ho štvála a to pořádně; jestli bude mít Bobby Sheldon někdy děti, dohlédne na to, aby se nikdy, pokud nebudou samy chtít, nemusely učit zlomky. Protože zlomky ho štvály víc než cokoliv jiného. Nejradši by se na to vysral.

„Bobby?“

Rychle se otočil za zvukem hlasu své matky a lehce se začervenal. Slovo začínající na „v“ bylo přísně zakázané a to i v myšlenkách.

„Jo?“

„Dokonči příklad a běž se umýt k obědu. Zbytek doděláš později, ano?“ Bobby přikývl: Jasně.“

Podíval se na obrazovku a vzdychl. Jedna desetina z desíti je jedna. Takže tři sedminy z dvaceti jsou-

Pitomost. Proč se, sakra, musel učit takové věci? Stisknul ukládání a šel si umýt ruce. Stane se rančerem a k čemu potřebuje rančer zlomky? Táta říkal, že se hodí při počítání stáda, ale táta byl rančer a Bobby si nikdy nevšiml, že by zlomky používal.

Bobby vešel do obývacího pokoje a podíval se ven oknem, jestli nespátí otce. Zítra šel do školy a jako obvykle se těšil; ne že by ho tak zajímala výuka, ale byl to jediný den v týdnu, kdy se setkal s ostatními chlapci. Bydleli příliš daleko od města, takže nemohl docházet do školy každý den jako někteří jiní hoši. Včera se byli podívat na přistání lodi a bylo to bezva. Hrál si s Dalem a Alanem na špióny a snědl asi tunu banánového krému.

Otce slyšel, ještě než se objevil. Vlastně zaslechl spíš Daxe; teriér pokaždé zněl jako těžký stroj, kterému dochází palivo. Dax přiběhl chvíli před otcem a okamžitě zamířil k misce s vodou u zdi domku.

„Hej, jak se má nejlepší jedenáctiletý kluk na světě?“ Bob senior otevřel dveře a usmál se na Bobbyho. Do místnosti vnikl závan horkého vzduchu. Byl to starý vtip, ale Bobby se stejně zašklebil; byl jediný jedenáctiletý na celé planetě, alespoň ještě celý měsíc. Pak bude mít narozeniny Hungova sestra Ri. Blbá holka.

„Co je k obědu, lásko?“ Otec se zastavil ve dveřích a poplácal se po stehně. „Poběž, Daxi. Nemáme celý den.“ Dax se vehnal dovnitř a otec zavřel před neústupným žárem dveře. Matka vešla do místnosti a pohládla si blondaté vlasy. Na maminku byla hezká, i když byla už stará, alespoň třicet šest nebo tak nějak.

Usmála se na otce a políbila ho na tvář.

„Tuňák.“

„Tuňák! Kde jsi ho sebrala?“

„Za trochu sušeného masa jsem dostala od jednoho z Lectora tři konzervy.“ Matka byla na sebe pyšná.

„Dobrý obchod. Možná, že zítra, až pojeděš s Bobbym, přivezeš ještě něco.“

Bobby šel za nimi do jídelny a poslouchal, jak si vyprávějí o dnešních zážitcích. Tatínkův šéf pan Cho se mu chystal přidat; maminka stále chtěla přistavět další místnost, knihovnu. A rozšířila se informace, že několik rhyntů postihl podivný virus, ale žádný z infikovaných rhyntů nepatřil panu Cho.

„Nejspíš to bude fáma,“ řekl otec. „Jako loni ta věc s mouchami. Všichni šileli, dokud to doktor nezatřhl.“

„Slyšela jsem, že se doktor ztratil,“ zakřičela maminka z kuchyně. „Někdo z Chigusy dnes ráno volal, abychom si dávali pozor. Mohl by být někde u rokle...“

Přinesla kouřící hrnec a položila ho na stůl. Bobby cítil, jak se mu sbíhají sliny; většinou jedli jen rhyntské maso a zeleninu.

„Vypadá to skvěle. Jo, taky jsem slyšel. Ale poslali helikoptéru a pravděpodobně ho už mají. Po jídle jim zavolám, ale pochybuji, že by potřebovali pomoc.“

Matka začala rozdělovat tuňáka na talíře. Do místnosti vtrhl Dax a začal kňučet. „Hej, Daxi, ani náhodou. Dostaneš později.“ Otec se natáhl po nádobě s vodou.

Dax znovu zakňučel a postavil se k předním dveřím. Otec vzdychl a zvedl se od stolu. „Dobré načasování, Daxi. Proč nemůžeš-“

Otec se zarazil. Dax vrčel a cenil zuby.

Bobby vstal. „Co je, chlapče? Co se děje?“

Dax pořád vrčel a pak začal zuřivě štěkat.

„Bobe?“ Bobbyho matka vypadala nervózně. Bobby se vydal kolem stolu, ale otec mu pokynul, aby zůstal na místě. Dax znovu zaštěkal.

„Zase jeden z těch zatracenejch divokejch vlků,“ prohlásil otec a vyrazil ke dveřím. „Myslel jsem, že jsme je dostali všechny.“ Vyndal ze skříně pušku a zkontroloval ji. Pak otevřel dveře.

„Trhej, Daxi.“

Dax vyrazil plnou rychlostí. Neustálé štěkání připomínalo bojový pokřik.

Otec vyšel na verandu. Bobby s matkou za ním.

Dax se zastavil uprostřed dvora a začal se točit a vrčel. Choval se, jako by tam něco bylo, ale dvůr byl prázdný. Pes uskakoval a vyrážel. Po celou dobu vrčel a štěkal do prázdna.

Bobbyho oči se rozšířily. Něco tam bylo! Pohyb - světlo a prach. Dax se zavlnil, jako by proběhl za nějakým druhem lupy.

Bobby cítil, jak stisk matčiných rukou na jeho ramenech zesílil.

„Táti? Co-?“

„Oba běžte do domu! Hned!“

Matka táhla Bobbyho do domu, ale on se pořád díval. A spatřil, jak se Dax v gejzíru krve zvedl ze země. Najednou se objevila velká postava - příšera - a držela kopí zabodnuté do Daxera!

Bobby zaslechl tupý zvuk, jako když sekera naráží do masa. Dax krátce bolestně zavyl a bylo ticho.

„Dobrý bože-!“ zašeptal otec.

Příšera byla vysoká, maskovaná a nelidská. Zatřásla psí hlavou nabodnutou na kopí a pokropila prach sprškou Daxovy krve.

„Buď opatrný, Bobe!“ Matka téměř křičela.

„Daxi?“ Bobby sledoval, jak monstrem odhodilo psí hlavu přes rameno a otočilo se k otci.

Otec pozvedl pušku a zamířil. Na střeše se náhle ozvalo škrábání, jako když ji otec spravoval, jako by tam někdo byl - a tetelení prachu a světla zasáhlo otce do hlavy. Bobby vykřikl. Otec vztáhl ruce k teď již viditelným kovovým spárům, které mu trhaly obličej-

Maminka ho otočila obličejem do kuchyně. Dýchala rychle a přerušovaně.
„Uteč, Bobby!“
„Mami, je-?“
„Běž! Musíme se dostat k vznášedla! Zadem!“
Zakopl a natáhl se na podlaže. Matka mu pomohla na nohy a postrčila ho k zadním dveřím.
Z verandy se ozvala ohlušující rána. Otočili se.
Ve dveřích se krčilo monstrum.
S neuvěřitelnou rychlostí sáhlo po matce a uchopilo ji-
A protrhlo jí hrdlo.
A ještě jednou, ozýval se zvuk řezaného masa.
Bobbyho obličej pohltil žár a svět se zbarvil červenou barvou. „Mami!“ vykřikl.
A pak utíkal. Nebyl čas přemýšlet, jen běžet. Letoun za místností rodičů. Otec mu ukázal, jak-
Proběhl chodbou a vpadl do ložnice. Bez zaváhání se znovu rozběhl a proskočil tenkým plastovým oknem. Ozval se další výkřik -jeho - okno se rozlétlo a vznášedlo bylo na dosah-
Udeřil do zapalování, jako by to dělal každý den. Stroj se probral k životu a odlepil se od země-
-a za ním se ozval zvuk nějakého zlého ptáka, pronikavý vískot. Něco se dotklo jeho boty-
-a letoun vyrazil. Byly tam další vražedné příšery, plné pařátů a nenávisti. Objevovaly se z ničeho nic jako kouzlem.
Natahovaly se po něm-
-a pak se odtrhl a namířil stroj na východ směrem k městu.
Zpocenou rukou nepřestával tisknout akcelerátor. Daleko vzadu ty věci vyly a řvaly. Hrůza. Maminka a tatínek-
Ozval se dutě znějící výstřel - a kamenná stěna před vznášedlem explodovala. Ostré kousky narážely do vznášedla a do Bobbyho, ale jemu to nevadilo. Nebolelo to. A kromě toho nic nevnímal.

Tichinde byl spokojen. Pravda, jeden jim unikl - ale setkali se s nebezpečnými oomany a nikdo nebyl zraněn a získali dvě trofeje. Uprchlík stejně brzy zemře spolu s ostatními. Jistě je varuje. Budou připraveni...

Tichinde sledoval ostatní yautja tančící a slavící vítězství. On osobně zabil druhého oomana; nebyl ozbrojen, ale protože byli tak nebezpeční, bylo to dovoleno. Lov, nebo buď Loven...

Dachande by nesouhlasil. Tichinde nad tou myšlenkou pobaveně zahýbal kly. Dachande byl thei-de; jeho názor již nic neznamenal. Když teď nikdo neposuzoval jejich jednání, budou si dělat, co se jim zalíbí; podle toho, co zatím viděl, nebyli oomanové tak nebezpeční, jak jim všichni říkali.

13

Rothová si okusovala nehty. Byl to nervózní a nehygienický zvyk; Cathie ji kvůli tomu vždy hubovala. Ale vzhledem k momentálnímu okolnostem ji to ani v nejmenším nezajímalo.

Skláněli se nad ní dva nejvyšší představitelé Chigusy na planetě a netvářili se vůbec příjemně. Creep jí funěl u nohou; byl nejspíš nadšený, že se dostal pryč ze slunečního žáru. Rothová si přála, aby se mohla cítit stejně.

„Je vám známo, jaký trest by vám hrozil, kdyby Acklandovi rhyntové byli skutečně infikovaní nebezpečnými bakteriemi nebo virem?“ Hiroki se k ní vždy choval přátelsky, ale teď jeho oči sršely zlostí. Zlostí na ni. „A vy byste byla odpovědná za jejich přesun na Zemi?“

Rothová otevřela ústa, aby něco řekla, ale ta ženská Noguchiová ji přerušila.

„Slečno Rothová - pokud se Kesaru Řevnovi něco stane, ponese za to plnou odpovědnost.“ S ledovým výrazem se k ní naklonila. „Jak se s tím srovnáte? Je pryč téměř celý den. Může být raněný. Nebo mrtvý.“

Rothová pomalu přikývla. Lhala kvůli Acklandovi, dala kvůli němu v sázku svou reputaci - byl to přece šéf. Ale nezůstane v tom sama, bylo toho na ni přece jen trochu moc.

„Ackland mi to nařídil,“ řekla tiše. „Vím, že to neomlouvá, co jsem udělala, ale já pro toho muže pracuji, víte?“

Hiroki a Noguchiová si vyměnili pohledy.

„Takže Ackland vám nařídil, abyste řekla Řevnovi, že jste ty pavouky našla v Iwa Gorge?“ Noguchiová se k ní opět naklonila, ale její pohled již nebyl tak zuřivý.

„Správně.“

„Co se to tady, sakra, děje?“

Rothová překvapeně vzhlédla.

Přes místnost pochodoval Ackland. V tváři byl celý rudý a zpocený.

„Rothová? Co jste to provedla?“ Ackland se zastavil u stolu a podíval se na ni vyčítavým pohledem. „Slyšel jsem, že jste lhala doktoru Řevnovi.“

Rothová cítila, jak ji zaplavuje syrový vztek. Nechá ji v tom. Po třech letech, kdy pro něho do úmoru dělala. To je ale překvapení.

Rázně vstala. „Pane Acklande, již jsem zde vysvětlila situaci a dávám výpověď. Očekávám, že do měsíce dostanu výplatu.“ Rothová kývla na Noguchiovou a Hirokiho.

„Dejte mi, prosím, vědět, pokud budete potřebovat moji pomoc a kontaktujte mne, jakmile bude rozhodnuto o mém trestu.“ Tiše hvízdla; Creep vyskočil na nohy a následoval ji k východu. Ještě zaslechla Acklandův zvyšující se hlas.

„... domníval jsem se, že člověk má právo být při vyšetřování svých obvinění přítomen!“

Byla ráda, že vypadla. Ackland byl velký mluvka a předvede pořádnou scénu - ale měl dost rozumu, aby poznal, když je v malé. Hiroki byl spravedlivý muž ... ale Noguchiová? Něco na ní připomínalo chladnou ocel.

Rothová by si s ní nerada začínala; ledová královna bylo trefné.

„Takže jste se pokoušeli soudit mě v nepřítomnosti? Nepotřebujete k tomu soudce? Nebo je to nějaké zvykové pravidlo?“

„Sklapněte, Acklande.“

Šokován poslechl.

„Porušil jste pravidla společnosti a ohrozil bezpečnost tohoto komplexu a jeho zaměstnanců. To je vše, co potřebuji.“ Noguchiová byla pořádně naštvaná, ale snažila se nezvyšovat hlas. Ten velkohubý rančer všechny ohrozil a pak měl ještě žaludek na to, aby se to pokusil skrýt.

„Opravdu si myslíte, že máte právo vynášet nějaké rozsudky. Jestli jste si toho ještě nevšimla, tak zde nepatříte mezi nejpopulárnější osoby.“ Ackland byl otřesen, ale pořád dokázal kousat.

„Máte pravdu. Jsem jen nový šéf.“ Musela se snažit ze všech sil, aby nekríčila. „Ale doktor Řevna tu je od začátku a stará se rančerům o stáda i o rodiny - pomáhá na svět jejich dětem. Zatím je jen pohřešovaný. Ale pokud se ukáže, že zahynul, na čí straně budou podle vás lidé? Na vaší? Nebo na straně truchlící vdovy?“

Zdálo se, jako by se Ackland trochu zmenšil. Sklonil pohled k nezapálené cigaretě, kterou držel v ruce a stísněně promluvil.

„Podívejte, já nečekal, že doktor pojede hledat další podobné věci.“

Hiroki se do toho vložil. „Ale pokud ano, chtěl jste si být jistý, že bude hledat na špatném místě.“

Ackland se znovu rozčílil, ale jeho vztek oslabil. „Nebyli jsme schopni zjistit, jestli jsou rhyntové nakaženi nebo ne! A já nechtěl zdržet celou operaci.“

Hiroki se nazlobeně zamračil a namířil prst na rančerovu hrud'. „Vás nenapadlo, že potíže s vaším stádem jsou důvodem, proč Lector ještě nevzlétl?“

Noguchiová po vytáhla obočí. „Co?“

„Chtěl jsem vám to říct.“ začal Hiroki, ale Noguchiová již mířila k jedné z nástěnných obrazovek. Zvolila pohled na jižní křídlo a zůstala nevěřícně zírat.

„S těmi rhynty bude po celém dni na slunci zatraceně těžká práce!“ Upřela obviňující pohled na Acklanda, který to nevydržel a odvrátil zrak.

Noguchiová se napojila do řídící místnosti a spatřila Collinse. „Collinsi - proč ještě neodletěl Lector s první dávkou?“

„Nevím - ehm, Machiko. Celý den se je snažíme kontaktovat, ale neodpovídají...“

„Tak tam někoho pošlete.“

Collins přikývl. „Půjdu sám.“

„Dobře. Ale neztrácejte čas s Conoverem, běžte rovnou za Strandbergem. Připomeňte mu, že máme nabitý rozvrh. A ihned mě informujte, ano?“

„Mám to.“

Obrazovka ztmavla. Alespoň o něco bylo postaráno. Vrátila se ke stolu, u kterého seděl Ackland s nečitelným výrazem.

„Jestli to jakkoliv souvisí s vaší malou lží, Acklande,“ oznámila mu klidně a chladně, „dohlédnu, abyste za to šel sedět. Dokud peklo nezamrzne.“

Výraz jeho očí, poražený a plný viny, byl přesně tím, co chtěla vidět.

Scotta bolelo celé tělo. Bylo to kocovinou a mohla za to ta japonská ženská-

Až na to, že nemohl hýbat rukama. A stál v-?

Otevřel těžká víčka a několikrát zamrkal. Byla tma, ale byl uvnitř, odněkud přicházelo slabé světlo...

„Tomé?“ zakrákal vyschlými ústy. Bože, ta žízeň. Odkášlal si a zkusil to znovu.

„Tomé. Slyšíš mě?“

Bez odpovědi. Možná byl v ošetřovně. Mohla se jim stát nehoda...

Zhluboka se nadechl a vykřikl, jak nejhlasitěji dokázal. „Haló! Kde to jsem? Tomé!“ Krk protestoval; jako by spolkl plný hrnec prachu. Místnost naplnil tichý sykot. Stíny se pohnuly, oddělily se ze stěn a tmavých koutů. Rozpoznal-
Zuby.

Ježíši!

Snažil se pohnout. Měl připoutané paže.

„Ach, Bože, ne.“ Jeho hlas nebyl hlasitější než šepot. Místnost se zalila tmou a pak zase nebylo nic.

„...společnost investovala do projektu miliardy,“ pokračovala. „Jak jste si vůbec mohl dovolit si s námi zahrávat? A to nemluvím o možném ohrožení miliónů, možná miliard lidských životů. Myslíte si, že předpisy o karanténě tu jsou jen pro legraci?“ Dostala se do varu a nemínila přestat.

Ackland již několik minut nepromluvil. Stejně tak i Hiroki.

„No?“

Ackland k ní mlčky vzlédl.

Napětí bylo přerušeno zprávou pro Noguchiovou. „Paní Noguchiová se má okamžitě dostavit do ošetřovny. Paní Noguchiová do ošetřovny.“ Miriam Řevnová. Zněla vzrušeně.

Noguchiová potvrdila příjem a pohlédla na rančera. „Modlete se, aby Řevnu našli, Acklande.“

„Já ho nenutil, aby někam jezdil! A jestli se mu něco stalo, tak je to jenom jeho vina!“

Noguchiová vyrazila do ošetřovny a byla tvrdě zasažena odpoledním žářem.

Ackland a Hiroki šli za ní; schválně šla před nimi, aby se vyhnula další konverzaci. Zaslechla, jak Ackland přesvědčuje Hirokiho. Jeho hluboký hlas zněl kající. Kretén.

Noguchiová na ně počkala u vchodu do ošetřovny; jestli je Řevná mrtvý, nechce se to dovědět o samotě.

Trojice vstoupila společně do laboratoře. Noguchiová spatřila věc připoutanou na laboratorním stole. Zhluboka se nadýchlá. Nevěděla, jestli má křičet nebo omdlít.

Drak.

14

„To je ta vaše skvělá karanténa,“ poznamenal potichu Ackland.

Noguchiová zavřela ústa. Miriam Revnová a dva místní piloti sledovali výpis na malém monitoru na druhé straně laboratoře.

Jeden z pilotů, Spanner, se otočil a zašklebil. „Podívejte se, co jsme našli!“ A zcela zbytečně ukázal na příšeru.

Hiroki udělal krok směrem ke stolu a zarazil se. Je to - naživu?“

Miriam Revnová vstala a přešla k ní. „Ano. Je raněný, ale mimo nebezpečí. Alespoň si to myslím. Čtyři zlomená žebra a četné pohmožděniny v dorzální oblasti. A je to samec, tím jsem si celkem jista.“

Noguchiová viděla, podle čeho tak usuzovala. Nešlo to přehlédnout.

Byl to obr, měřil přibližně dva a půl metru. Byl humanoidní, ale hlavu měl jako nějaký imitovaný krab. Byl oblečen v brnění a ke stolu byl připoután několika pevnými řemeny z rhythské kůže - dlouhé pařáty na konci paže byly skvrnité a kůže na nich byla podobná hadí, ale šupiny na nich nebyly. Noguchiová si všimla, jak se mu mírně zvedá a opět klesá hrudník. Na tváři měl masku. Napadlo ji, co asi dýchá.

Po překonání počátečního šoku se snažila vzpomenout si, co o možných setkáních s mimozemšťany říká příručka společnosti; něco jako: „Vyhýbejte se přímému kontaktu, dokud nedorazí povoláný pracovník!“

Vypadá to, že asi napíšeme novou kapitolu...

„Objevíli jsme i loď,“ oznámil jí Spanner. „Moc z ní nezbylo, ale měli bychom tam poslat záchranný tým!“

Noguchiová našla řeč. „Tušíte, co to může být, doktorko.“

Řevnová na ni nepřítomně pohlédla. „Ehmm? Promiňte, ale dnes mi to moc nemyslí.“

Noguchiová přikývla. „Samozřejmě. Stále jsme nenašli Kesara. Jen by mě zajímalo, jestli existuje nějaká souvislost mezi tímhle a těmi vzorky od Rothové.“

Lékařka zavrtěla hlavou. „Tahle příšera má zcela odlišnou buněčnou strukturu. Absolutně žádná podobnost. Je“ - kývla na monstrum - „spíš jako my než jako ty malé krabovité věci.“

Hiroki přešel ke stolu s kusy mimozemšťanovy výzbroje. Zvedl zlomenou hůl zakončenou nebezpečně vypadající čepelí. „Slušný arzenál.“

Noguchiová se k němu připojila a zvedla velký kus kovu opatřený řemenem. Téměř ho neunesla. Po podrobnější prohlídce to identifikovala jako nějaký druh zbraně, pušku nebo plamenomet. Zbraň byla viditelně poškozená.

Položila ji a uchopila masku.

„Takové věci si berete s sebou na lov. Nebo do boje,“ řekla. „Tehle chlapík není žádným mírumilovným průzkumníkem.“

Hiroki přešel prstem po řemenu zbraně. „A asi to není ani jeho první návštěva na Ryushi. To ostatní zařadit nedokáží, ale řemen je určitě z rhythské kůže.“

„Nějaké stopy po doktorovi?“ obrátil se Ackland na piloty.

Ikedová, útlá mladá žena, si povzdechla. „Žádné. Iwa Gorge je napojeno na bludiště kaňonů a vyschlých říčních koryt; člověk tam lehce zabloudí. Brzy se tam vrátíme.“

Na stole ležela další zbraň, podivný malý štít; jako talíř velký disk, na kterém byla vyobrazena podivná příšera. Noguchiová přejela po zčernalém povrchu prstem. Na kresbě byla hlava neznámého zvířete nebo brouka; zamyšleně přejela po obrysech obrázku. Bylo na něm něco důvěrně známého.

Ten sen ? Tmavý a horký...

Znovu pohlédla na bezvládného mimozemšťana a otřásla se. Možná, že se doktor Řevna neztratil-

Ze dvora zazněl výkřik následovaný nárazem. Noguchiová se lekla. Co teď? Rychle se s Hirokím rozběhli ke dveřím. Ackland jim byl v patách. Do vysílací budovy přímo před laboratoří narazilo vznášedlo. Oheň nevyšlehl, ale nádvoří bylo plné mazlavého dýmu; na horkém dláždění nedaleko místa nehody leželo malé tělíčko. Z operačního centra vyrazili další lidé a také se rozběhli k vznášedlu. Hiroki byl na místě první.

„Co se stalo?“ zavolala Noguchiová.

Hiroki poklekl k tělu a opatrně se dotknul obličeje. „To je Sheldonovic kluk.“

Noguchiová pohlédla dolů na nehybnou dětskou tvář se stopami po slzách. Srdce se jí rozbušilo. Tak mladý...

Chlapec otevřel oči a začal křičet.

Bobby se probudil s výkřikem. Bylo vedro, ve vzduchu páchla spálenina a rodiče-

Rychle se posadil a rozhlédl se kolem. Byl v Prosperity Wells, kolem něj se seběhl dav lidí a vznášedlo leželo nedaleko, rozbité.

„Bobby,“ řekl klidný hlas. Klečel u něj pan Shi-mura. „Bolí tě něco-?“

„Příšery,“ zašeptal a rozplakal se.

Byla tu i paní Noguchiová. Sklonila se vedle pana Shimuri a usmála se na něj. „To je v pořádku, Bobby. Už jsi v bezpečí. Co se ti stalo?“

Bobby zavřel oči, ale slzy proudily dál. „P - příšery zabily tatínka a pak maminku a pak, ne předtím za-za-zabily Daxe a nebyly vidět a pak jsem utekl-“

Nic dalšího ze sebe nevypravil; chtěl říct, jak se bál, kolik jich bylo a jak je Dax objevil jako první - ale vše, na co se zmožil, byly hlasité vzlyky hrůzy a lítosti.

„Doneste ho do ošetřovny,“ ozval se někdo. Laskáve ruce ho zvedly z pálicí země a nesly ho pryč. Jedna noha ho opravdu bolela a rozplakal se ještě hlasitěji.

Když vešli dovnitř zaplavil je chladný vzduch a svět potemněl.

„Máme tu akutní případ, doktorko!“ zakřičel muž nesoucí Bobbyho, pan Shimura,

Bobby otevřel oči a rozhlédl se po ordinaci. A znovu se rozkřičel; stejně tak nebyl schopen zastavit slzy. Strach, zlost, smutek a nenávist k věci, která ležela na stole.

„Příšery! Příšery!“

Dachande si pamatoval pohyb po osamění bolesti a pak novou bolest. Když otevřel oči, spatřil, že je v uzavřeném prostoru, v pohybující se lodi. Cítil žár i chlad a podivné zvířecí zvuky-

Zjistil, že trochu vidí, ale že není schopen zaostřit. Kolem něj se pohybovaly tmavé a světlé obrysy. Ale teď, při strašném křiku nějakého zvířete, se mu pohled na vteřinu zaostřil. Křičelo a vylo nějakou nesmyslnou řečí. Ta věc byla malá a bledá, jako-

Jako ooman?

Dachande se vnořil zpět do tiché temnoty. Začal se v něm rodit strach.

Byl zajat monstry.

15

Noguchiová a Hiroki vešli do místnosti plné tichých nervózních hlasů a zachmuřených tváří. Shromáždění rančeři a zaměstnanci Chigusy utichli a obrátili k nim pohledy. Na tvářích se jim zračily výrazy plné strachu a očekávání. Záznamové centrum bylo nacpané, ale najednou se něco přes sto lidí nezdálo tolik.

Noguchiová si odkašlala. „Než začneme, jsou tu všichni?“

Z židle u dveří vstal Mason a začal číst z kusu papíru. „Všichni kromě Ikedové, Řevnových, tři techniků, dvou Marinettiho lidí, kteří jsou na cestě - a Sheldonových. Ach, a Barkerovi ještě neodpověděli.“

Noguchiová přikývla. „Ikedová tu bude za chvíli a Miriam Řevnová se stará o Bobbyho Sheldona-“

Ze zadního rohu místnosti zakřičela hubená světlovlasá žena. Hlas měla poznamenaný obavami. „Je to pravda? O Sheldonových?“ Noguchiová ji poznala jako jednu z pracovnic údržby v garážích.

Zhluboka se nadechla; když dostali zprávu od Ikedové, diskutovali s Hirokim, jak se zachovají. Nebude to lehké - Sheldonovi byli na Ryushi oblíbení.

„Nevím, co jste slyšela, ale řeknu vám vše, co vím,“ řekla. Záměrně mluvila tiše a klidně; panika by nikomu nepomohla.

„Přibližně před dvěma hodinami dorazil Bobby Sheldon do města. Ve vznášedle a sám. Říkal, že jeho rodiče byli zabiti skupinou mimozemských forem života. Chvilí před jeho příjezdem našli Spanner a Ikedová v Iwa Gorge objekt, který je raněn a momentálně v bezvědomí a který Bobby Sheldon identifikoval jako totožný s těmi, které zabily jeho rodiče.“ Noguchiová se znovu zhluboka nadechla. „Když jsme nemohli pana a paní Sheldonovi kontaktovat rádiem, vyslali jsme Ashley Ikedovou na průzkum. Bohužel vám musím oznámit, že nás právě informovala, že je dům Sheldonových v plamenech a jejich dobytek byl zmasakrován.“

Musíme počítat s bezprostředním nebezpečím útoku.“

Davem proběhla vlna vzrušení. Několik lidí zakašlalo a některé děti začaly plakat.

Loren Gauntová, jedna ze zaměstnankyň sledujících monitory, vstala a zvýšila hlas, aby ji bylo slyšet. „Takže, co uděláme s tou věcí v laboratoři? A co to přesně je?“

Několik dalších lidí přikývlo. Hiroki vykročil kupředu. „V tomto okamžiku víme o věci, která je momentálně v péči Miriam Řevnové velmi málo. Je to velký humanoidní tvor, který se nepodobá žádnému dosud známému druhu. Je připoután a zatím nejeví známky zlepšení - ale doktorka Řevnová se nedomnívá, že je v kritickém stavu-“

„Chcete říct, že jste to nezabili?“ vyhrkla Gauntová nevěřicně. „Po tom, co to zabilo Sylván a Boba?“ Ozvaly se souhlasné výkřiky.

Noguchiová zvedla ruku, aby je utišila. „Exemplář v laboratoři nebyl v jejich smrti zapleten; časový scénář-“

„K čertu s časovým scénářem,“ přerušila ji Gauntová. „Co víme, tak ta věc poslala své kámoše, aby je povraždili!“

Souhlasné volání se změnilo v řev.

Noguchiová pocítila záchvův vzteku, který cítila k Acklandovi. Zatleskala rukama nad hlavou a zakřičela.

„Ticho!“

Místnost ztichla. Vzadu v místnosti se hlasitě rozplakalo dítě a matka se jej snažila utišit.

„Možná, že pokud všichni zpanikaříme a změníme se na nemyslicí zvířata, tak tu situaci snadněji vyřešíme! Kdo se chce ještě přidat k problému?“

Její hlas zněl čistě a silně. Cítila, že má rudé tváře, a byla spokojená, když zjistila, že Gauntová je na tom stejně - klonila pohled k podlaze a již nepromluvila.

Noguchiová přikývla. Pozornost všech přítomných se upírala jen k ní. Malý hoch zvedl ruku.

„Ano?“

„Je Bobby v pořádku?“ Chlapci nebylo víc než dvanáct. Mluvil vysokým roztřeseným hlasem. Byl viditelně vyděšený. Otec mu položil ruku kolem ramen.

Noguchiová přikývla a pokusila se o úsměv. „Má vyvrtnutý kotník a je v šoku. Ale bude v pořádku. Squiresová souhlasila, že se o něj bude nějaký čas starat.“

Pokynula k mladé učitelce, která si nervózně kousala spodní ret.

Prolétla pohledem místnost a klidným okem pozorovala dav.

Je to špatné, ale zvládneme to. Cítila, že má situaci pod kontrolou; lidé na Ryushi k ní konečně vzhlíželi a čekali, až jim poradí, co mají dělat. Nezkłame je.

„Pokud počkáte s dalšími otázkami na později, objasním vám náš návrh. Pan Shimura se postará o bezpečnost. Všichni, kteří toho budou schopni, se vystřídají na hlídkách. Ti mimo službu se budou zdržovat v hlavním komplexu. Nejdřív se pokusíme postavit zátarasy z prázdných beden. To má na starosti Mason.“ Kývla na Masona. „Všichni se zkušenostmi se zařazením na převážení velkých nákladů se u něj budou po skončení schůze hlásit. Na dalších třicet tři hodin je vyhlášen zákaz vycházení; nikdo nepůjde nikam sám, pokud nebude mít povolení ode mě nebo od Hirokiho a bude k tomu muset mít velmi dobrý důvod. Všichni, kdo mají zbraně, se přihlásí u Spannera. Co nejdřív. Ben Davidson a Jess Jonson souhlasili, že budou dětem v budově školy pouštět holopořady. Kvůli konkrétním časům se obraťte přímo na ně.“ Lidé přikyvovali; pocítila, jak se strach v místnosti stal méně tíživým. Bylo dobré vědět, že k vyřešení většiny krizí je potřeba jen dobré organizace a jasného úsudku.

Hiroki přečetl z papíru jména členů první hlídky a navrhl další setkání, po setmění nebo až dokončí práci, co bude první. Když se schůze blížila ke konci, Noguchiová si s uspokojením uvědomila, že se jí po Gauntově výpadu podařilo nastolit pořádek a sebedůvěru.

Až na-

Az na to, že jen pár lidí slyšelo Bobby ho vypravení nebo spatřilo tu věc v laboratoři...

Noguchiová zavrtěla hlavou. Nezáleželo na tom. Chtít změnit okolnosti bylo k ničemu.

Zhluboka se nadechla a vyšla ven, aby dělala, co je v jejích silách.

Již se začínalo smrákat, když si Noguchiová uvědomila, že od Collinse neobdržela žádnou zprávu.

Pod Hirokiho zkušeným vedením vybudovali obrannou linii, která na ni učinila solidní dojem; přepravní bedny velikosti obytného domu byly rychle rozmístěny po hranici komplexu; s účinnou pomocí rančérů a zaměstnanců společnosti byla práce rychle hotova.

Posádka vrtulníku se vydala na několik výprav a přivezla zbraně nahlášené rančery; Noguchiová byla tím arzenálem šokovaná. Dvacet sedm brokovnic, deset policejních pistolí a šest starých pistolí na světlice. Našlo se také několik loveckých pušek a pistolí.

Krčila se v řídicí místnosti nad hrnkem vlažné černé kávy. Ze vši práce ji bolelo celé tělo; Hiroki trval na tom, aby si odpočinula, a Noguchiová se na to tak těšila, že ani neodmlouvala. Hiroki se chystal s týmem obejít celý komplex a zabezpečit všechna místa, která opomenuli. V místnosti s ní seděli čtyři zaměstnanci a sledovali monitory. Noguchiová byla vyčerpaná a pořád zbývalo tolik práce a muselo se zvážít tolik proměnných-

Jako třeba Lector.

Noguchiová se narovnala. Venkovní skupina dokončovala poslední úpravy a za hodinu ji čekalo další setkání - ale spatřila někoho z lodi? Toho strašného Conovera-?

„Weaverová, neviděla jste Collinse?“

Vysoká tmavovlasá žena vzhledla od počítače. „Neviděla - Downey nevíš, kde je Collins?“

Sid Downey pokrčil rameny. „Od té doby, co si odešel promluvit s lidmi na Lectoru, ho nikdo neviděl.“

Noguchiová vzdychla a neochotně vstala. „Něco nového?“

Downey zavrtěl hlavou. „Barkerovi stále neodpovídají a doktorka Řevnová se odmítá přesunout do hlavní budovy - jinak tu jsou všichni.“

Noguchiová ho poklepala po ramene a šla ke dveřím. „Pokračujte v práci. Jdu si promluvit s lidmi na Lectora zjistit, jestli Collinse neunesli.“

Ve dveřích se málem srazila s Hirokim.

„Kam jdete?“ Hiroki vypadal, jak se Noguchiová cítila. Na tvářích tmavé šmouhy a oči vypadaly staře a unaveně.

„Collins se ještě nevrátil z lodi; jdu se podívat, co se tam děje. Ale nejdřív chci zjistit, jestli se mi podaří umoudřit doktorku Řevnovou.“ Hiroki se zamračil. „Je to nebezpečné, Machiko,“ upozornil ji mírným tónem.

Cítila se dotčena jeho zájmem, ale také byla již unavena nejistotou, co se to, sakra, děje v lodi. „Někdo tam musí zajít; tak proč ne já.“

Hiroki ji vteřinu vážně sledoval a pak uvolnil pouzdro na pistolí. Podal jí revolver, držadlem napřed.

„Vidím, že si nedáte říct - aie vezměte si tohle. Je to Smith 12.5 mm. Patřila mému dědečkovi. Jsou v ní kulky s pláštěm na lov vysoké.“

Noguchiová zírala na zbraň.

Hiroki jí vtiskl pistolí do ruky. „Pokud budete na něco střílet, dejte pozor, aby za tím byla tlustá zeď - tyto kulky proletí přímo skrz rhynta. Zavolám strážu a oznámím jim, že jste na cestě.“

Noguchiová opatrně uchopila zbraň a přikývla. Střílet, samozřejmě, uměla. Výkonní pracovníci korporace museli povinně absolvovat kurs. Na hranici nikdy nevíte, co se vám připlete do cesty. A tentokrát měla společnost pravdu.

„Dobře. Ať se Weaverová okamžitě po západu slunce spojí s velitelstvím a požádá o pomoc mariňáky.“ Unaveně se usmála. „A děkuji vám, Hiroki. Budu opatrná.“

Hiroki se usmál na oplátku. „Děláte to dobře, Machiko.“

Vyšla do žaru pozdního odpoledne a vydala se do ošetřovny. Myšlenky měla zamlžené únavou. Venku se stále pohyboval asi tucet lidí umísťujících poslední kousky zdi. Úžasné, v průběhu jediného dne se změnili z poklidného městečka na vojenský tábor. Revolver v ruce tížil. Zastavila se a připevnila si pouzdro k boku. Stále bylo těžké, ale už to připadalo pohodlnější. Chtěla věřit, že všechna bezpečnostní opatření jsou zbytečná, ale žaludek jí říkal něco jiného; i přes únavu se v ní uhnízдила mrazivá jistota, že dnešní noc bude dlouhá a přijde-li ráno, věci už nebudou stejné...

Miriam sledovala výpisy na monitoru s pocitem podobným úctě nebo respektu; byla ráda, že má kromě strachování se o Kesara ještě něco na práci. A mimozemšťan ji teď, když byl Bobby pryč, alespoň nějak zaměstnal.

Při myšlence na manžela se otrásla; vždy si věřila, že pokud by se mu něco stalo, okamžitě by to věděla - to hluboké souznění, které dva lidi po mnoha společné prožitých letech spojuje. Ale necítila nic; jen jí scházel; stále myslela na to, co by řekl na ty neuvěřitelné údaje, které běžely po monitoru...

„Doktoro...“

Řevnová se s divoce tlukoucím srdcem otočila v křesle. „Paní Noguchiová?“

Atraktivní japonská žena se mile usmála. „Je mi líto. Ještě jsme nic nezjistili.“

Lékařka se zhluboka nadechla. „Pak jste se přišla podívat na pacienta.“ Pokynula hlavou k postavě ležící na nedalekém laboratorním stole. „Ještě se neprobral, ale dělá velké pokroky; dýchá hlouběji a zdá se, že se dvě ze zlomených žeber začala hojit.“

Milý úsměv nikdy nezmizel Noguchiová z tváře. Soucit, který tam viděla, nutil Miriam k slzám, a tak se raději otočila zpět k obrazovce.

„Pokud nabude vědomí, dám vám vědět,“ řekla. „Paní doktoro, chtěla bych vás a vašeho pacienta přesunout do hlavního komplexu; je to tam bezpečnější a-“

„Děkuji, ale ne,“ odmítla Řevnová. „Raději zůstanu zde. Mám zde vše, co potřebuji k péči o mého pacienta...“ Doufala, že zní klidně a vyrovnaně, ale slyšela, jak jí hlas kolísá. „A navíc, až se Kesar vrátí, přijde nejdřív sem.“

Neotočila se, ale cítila váhání té ženy. Předtím mohli doufat v nehodu a v to, že její manžel leží někde raněný a čeká na pomoc, ale teď? Řevnová mohla téměř slyšet její myšlenky - že si jen sama něco nalhává. Kesara Řevnu potkal bezpochyby stejný osud jako Bobbyho rodiče. Letěl přesně k místu, kde ležela havarovaná loď.

Miriam znovu promluvila, teď již pevnějším hlasem. „Jsem v pořádku, paní Noguchiová. Opravdu.“

„No dobře,“ řekla Noguchiová. „Vrátím se později.“

„Děkuji vám, paní Noguchiová. Machiko.“

Když zaslechla zavírané dveře, konečně se trochu uvolnila. Osamělá slza si hledala cestu po tváři; nepřítomně ji setřela a soustředila se na práci. Brzy se vrátí; a jestli ne, nějak ho najde...

Mason zaklonil hlavu a zív!; jemu a Rileyovi došla témata k rozhovoru asi před dvaceti minutami. Původní nával adrenalinu pominul a nervózní hovor se rozpustil do pozorného ticha. Alespoň že dnes již nebude větší horko; slunce mřítla dolů. A přibližně za hodinu budou s Rileyem uvnitř pít pivo a kecat nesmysly; upřímně litoval další směnu; být venku za tmy nebylo nic příjemného. „Ahoj, Riley. Ahoj, Masone.“ Šéfka se blížila. Klidně a s úsměvem na rtech. Říkejte něco o ďáblu.

Riley kývl na pozdrav a Mason vykročil kupředu. Odhodil cigaretu na prašnou zem a udusil ji botou.

„Paní Noguchiová,“ řekl zdvořile. „Pan Shimura nám řekl, že přijdete. Mám vás doprovodit na Lectora.“

„Budu hádat, Masone - Hiroki vám přikázal, abyste mě sledoval, i kdybych doprovod odmítla?“

„Ano, madam.“

Přikývla a povzdechla si. „Tak pojdte.“ Vykročila a zamířila k lodi.

Mason se ohlédl přes rameno. Riley se ušklíbl a střelil po něm prstem; úlisnej bastard. Rozběhl se, aby Noguchiovou dohnal a šel před ní. Měl jedinečnou možnost říct vedení, co si myslí.

„Víte, já si myslím, že si děláme zbytečné starosti. Chci říct, podívejte se na velikost komplexu. K útoku na něj byste potřebovali menší armádu.“ Ohlédl se na Noguchiovou a zastavil se u základny rampy, aby ho dohonila. Neodpověděla a ani se na něj nepodívala. Klidně by mohl mluvit do kusu betonu.

„Myslím, že si ti MZáci prohlédnou Prosperity Wells a vrátí se domů,“ pokračoval. K čertu s ní. Vykročil do otevřených dveří na vrcholu rampy a zamířil brokovnicí na nic konkrétního; uvnitř byla tma. Udělal další krok a pak otočil hlavu, aby zavolal na ledovou královnu.

„Počkejte chvíli, než najdu světla.“ Zatočil doleva a poslepu šátral jednou rukou. Něco vlhkého mu káplo na ruku.

„Hej,“ řekl tiše. Další kapka horké tekutiny mu spadla na vršek hlavy. Fakt nechutný. A kde je ten zatracenej vypínač?

Měl dojem, že se nad ním něco pohybuje - a pak už jen bolest.

Noguchiová stála na vrcholku rampy a slyšela, jak Mason nesmyslně blekotá. Mason byl tak trochu blázen, to bylo jasné. Vešel do tmy, šátral po vypínači a stále něco mumlal. Obrátila se, aby se na něj podívala-

-a spatřila, jak ho něco vytahuje vzhůru do tmy. A pak dávivý vlhký křik-

-a temnota vyrazila kupředu, aby ji přivítala. Tucty paží a tisíce zubů. Křičících a hladových.

16

Noguchiová popadla revolver. Vše se odehrávalo jako ve zpomaleném filmu. Jednotná temnota se rozpadla do mnoha obrysů; ustupovala a přibližně deset nočních můr se stále přibližovalo.

Co?

Čtyřikrát vypálila a seběhla po rampě, aniž by se ohlédla. Ohlušující rány se odrážely od zdí a dvě hrůzné věci padly.

Opřela se o zeď. Pistoli držela v natažených rukou směrem k obrovským příšerám. Ježíši, byly o polovinu těla větší než ona. Stále ji pronásledovaly, ale již pomaleji. Pokroucené pařáty se ji pokoušely zachytit. Syčely a vyly jako šílené. Dvojité řady zubů klapaly a kapaly z nich provazce průhledného slizu.

Noguchiová slyšela, jak další příšery sbíhají po rampě, ale nespustila z nich pohled.

Zemře-

Otrásla se a znovu ustoupila. Revolver se zdál v třesoucích se rukou stále těžší.

Jedna z příšer vyrazila s řevem kupředu. Stiskla spoušť, znovu a znovu. Příšera zařvala bolestí a padla k zemi-
Střílela dál, ale - střely zněly jako tiché duté cvakání. Zbraň byla prázdná.

Má u pasu další munici? Má čas nabit?

Ano. Ne.

Noční můry postupovaly; Noguchiová se stahovala, poslední okamžiky života. Před očima jí neprobíhalo nic kromě přicházející hrůzy; žádné vzpomínky, hezké ani jiné, nepřišly, aby ji uklidňovaly nebo děsily. Vedoucí příšera vykřikla a skočila-

-a ozvala se dutá rána, jako by něco implodovalo. Závan horkého vzduchu ji pocuchal vlasy a nejbližší příšera přepadla dozadu v dešti syčící tekutiny, zmizela jí hlava.

Horda zrůd se unisono rozeřvala, ale zůstala na místě. Jejich temné končetiny ťukaly vztekle o dláždění.

Noguchiová se odvážíla ohlédnout.

Drak-?

Monstrum, obrněné a maskované. Drželo kopí se zlomeným držadlem - až na to, že teď bylo celé; těžká temná zbraň byla trochu odlišná. To nebylo monstrum z laboratoře. Bylo to jedno z těch ostatních, z vrahů.

Namířilo na ni zbraň a vypálilo.

Noguchiová cítila, jak jí z hrdla uniká výkřik-

-a další příšera za ní explodovala.

Podívala se znovu dolů na postupující armádu a pocítila za zády závan vzduchu.

Monstrum ji přeskočilo a skočilo do houfu běsnících příšer.

Noguchiová se nezmohla na jediný pohyb a jen zírala.

Drak dopadl do středu vřavy, pohyboval se tak rychle, že jej téměř nestačila sledovat. Divoké kopí rozřezalo další příšeru na malé kousky. Další výstřel z podivné zbraně a další kousky končetin zachřestily na dlažbě.

Krev černých pavoukovitých příšer syčela a rozleptávala dláždění; nějaká kyselina-?

Nebyla schopna rozlišit, komu patří které výkřiky. Když se válečník otočil a přeřal dvě příšery jedním sekem, vybavil se jí záblesk vzpomínek z dětství-

-Samurai-!

Z rampy sbíhaly další příšery a snažily se dostat k bojovníkovi.

Noguchiová stále nehybně sledovala bouři boje a smrti.

Gkyaun byl vyslán na výzvědy, ale Lovná, jakou zde našel, byla příliš dobrá na to, aby ji jen tak opustil. Byl tu nezdravý bledý ooman - bez obrany. Sledoval, jak ustupujícímu oomanovi odumřel malý spalovač a jak se na něj vyhnuly kainde amedha. Zdálo se, že není schopen se ubránit. Kde měl kopí? Kde měl zápečtní nože? To vystrašené stvoření bylo monstrem, kterého se jako cucák děsil? To musel být vtip.

Bez něj by byl ooman thei-de ponechat si to šeredné stvoření na později.

Nejdřív Tvrdé Krunýře-

Když upoutal oomanovu pozornost spálením prvního trubce, rozbušilo se mu srdce hrdostí. Trubec explodoval.

Ostatní se zarazili, stáhli se a vzhledli k němu s respektem patřícím Značenému válečníkovi. Na jakési hluboké buněčné úrovni poznali jeho druh. Znali nebezpečí, které pro ně představoval.

Tohle dťat'kať-dte bylo jako nic. Zvládl by to i jako malý chlapec. Yautja budou dnes v noci oslavovat jeho jméno, vítěz nad trubci i oomany. Přinese oomanovu zčernalou lebku, aby se z ní mohli napít-

Znovu vypálil a byl odměněn sprškou kyselé thwei. Trubci vykřikli bolestí.

Gkyaun vyrazil bojový pokřik a skočil. Přistál mezi vyjícími trubci a pohyboval se mezi nimi jako setg'-in, rychlý a smrtící. Bylo to tak lehké! Otáčel se a sekal, střílel a bodal, vše najednou.

Dva brouci padli jedním úderem kopí.

Trubec za ním přišel o hlavu; dalšímu rozpáral břicho.

Byl Paya, vítězný válečník! Pod chodidly mu tekla thwei a Tvrdé krunýře v hrůze křičely-!

Valily se na něj další, neustávající proud řevu a zuřivosti. Točil se, Lovil, každým pohybem rozdával bolest a smrt.

Noguchiová zalapala po vzduchu a pomalu se sunula k vrcholu ochranné zdi. Válečník byl jako derviš divoké energie a dovednosti - příšery z nočních můr se kolem něj jen kupily.

Ale přibíhaly stále další a další příšery. A i přes svoji rychlost a sílu bojoval špatně; nepřipouštěl jiný výsledek než vítězství. Bojoval jako karateka, který dokonale zvládl kata, ale nikdy se nesetkal s protivníkem ve skutečném boji...

Lesklá tmavá zvířata ho obklopila a stáhla k zemi. Válečník bojoval, ale bez výsledku; jeden z obrovských brouků mu pavoukovitým pařátem strhl masku a jako břitva ostré zuby vyrazily kupředu-

Noguchiová se vydrápala na nohy a postavila se na vrcholu zdi. Rozběhla se ke komplexu a ani se neohlédla. Pronásledoval ji řev vítězství a hladu, oznamoval, že válečník již neexistuje.

Co to bylo za věci? Jaká další katastrofa je postihla?

17

Šum přicházel z pravé strany ze vzdálenosti miliónu kliků. Byl to známý zvuk, který znal již velmi dlouho - dole na Zemi, předtím než věděl, co znamená.

Cítil, jak jeho vědomí stoupá vzhůru, jak plave z bezedných hlubin nahoru k hladině - jeho vědomá část, kniha porozumění. Snažil se tomu zabránit, ale byl bezmocný. Bylo tu něco, co nechtěl vědět, čeho se děsil...

Znovu ten zvuk. Scotte? Scotte jsi tam?

Scott? On byl Scott. Požehnané nic odploovalo a bolest těla se blížila, spolu se strašným šířavým hladem.
„Scott?“
Scott otevřel do temnoty opuchlé oči a zhluboka se nadechl. Vlhký smrdutý vzduch se jej pokoušel zadusit.
„Scott? jsi vzhůru? Slyšíš mě?“
Zakašlal a nepatrný pohyb vyvolal tisíc bolestí. „Jo.“ Polkl lepkavé sliny a otočil hlavu za hlasem. „Tome?“
„Myslím, že si můžu uvolnit jednu ruku,“ řekl druhý pilot.
Scott ho neviděl, ale podle zvuků byl vzdálen jen několik metrů.
Zbytek noční mýry zapadl na místo. „Kam zmizeli?“ Scott se snažil prohlédnout tmou. Vzpomínky na syčivý pohyb a obrovské zuby zaplnily jeho otupělou zamlženou mysl ostrou panikou. „Viděl jsi je, Tome? Kam šli?“
„Ššš! Jsem skoro venku-“ Ozvalo se heknutí a před Scottem se objevila Tomova bledá a zamračená tvář.
„Dělej! Ježíši, kam mohli jít? Dostaň mě pryč, pospěš si, prosím!“
„Bud' ztichal“ přerušil ho Tom drsným šepotem a uchopil Scottovy připoutané paže. Provazy z pryskyřičnatého materiálu praskly a svezly se na podlahu.
Tom se každou vteřinu ohlížel přes rameno.
Jakmile měl volné ruce, odtrhl Scott přilnavý materiál z těla a nohu - a spadl na podlahu.
Byl připoután půl metru nad zemí.
Tom ho objal kolem pasu a pomohl mu na nohy. Mluvil rychle a tiše. „Byli všude kolem a pak se asi venku něco stalo; vyrazili pryč jako roj šílených včel. Nevěděl jsem, jestli jsi tady-“ Tom si uvědomil, že zbytečně žvatlá a zarazil se.
„Je to v pořádku, kámo. Dělej, vypadneme odsud.“
Vzájemně se podpírajíce se belhali k nouzovému východu. Nebylo téměř vidět, ale Scott byl schopen rozeznat některé tmavší solidnější stíny.
Z jednoho z temnějších koutů se ozval drsný dech. Scott se zastavil a otočil se za zvukem. Nejdřív nic nespatřil - a pak nebyl ochoten uvěřit tomu, co vidí.
Byla to jedna z těch příšer.
Byla větší než ostatní. Mohutná, zploštělá lebka byla stočena dolů. Dlouhé končetiny měla natažené před čelistmi odkapávajícími sliz. Byla stočena do hrůzné karikatury pozice lidského plodu.
„Myslím, že spí,“ řekl Tom tiše. „Od okamžiku, kdy ostatní utekli, se nepohnula.“
Scott nemohl od dřímajícího monstra odtrhnout pohled. Od pomalého zvedání a klesání ohromného těla při každém pomalém nádechu a výdechu. Byla to ta nejohroživější věc, jakou kdy spatřil. Jako obří kříženec pavouka s jesterem s noži místo zubů. Smrtící. Z čelistí jí odkapávaly provazce mazlavého slizu, od kterého se odráželo tlumené světlo přicházející z pootevřených dveří.
„Dělej, ať jsme pryč, než se probudí,“ zašeptal naléhavě Tom.
„Ona-?“ Scott zavrtil hlavou a pohlédl na pilota, ale Tom ho už táhl k východu.
„Jo,“ zašeptal Tom. Nepřál si nic jiného než odtud vypadnout. Najít pomoc, najít zbraně; jen spatřit další lidskou tvář. Ale když se blížili k východu, Scott se ještě naposled ohlédl přes rameno. Odkud přišli? Co všechno dokázali? Něco na nich mu připadalo podivně známé..
Rozbušilo se mu srdce. Zdálo se mu, že se úhel držení hlavy té příšery trochu změnil..
„Dělej!“ Tom ho táhl za ruku.
Scott němě přikývl a šel za ním. Na přemýšlení proč bude čas později, teď ne. Sakra, teď ne..
Když se dostali k nouzovému východu, Scott se otřásl. Ta věc se nápadně podobala obrazu v jeho hlavě. Obrazu příšery ze staré básně.
Najednou pocítil silné tušení, že to ještě zdaleka neskončilo.

Noguchiová běžela opuštěnými ulicemi Prosperity Wells. Zaslechla vzdálený zvuk hromu, hrubý a neskutečný- Hrom? Popadla komunikátor připevněný na krku. Připadal si jako idiot, že na to nepomyslela dřív; vše se odehrálo tak rychle.
„Hiroki, tady je Machiko! Slyšíte mě?“
Šum statické elektřiny a pak jí na uši opět zaútočil hrom. V panice točila ovládáním hlasitosti. Žádný hrom. Střelba.
„Hiroki, ozvěte se. Prosím!“
„...achiko?“ Příjem byl špatný, ale byl to on. Jeho hlas zněl jako sladká hudba.
„Poslouchejte, blížím se k jižnímu zámku. Mám skutečné potíže. Nebudete tomu věřit!“
„V této chvíli uvěřím čemukoliv,“ ozval se Hiroki. Jeho stále klidný tón byl pryč, nahrazen napětím a obavami. Z komunikátoru byl jasně slyšet zvuk střelby, který vymazal jeho další slova.
„Hiroki, kde jste?“ Myšlenky se jí divoce honily hlavou. Zastavila se Uprostřed ulice a poslouchala. Nic. „Hiroki? Jste tam?“ Hlas jí téměř praskal napětím.
„...svažujeme vnitřní dveře v západním zámku. Budeme je držet dokud...“ Statická elektřina.
„... bychom věděli, co sakra...“
Noguchiová udeřila do přijímače. „Neslyším vás!“
Další slova byla zcela zřetelná. „Přesuňte všechny na Lectora,“ řekl a komunikátor ztichl.
„Ate!“ vydechla. „Hiroki?“
Byl pryč. Musí existovat jiná možnost. Lector již nepřicházel v úvahu. Neměli, kam jít-
Noguchiová se rozběhla k hlavní studně, kde se před několika málo okamžiky setkala s Masonem a Rileyem. Riley bude mít ještě zbraň, mohli by-
Riley ležel tvář v prachu a paprsky pozdních sluncí se odrážely v louži krve, která se kolem něj vytvářela. Vyschlá

půda ji rychle absorbovala; i ve chvíli, kdy se Noguchiová dívala, se krev vsakovala do země a zanechávala po sobě vlhkou rudou skvrnu. Riley měl v zádech velkou díru. Její okraje byly hrubé a masité. Puška ležela nedaleko.

Doběhla k padlé postavě a přikrčila se u ní. Přitiskla mdlé prsty ke krční tepně a málem se jí udělalo špatně z kovové vůně čerstvé krve. Žádný puls.

„Do prdele,“ zašeptala. Rozhlédla se po okolí. Válečníci jako ten, který ji zachránil život-

Sebrala Rileyovu pušku a rychle vstala. Těsně za ní se ozval tichý zvuk, nic víc než rychlé nadechnutí. Riley to nebyl, to bylo jisté. Pomalu se otočila - a nic nespátřila. Oddechla si. Musela se obávat mnoha věcí, ale nehrozilo žádné bezprostřední nebezpečí.

A v tom okamžiku se zvedla zem, v ubývajícím světle zavířil prach a srazil ji k zemi.

18

Když na vyprahlém světě padl soumrak, vedl Tichinde nadšené yautja do útoku. Kwei oomanové se zabarikádovali za těžkými dveřmi. Venku zanechali žihadla ovládaná z vnitřku budovy. Oomanské zbraně byly horké a smrtící. Než dal Tichinde povel k ústupu, vyžádala si jejich střelba životy dvou válečníků. Tichinde se rozhodl stáhnout a zorganizovat silnější útok. Lstiví ďáblové, schovat se za dveřmi a zabíjet z dálky.

Zbývalo šest posledních studentů. Krčili se za jednou z oomanských budov a čekali na Tichinde ho rozkazy. Všechny pochybnosti, které Tichinde pocítil, když se dva z válečníků vypařili, se při pohledu na nadšené Lovce rozplynuly; Mahnde a Da-ec'te byli pomalí a hloupí, ale tito válečníci budou pokračovat až ke konečnému vítězství.

„Skl'da'-si, ty budeš hult'ah a zůstaneš vzadu.“ Sld'da'-si měl nejlepší zrak; a oni budou potřebovat ostré oči, aby spatřili oomana, který by mohl čekat v záloze.

Yautja sklonil hlavu a oddělil se od zbytku.

„Je čas Lovu nain-de“ zavrčel nový Vůdce. Během své řeči pomalu zvyšoval hlas. „Čas zabíjet, dokud nebudou trofeje pyode amedha nabodnuté na našich kopích, dokud jejich thwei neoslaví naši čest a boj neskončí. V našich městech se budou zpívat tisíce písní, protože my zvítězíme!“

Tichinde zastříhal kly potěšením nad tichým sykotem válečníků. Byli připraveni.

A v té chvíli zahájil Etah'-dte zpěv Půlnočního polibku. Jeden po druhém pozvedli yautja svá kopí a své hlasy k nebi. Drsný křik se rozléhal v suchém mrtvém vzduchu oomanského světa. Tichinde křičel dlouho a hlasitě; Měkké krunýře budou dnes v noci umírat po desítkách a on bude těm jatkým velet.

Lov byl všim.

Noguchiová se zvedla na loktech a škrabala se pryč od bizarního útočníka.

Nic tam nebylo-

V okamžiku, kdy se jí do hlavy vloudila ta myšlenka, prach před ní se zavínil, zvětšil se a změnil. Tyčil se nad ní jeden z válečníků. Silné ruce měl zvednuté vysoko nad hlavou. Kopí mířilo přímo na ni. Dříve v lodi v panice zapomněla, že má na zádech připevněnou pušku. Teď si vzpomněla.

Pozvedla těžkou pušku.

Příliš pomalu. Čas se zpomalil. Tekl jako hustý olej. Trvalo věčnost, než si opřela zbraň o rameno a zamířila-

Temnota vyrazila a objala draka.

Z budovy za válečníkem se vyvalil proud řvoucích černých příšer a strhl ho s sebou.

Noguchiová je tam neviděla a ani je neslyšela přicházet. Teď na tom nezáleželo. Vyskočila na nohy a vrávorala dozadu. Spatřila, jak válečník padl na zem a bolestivě vykřikl. Příšery z noční mýry křičely a trhaly svou kořist. Bledá zelená tekutina, dračí krev, potřísnila černá zvířata. Příšery zaklonily obscénně dlouhé hlavy a vyly.

Do prdele!

Noguchiová se otočila a rozběhla se.

Rothová stála za Cathii u ovládacího panelu poblíž jižního zámku, když se od opevněného vchodu ozval Ackland.

„Připravte se! Něco se blíží!“

Rothová stiskla Cathii povzbudivě ramena. Pak sebrala karabinu a připojila se k mužům a ženám hájícím dveře. Creep jí byl v patách.

Když přeběhla asi dvanáct metrů, srdce se jí v hrudi divoce roztlouklo. Posledních dvacet minut přicházela Hirokiho hlášení. Jeho tým se ze všech sil snažil odrazit útočníky, ale již vyplýval mnoho munice; lidé věřili, že mimozemšťané používají jakýsi druh pláště neviditelnosti. V záběru kamery byla vidět pouze část týmu - ne jejich protivníci. Rothová zaujala pozici v čele skupiny a namířila zbraň na zesílené plexové dveře. Napětí bylo zjevné; o vetřelcích toho moc nevěděli; co jsou zač? co dokáží? Možná, že nepůjdou tak lehce zabít...

Na hlídce byl jeden z geologických techniků, Reuben Hein. Tvář měl přitisknutou těsně k průhledu ve zdi. Zvedl tmavou ruku, aby si vyžádal ticho. Vteřiny ubíhaly.

Rothová cítila, jak jí po zádech stéká pramínek potu; zavřela jedno oko, prst měla lehce položen na spoušti.

„To je v pořádku, nestřílejte!“ vykřikl Hein. „To je Noguchiová!“

Rothová si neuvědomovala, jak moc je nervózní, dokud jí po jeho slovech nezaplavilo ulehčení. Spolu s ostatními sklonila zbraň a odstoupila od dveří.

Noguchiová zřetelně přicházela přímo z boje; šaty měla potřhané a zaprášené, jinak hladké vlasy byly přilepené v provázcích k hlavě, tvář měla zarudlou. Rychle vešla dovnitř a přehlédl situaci. „Viděla jste je? Co jsou, sakra, zač? Kolik jich je?“ Ackland téměř zablokoval dveře. Rudá tvář prozrazovala strach, který se pokoušel skrýt.

„Příliš mnoho,“ odpověděla Noguchiová. Obrátila se ke skupince rančerů a zaměstnanců společnosti a promluvila k

nim jasně hlasem plným autority. „Stáhněte se k vnitřním dveřím a pošlete sem někoho se svářečkou. Zapečete všechny dveře - i v horním podlaží - kromě východního zámku. Nikdo neprojde ven a dovnitř bez mého souhlasu.“

Pohlédla na Heina. „Jsme dostatečně organizovaní, abychom to provedli a nezakopávali o sebe?“

Hein přikývl. „Dohlédnu na to.“ „Jsou tu děti?“

Lorena Gauntová promluvila. „Jo, právě jí v konferenční místnosti. Davidson a Jonson na ně dohlíží.“

Noguchiová si trochu oddechla a špetka napětí jí spadla z ramen. V hloučku lidí našla Spannera a podala mu revolver. „Nabíjte mi to, prosím, a sežeňte mi další náboje. Stejně opláštěné jako předtím.“

Spanner zbraň opatrně převzal. „Kolik nábojů myslíte, že budete potřebovat?“

„Deset výměnných zásobníků. A zapečete ty dveře, okamžitě!“

Vydala se ke komunikačnímu panelu, aniž by zaregistrovala dopad svých slov na skupinu lidí. Deseti Místnost zašuměla.

Rothová šla za Noguchiovou, aby řekla Cathii, co se děje.

Japonská žena se zastavila nedaleko panelu a klidně promluvila na jednoho ze zaměstnanců.

„Downey, povedlo se vám už navázat satelitní spojení?“

„Malá Cygni stále interferuje - ale do hodiny bude pod horizontem.“

Noguchiová přikývla a obrátila se k Weaverové. „Co ukazují kamery? Můžete mi ukázat Hirokiho a jeho tým?“

Cathie se přiblížila k Rothové a uchopila ji za ruku. Obě sledovaly konverzaci. Weaverová pomalu vzhledla k Noguchiové a neřekla nic; usazené oči mluvily samy za sebe.

Noguchiová strhla vlastní komunikátor a nasadila si sluchátka, která jí Weaverová podávala. „Hiroki. Tady Machiko. Slyšíte mě?“ Hlas se držel na pokraji paniky.

Ze své pozice viděly Rothová a Cathie to málo, co ukazoval monitor. Na podlaze ležela otevřená lékárnička a její obsah byl rozházen po podlaze. Na okraji obrazu ležel bílý kabel - Rothová v něm s hrůzou rozpoznala lidskou paži. Tělo, ke kterému patřila, leželo mimo záběr. Cathiein stiskl zesílil, v komunikátoru se ozývaly přidušené zvuky výstřelů.

Hiroki. Tady Machiko! Slyšíte-“

„Ma...iko?“ Příjem byl hrozný; ale Rothová cítila, jak se jí vrací naděje; nebyl mrtvý... „-ve věži? Friedmane, k zemi!“

Další statická elektřina.

Noguchiová pevně uchopila komunikátor, jako by to mohlo pomoci. Mluvila horečnatě; bylo to možná poprvé, co ji Rothová viděla bez její chladné masky. Ledová královna měla strach.

„Poslouchejte, Hiroki! Řekněte mužům, aby vydrželi. Otevřeme dveře a dostaneme vás dovnitř. Rozumíte? Řekněte mužům, aby vydrželi!“

Hiroki se stáhl a jeho profil se objevil na obrazovce. Mířil puškou mimo obrazovku a mamě mačkal spoušť.

„Není čas,“ řekl, téměř vykřikl. Uchopil pušku za hlaveň jako hůl. Statická elektřina, „...tým je pryč! Jen...Friedman.“ Statická elektřina. „Asi jsme žádného nezasáhli... dochází nám munice...“

Další slova byla utopena zvukem rozbíjeného plexu. Hiroki pozvedl prázdnou zbraň.

Někdo, Friedman, vykřikl mimo obraz. „...přichází!“ „Zůstaňte v bezpečí, Machi...“ Statická elektřina.

Rothová sledovala, jak mohutné tmavé tvary cizích válečníků zaplnily místnost. Hiroki udeřil - bezvýsledně. Útočník, kterého se pokoušel srazit, ho poslal bez námahy na podlahu, jako by byl malé dítě. Milosrdně dopadl mimo záběr kamery. Ale kaluž krve, která se pomalu rozlévala po místnosti, musela pocházet z něj.

Noguchiová vyrazila podivný stísněný zvuk vycházející hluboko z hrdla a odvrátila pohled. Cathie se rozplakala a Rothová se ji snažila ze všech sil ukonejšit.

Silní yautja pronikli mizivou oomanskou obranou bez dalších ztrát. Naživu zbyly pouze dva Měkké krunýře a ty padly ve zlomku sekundy. Tichinde sám zneškodnil toho menšího. Ooman se ho snažil zastavit mrtvým spalovačem jako holí - neměl šanci.

Nový Vůdce s chutí uťal malému tvorovi hlavu; bránil se, i když velím slabě. Jeho lebka se bude na Tichindeho trofejni zdi dobře vyjímat. Jen ji musí pořádně očistit od nezdravě bleďého masa.

Tichinde zavyl. Z hlavy nabodnuté na kopí odkapávala čerstvá thwei. Možná, že Měkké krunýře nebyly tak nebezpečné, jak jim bylo řečeno. Jestli bylo tohle vše, co dokázali, pak si Tichinde a jeho válečníci odvezou domů mnoho trofejí.

19

Scott se domníval, že rančeři a zaměstnanci společnosti budou pravděpodobně všichni shromážděni v hlavní budově; když klopýtali prázdnými ulicemi, nezahledli živou duši. Na město padl soumrak, ale žár ani v nejmenším nepolevil.

Když procházeli ulicemi, pocítil Scott lehké deja vu. Opuštěné město, zhasnutá světla, neznámé nebezpečí - několikrát se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že tam Lector stále je. Byl si vědom, že neexistuje žádný důvod, aby tam nebyl, ale nemohl setřást pocit, že je ve smrtelném nebezpečí, ze kterého nelze uniknout. Byli u prvního bloku stájí, kdy zaslechli výkřik.

Někde za nimi se ozvalo dlouhé pronikavé vytí, které zesilovalo až k vrcholu a pak pomalu odumřelo.

Ať to bylo cokoli, nebylo to lidské. Ty věci z lodí?

Scott se podíval na Toma. Ten byl hrozně bílý a oči mu zabíraly velkou část obličeje.

„Co to-?“

Než mohl Tom dokončit větu, ozval se hrozivý zvuk znovu. Blíž.

Sílil.

Scott popadl Toma za paži a rozběhli se k nejbližší stáji. Z cizího výkřiku se mu obracely vnitřnosti; všechno to byl zlý sen a on se chtěl probudit.

Chci se okamžitě probudit, prosím.

Dveře od stáje byly otevřené. Vpadli dovnitř současně s dalším výkřikem - hlasitějším a bližším - a rychle zabouchli dveře.

Temná místnost páchla potem a rhyntskými výkaly. Ale zdálo se, že jsou sami.

„Co budeme dělat?“ podařilo se mezi výdechy vyrazit Tomovi.

Scott zavrtěl hlavou a snažil se chytit dech.

Jediné světlo v místnosti přicházelo malými špinavými okny umístěnými vysoko na zdi. Jediná další cesta do místnosti, kromě dveří, o které se opírali, vedla přes nákladní rampu - a ta byla zavřená a zamčená.

„Zůstaneme tady,“ řekl Scott konečně.

„Ale ostatní-“

„K čertu s ostatními. Ostatní mají pušky. Neslyšel si výstřely? My je nemáme. Chceš jít ven beze zbraně?“ Z venku se ozval další výkřik. Tomovo mlčení byla dostatečná odpověď. Počkají. Jestli někdo bude chtít dovnitř, musí zaklepat a slušně požádat. A pokud to nebude lidský hlas, tak bude mít smůlu.

Noguchiová seděla na posteli a s jednou rukou na čele zírala na podlahu. Necítila skoro nic; nejdřív ji zavalil velký smutek, ale ten vystřídal tupé smíření.

Hiroki byl mrtvý. On a ostatní se obětovali pro zbytek kolonie a ona promarnila čas, který jim získali; zklamala.

Jedna její část nepřestávala křičet. Organizuj! Uchop věci pevně do rukou! Seber se!

Byl to ten samý hlas, který ji tlačil větší část života. Motor silnější části Machiko, který jí dovoľoval držet hlavu vzhůru. Ted'jí křičel v hlavě a rozkazoval jí vstát. Okamžitě vstát a jít - ale ona ho nechala chodit v kruzích.

Kam může jít?

Noguchiová se cítila, jako by tu seděla hodiny, ale věděla, že to byly jen minuty. Vše, po čem toužila, bylo lehnout si a spát, než se probudí doma. Na Zemi, v malém bytečku, který opustila před miliónem let...

Bylo by to tak špatné? Vzdát se a čekat na pomoc. Čekat, až ta zatracená společnost pošle někoho, aby je vyzvednul? Pravděpodobně by se udrželi, jen pořádně posílit zámky a sednout si na zadek. Možná by i mohla zůstat tady ve svém pokoji. Lidé dole by to zvládli i bez ní. Na něco by přišli. Schovej se, nic nedělej, čekej. Ano, to se jí líbilo-

„Paní Noguchiová?“ V komunikátoru zapraskal jemný hlas. Noguchiová cítila, jak jí z toho zvuku tuhnou vnitřnosti. Proč ji potřebují? To není spravedlivé. Neuměla velet v boji, byla jen dozorcím, pro Krista!

„Paní Noguchiová, tady je Weaverová,“ ozval se znovu váhavý hlas.

Noguchiová vzdychla. „Ano, co je?“ Nezáleželo na tom. Na ničem už nezáleželo.

„Nerada vás vyrušuji - ale domnívala jsem se, že jste byli s panem Shimurou přátelé, a nechci vás otravovat ale-“

„Co?“ Chtěla se cítit našťavaně, ale stále zbývala jen prázdnota.

„Mám tu něco, co byste měla vidět. Mohu vám to poslat na obrazovku. Je to z kamery na jihozápadní straně věže. Je to tmavé, i když jsem to zvýraznila - mnoho světél asi již nefunguje-“

Noguchiová se unaveně otočila a podívala se na obrazovku zasazenou ve zdi. Litovala, že se vůbec ohlásila. K čertu s těmi lidmi. Ani ji neměli rádi. Tak co od ní čekali? Proč se o ně musela starat? Proč ona?

Obrazovka naskočila.

Byl to oheň. Na první pohled Noguchiová nepoznala, že to je obrázek z Ryushi; připomínal jí staré holopořady ze Země o kmenových tancích a rituálech.

Ale tanečníci nebyli válečníci. Draci. No, ne přímo draci, mimozemšťané.

Bylo jich pět nebo šest, byly to příšery, které zabily Hirokiho a ostatní. Běhaly a skákaly kolem ohně, který pravděpodobně zapálily ze zbytků západního zámku. Odletovaly jiskry, plameny praskaly a šlehalý na nebe začínající noci. Vetřelci tančili kolem ohně. A drželi kopí... K záběrům nebyl zvuk, ale Noguchiová si dovedla představit vítězný pokřik. Kopí byla ozdobena trofejemi. Kolem kamery protančil jeden válečník s lebkou jedné z pavoukovitých příšer nabodnutou na hrotu kopí.

A další válečník-

Rychle ucukla pohledem a pak se pomalu znova podívala na obrazovku. Nechtěla uvěřit tomu, co právě spatřila, ale byla to pravda. Obraz byl rozmazaný žářem a špatným osvětlením, ale bylo to tak.

Hirokiho hlava na hrotu kopí jedné z příšer. Ostrý konec vcházel krkem a vycházel ústy.

Chvilí si myslela, že bude zvracet.

Příšera odtančila ze záběru, ale Noguchiová viděla vše, co potřebovala. Ospalost byla pryč. Naplnil ji nový pocit. Nebyla to lítost ani bolest, i když je také cítila. Ne, bylo to temné a pevné. Dunící, jakoby hluboko v principu jejího bytí začal pracovat těžký černý stroj. Pocit přinesl i nové nepoznané tělesné vjemy.

Obsahoval mnoho složek, ale ta nejsrozumitelnější byla zloba. Sledovala slavicí válečníky a cítila, jak nový stroj požírá její apatii. Rozkousává a spaluje. Palivo pro novou věc v její mysli. Pročistilo jí to mozek.

Zabije je. Všechny. Nejen kvůli Hirokiho smrti a životům rančérů nebo její kariéře - cítila, že její důvody jsou téměř sobecké, ale na konci to bude jedno. Zemřou, protože se jí postavili. Byla ženou cti a oni stáli proti ní.

Cathie a Rothová stály nedaleko stolu, u kterého seděl Spanner. Pistole Noguchiová ležela před ním. Většina lidí ho sledovala, i když toho moc ke koukání vlastně nebylo. Spanner již naplnil osm zásobníků a pracoval na devátém. Náboje umisťoval pomalu, a když zaklapl pojistku, ozvalo se hlasité kovové cvaknutí. Od posledního Hirokiho hlášení zavládlo mrtvé ticho.

Noguchiová byla pryč asi dvacet minut. Rothová se nelíbilo, jak nová dozorčí přijala Hirokiho smrt. Slzy by byly v pořádku, ale šéfka to jen - spolkla a uzavřela se do sebe. Vše bylo špatně; Rothová zahlédla v Noguchiově v průběhu stavby barikád železnou vůli a teď doufala, že to bude stejně pokračovat. Možná byla potvora, ale uměla rozhodovat pod tlakem. A to právě teď potřebovali.

Když Noguchiová zmizela, držel Ackland krátkou řeč o tom, jak musí všichni táhnout za jeden provaz a uvážít další kroky. Ale měl sucho v ústech a byl vystrašený. Nepředložil žádné návrhy a nakonec se posadil. Také neměl ponětí, co mají dělat.

Cathie ji stále držela za ruku a napětí pomalu vzrůstalo. Rothová věděla, že si její partnerka nepřeje, aby vystoupila dopředu. Měla k tomu stejné předpoklady jako kdokoliv jiný. Nechtěla řídit město, ale někdo to bude muset udělat. I když si přála, aby to byla Noguchiová, již nedoufala, že se vrátí.

Spanner metodicky pokračoval v přípravě zásobníků. Vysokorychlostní opláštěné kulky, které dokázaly prorazit zeď. Někdo je bude potřebovat.

Noguchiová tiše vstoupila do místnosti.

„Paní Noguchiová-“ Ackland vypadal zmateně.

Stáhla si vlasy dozadu a pevně si je u krku svázala. Na sobě měla plně vyztuženou kombinézu, kterou používali dělníci při kastraci rhyntů; oblek vydržel přímý kop rhyntských kopyt a Rothová již ušetřil mnoho zranění. Na záda si připevnila karabinu. Měla chrániče kolen a loktů, stejně jako rukavice. U krku jí volně visel komunikátor. Její pohled byl tvrdý a chladný.

Rothová se nervózně usmála a ucítila, jak jí Cathie objala rukou kolem ramen. Noguchiová byla zpět - a vypadala jako žena, s kterou se musí počítat.

„Kdo má nejrychlejší vznášedlo?“ zeptala se ledovým hlasem, silným a autoritativním.

„Myslím, že já,“ ozvala se Rothová.

Noguchiová na ni kývla. „Kde je?“

„Východní zámek. Karta je uvnitř.“

Noguchiová se na ni krátce usmála mrazivým úsměvem. Ledová královna byla zpět, jenomže teď se pod chladnou fasádou skrývalo něco jiného.

Ackland položil Noguchiová ruku na rameno a hrubě ji otočil tváří k sobě. „Tak je to? Jedete pryč? A co my ostatní?“ Hlas měl zatížený hněvem. „Myslel jsem, že to tu máte řídit! Kde je váš smysl pro odpovědnost?“

Noguchiová se zhluboka nadechla. A udeřila ho tvrdě do břicha.

20

Vztek se v ní skrýval jako spící divoká šelma a čekal na probuzení. Noguchiová věděla, že má důležitější věci na starost než se zabývat tímhle přerostlým žvanícím rančerem, jehož tlustý prst jí mířil na hrud'. Ale už toho bylo víc než dost. Zhluboka se nadechla a udeřila. Byla to spíš reakce než vědomé rozhodnutí.

Ackland se předklonil, zalapal po vzduchu a padl na podlahu.

Zaslechla, jak lidé kolem ustoupili; dav nebo tři zatleskali.

„Odpovědnost?“ Vlastní hlas jí zněl cize, chladný a vztekly. „Hiroki zemřel, Acklande! A velká část z té polizance jde na váš účet! Pokud to přežijeme, uvidíme, co se stane lidem, kteří jsou za to odpovědní!“

Ackland ležel stále na podlaze. Tváře měl zarudlé a snažil se chytit dech. Vztek se najednou stáhl do zadních oblastí její mysli a zanechal ji rozjařenou a vyčerpanou najednou. Ackland byl problém, ale nic kvůli čemu by musel zpomalovat.

Jako bolest hlavy.

Zvedla zrak a rozhlédla se po přihlížejícím davu. Tváře kolem nebyly rozzlobené, jen zachmuřené. Možná, že Ackland nebyl tak populární, jak si o sobě myslel. Jedinou důležitou věcí teď bylo udělat práci. Práci, za kterou byla odpovědná - vyhubit ty věci, které ohrožovaly Prosperity Wells. Nejen kvůli pomstě.

Kvůli cti.

Noguchiová zvýšila hlas, aby ji všichni slyšeli. „Weaverová, než se vrátím, máte to tu na povel! Vy ostatní budete do písmene poslouchat její rozkazy, je to jasné?“

Několik rančérů přikývlo. To muselo stačit.

Spanner připevnil Hirokiho revolver k pásu z rhyntské kůže s kapsami pro náhradní náboje. Noguchiová se na něj krátce usmála a beze slova si pás připjala. Nikdo nepromluvil.

Několik rančérů a zaměstnanců ji sledovalo chodbou k východnímu zámku, ale ona jim již neměla co říct. Měla nápad, ale detaily si ještě zcela neujasnila; základy vysvětlila Weaverové komunikátorem, takže spolupráce na tomto konci byla zajištěna. Ale podle toho, jak rychle byl Hiroki a jeho tým zlikvidován, nemohli plýtvat časem na plánování; bude se muset rozhodovat intuitivně.

Dorazila k zámku a vyhlédla ven malým průhledem; vznášedlo stálo jen několik metrů od východu. Prohlubující se soumrak se zdál osidně klidný a mírumilovný.

Rothová k ní přistoupila s odhodlaným výrazem. „Měla bych jít s vámi,“ řekla měkce.

Noguchiová to uvážila a zavrtěla hlavou. „Ne. Jestli se nevrátím, někdo bude muset přijít s dalšími plány. Nejlépe mi pomůžete, když zůstanete zde. Promluvte s Weaverovou a ona vás zasvěť.“

Rothová přikývla. „Budu vás krýt.“

„Dobře. Ohlásím se asi za dvacet minut; pokud se neozvu, zaletujte tento zámek a kontaktujte velitelství. Když se budete stahovat a cestou pečeti dveře, mohli byste vydržet, dokud to nevzdají nebo dokud můj plán nepřinese

ovoce.“

Nebo dokud se nedostanou dovnitř...

To nebylo nutné říkat. Rothová znovu přikývla a připravila si zbraň.

Noguchiová otevřela dveře a vyběhla do horkého nočního vzduchu.

Bolest odtékala již dlouhou dobu, jak dlouhou nevěděl. Kde je? Co se přesně stalo? Již několikrát vyplul ze tmy a ucítil, že ještě žije, že je nan'ku. Tělo měl spoutáno řemeny, což vyvolávalo představy vrčící temné příšery v dlexových pásech.

Královna. Kainde amedha.

Nakrátko se probral se známým obrazem a pak se rozhodl ještě chvíli spát. Asi ještě nebyl zcela zdravý. Ale cítil, že se mu síla rychle vrací. Cítil zvláštní cizí zápach. Vzduch byl špatný. V blízkosti necítil žádné yautja...

Dachande spal, ale vnitřní oko ponechal otevřené a pozorné. Situaci prozkoumá později. Brzy.

Noguchiová skočila do vznášedla a okamžitě udeřila do startéru. Organismus měla zaplavený adrenalinem, dýchal jen mělce. Vše kolem zpomalilo, ale ona se pohybovala rychlostí světla.

Stiskla akcelérátor a rozlétla se k Lectorovi. Strach ji opustil. Když jste se rozhodly, smrt již nebyla tak hrozivá; Noguchiová nechtěla zemřít, ale pravděpodobnost byla proti ní. Když zahlédla Hirokiho hlavu, přijala bezvýchodnost situace. Asi zemře - ale nebude sama.

Před ní se klenul přechod mezi druhými podlažími budovy na zpracování odpadu a hlavní studnou. Noguchiová stiskla pedál; stíny byly husté a plné tajemství.

Byla v půli přechodu, když stíny ožily.

Útok přišel z levé strany. Vysoký výkřik a pak vznášedlo zasáhlo něco velkého a těžkého. Stroj se naklonil a namířil si to ke zdi. Pařáty zaškrábaly na kapotě a stroj se otřásl-

-a byla znovu na volném prostranství. Příšera z nestabilního vznášedla spadla. Vzadu se ozval další výkřik. Věc se rozběhla. Noguchiová měla dojem velké rychlosti-

Strhla si ze zad pušku a udělala skoky oblouk. Byl to jeden z velkých brouků. Protože bylo vše zpomalené, byla schopna rozlišit každý detail. Dlouhá černá lebka s jako břitva ostrými zuby a neuvěřitelné tělo, segmentované, černé, kovové. Byl jen jeden. Letěla přímo na něj. Část mysli křičela, ať letí pryč, rychle.

Namířila pušku...

Hlava příšery se rozprskla ve spršce krve.

Ze stínů vyrazila další a hnala se na ni-

-zasáhla a zaslechla řev bolesti a vzteku. Příšera se zachytila stroje, vyškrábala se na něj a vztyčila se nad Noguchiovou.

Pod přechodem se táhla metr široká podpěra. Ve tmě nebyla téměř vidět. Noguchiová se skrčila a vyrazila přímo k ní.

Řev příšery náhle utichl a vznášedlo se opět vzneslo.

Noguchiová otočila vznášedlo zpět a s tlukoucím srdcem zamířila k lodi. I přes reakci těla byla klidná. Nepropadla panice; plně se ovládala a přesně věděla, co dělá...

Udeřila do brzdy a vztekle vykřikla rozčilením nad vlastní hloupostí.

„Sakra, sakra, sakra!“

Miriam Řevnová. Zapomněla.

Vysílačka přestala fungovat několik hodin předtím, než zaslechla v komplexu střelbu. Výstřely zaslechla již dříve, ale nikdy tak blízko. Několikrát zaslechla i podivné výkřiky, nelidské zvuky.

Miriam pevně uchopila pilku na kosti a snažila se zhluboka dýchat. Stála u dveří po dobu, která jí připadala jako několik dnů. Byla vyčerpaná. Pacient zatím nenabyl vědomí. I když tělní signály několikrát vzrostly a ukazovaly zvýšení tělesných funkcí - tepu, krevního tlaku, teploty. Měření mohla být nepřesná a pravděpodobně i byla; nikdy se s podobným stvořením nesetkala. Stejně tak Kesar...

Kesar.

Miriam zavřela oči a dýchala hlouběji. Nechtěla o něm přemýšlet, ještě ne. Nebyla připravena přiznat si, že ... nebyla připravena truchlit.

Dva komunikátory v laboratoři byly známé svou nespolehlivostí. Někdy nefungovaly celé dny. Nikdy se nezatěžovali jejich opravou - laboratoř byla jen několik metrů od hlavní vysílací antény. Bylo to jen pár kroků. Nikdo se s ní nepokusil spojit - ale stejně by o tom nevěděla. Bála se a Kesar jí scházel čím dál tím víc.

Před budovou přistálo vznášedlo a Miriam zaslechla zvuky běžících kroků. Možná to je Kesar-

Někde uvnitř věděla, že to není on, ještě než zaslechla Machiko Noguchiovou.

„Doktorko Řevnová! To jsem já, Machiko!“

Miriam stiskla pilku pevněji a vydala se ke dveřím. Stiskla ovládání a opatrně vyhlédla ven.

Byla to vedoucí správcová. Měla vyztuženou kombinézu a držela pušku. Když vcházela do laboratoře, opatrně se rozhlížela po nádvoří.

Jakmile byla uvnitř, Miriam stiskla ovládání a dveře se zavřely.

„Machiko, slyšela jsem střelbu! Co se stalo?“

Mladší žena se k ní obrátila. Miriam zasáhla změna, kterou spatřila v jejím chladném výrazu. Muselo se stát něco strašného, něco, co všechno změnilo. Měla to v očích, ve výrazu úst-

„Je to špatné. A bude to horší! I přes všechny okolnosti zněla vyrovnaně. „Umíte řídit vznášedlo?“

Miriam zavrtěla hlavou a položila pilku na stůl. „Ne, nikdy jsem se to nenaučila. Kesar mě to chtěl naučit, ale-“ „A víte, jak používat tohle?“ přerušila ji Machiko a zvedla pušku. „Nemám čas dovést vás zpátky do centra.“ Miriam znovu zavrtěla hlavou.

Machiko ji zbraň ale stejně podala a rychle vysvětlovala. „Je poloautomatická, takže udělá všechno za vás. Stačí namířit a stisknout spoušť,“ ukázala na pušku a pokračovala. „Máte jen šest nábojů. Tak neplývejte municí na varovné výstřely.“

Miriam vzala váhavě pušku a zamračila se. „Paní Noguchiová, jsem lékařka, ne voják...“

„To není válka,“ řekla Noguchiová mírně. „To je boj o přežití.“

Miriam ucítila v očích slzy, ale nebyla si jistá proč. „A na koho bych - měla střílet?“ Ta slova jí připadala jaksi nepřirozená.

„Na bratříčky vašeho pacienta. Nebo na něco, co vypadá jako dvoumetrový brouk s hlavou ve tvaru banánu plnou zubů,“ oznámila jí Machiko. Došla k pacientovi a stolu s výzbrojí. Zvedla zvláštní štít, který již dříve s Hirokim studovali. Podržela ho před Miriam.

„Ty nezařaditelné vzorky, které přinesla Rothová - v Kesarově zprávě bylo, že by mohly přenášet vejce nebo zárodky do těl hostitelů. Je možné, aby když ty zárodky vyrostou, vypadaly jako tohle?“ Ukázala na podivné zvíře vyleptané do povrchu disku.

„To nelze říct,“ řekla Miriam pomalu. Cítila se hrozně zmatená. „Proč?“

„Protože jsem takové věci dnes v noci viděla. Na Lectorovi jich byly desítky, možná stovky. A já si myslím, že Acklandovi rhyntové byli těmi věcmi infikováni nebo oplodněni. Myslím, že naše vzorky jsou nějak spojeny.“

Miriam se podívala na kresbu a na mimozemšťana připoutaného ke stolu. „Ne biologicky. Mají zcela odlišné chemické složení.“

Machiko přikývla. „Stejně teď nemáme čas se tím zabývat.“ Pohlédla na raněného mimozemšťana. „Měly bychom tu věc zastřelit,“ poznamenala. „Ale mohly bychom ho později použít jako rukojmí.“ Machiko došla ke dveřím.

„Co chcete dělat?“

Noguchiová se otočila. „Mám jeden nebo dva nápady. Poslouchejte, chci abyste tu zůstala, ano? Venku není bezpečno. Zamkněte dveře. Vráť se pro vás, jakmile to bude možné, ale pokud se neobjevím do hodiny, začněte přemýšlet, jak se dostat do centra sama. Počkejte do světla a vezměte si pušku. Řeknu raněním, aby se po vás dívali.“

A najednou byla pryč. Jen tak.

Miriam položila těžkou zbraň na stůl a na chvíli zavřela oči. Vše jí to připadalo jako sen, děsivý a surrealistický. Nic z toho by se nemělo stávat. Dívala se na monstrum připoutané ke stolu a snažila si srovnat myšlenky.

Kesar byl mrtev. Doufat v cokoliv jiného bylo pošetilé. Možná, že s tím měl vetřelec se zlomeným klem něco společného, ale Miriam neměla v srdci žádnou zlobu, jen tichou, palčivou bolest.

„Taková škoda,“ řekla tiše. „Mohli jsme se jeden od druhého tolik naučit...“ Ozvalo se škrábání na dveře, lehké zaklepání.

„Doktorko Řevnová! To jsem já, Machiko!“

Proč se vrátila ?

Miriam spěchala ke dveřím. „Machiko? Co se stalo?“

Stiskla ovladač dveří a odstoupila. „Co-“

Zbytek slov jí unikl. Pacient - ne, byla to příšera, jako ta na stole-

Miriam se otočila a rozběhla se. Obrněné monstrum se po ní natáhlo.

Zbraň, stůl, spoušť-!

Běžela, ale věc za ní zařvala příliš blízko.

Zemře.

21

Po prvním vítězství se Tichinde oddělil od ostatních yautja a vydal se na prohlídku oomanských obydlí, aby zjistil, kde jsou ostatní. Ve stejné budově, kde se nacházela první skupina, jich bylo ještě mnoho, ale on se chtěl ujistit, že tu nejsou další, kteří by je mohli chtít napadnout ze zálohy.

Procházel městem, když za sebou zaslechl zvuk stroje. Blížil se. Tichinde předpisově splýnul se stíny a čekal, co se bude dít. Poklepal na trofejní pytel přivázaný u pasu. Byly v něm již tři Oomanské lebky a ještě nebyl konec. Na malé lodi přiletěl jeden ooman, přistál a s malým spalovačem v ruce doběhl k jedné ze staveb.

Tichinde aktivoval nahrávací smyčku svého maskovacího obleku, který zachránil z vraku lodi. Chtěl zaznamenat, co ooman říká. Drobný ooman něco zakřičel a jiný ooman uvnitř budovy mu otevřel a první ooman vešel dovnitř.

Za chvíli vyšel ooman ven, nasedl do vznášedla a odletěl. Předpokládal, že to je stejný ooman - všichni mu připadali stejní.

Tichinde počkal několik výdechů a pak přešel ke dveřím, ze kterých před chvílí vyšla malá příšera. Stiskl ovládání záznamové smyčky a poslouchal, jak se z ní linou nepřijemné zvuky.

Uvnitř se ozval pohyb. Pak se dveře otevřely a odhalily samotného oomana. Bezbranného. Tvář příšery se zkroutila a stvoření zavýlo.

Tichinde vykřikl v touze po krvi a vyrazil.

Ooman klopýtl dozadu, otočil se a utíkal ke stolu. Na stole ležel zvláštní spalovač.

Tichinde pozvedl kopí a připravoval se ke konečnému úderu-

-v místnosti bylo něco známého. Pach, který mu byl povědomý. Ale na tom nezáleželo, ooman musel zemřít-

-ooman pomalu zvedl spalovač a vystřelil do prázdna, vedle. A pak znovu-
-Tichinde udeřil. Dovedně a s jistotou-
Noguchiová zaslechla výstřel a za okamžik další.
Zvuky přicházely z laboratoře nebo z místa blízko ní.
Zastavila se u hlavního ovládacího pultu pro šest předních budov a studovala čísla. Nebyla si jistá, jestli zná správné kódy. Stiskla několik tlačítek a doufala, že to byla ta správná. Zkontrolovala čas.
Výstřely ji vyděsily. Doprovázel je řev a výkřik plný hrůzy.
Noguchiová skočila do vznášedla a otočila ho k laboratoři. Doufala, že tam dorazí včas.
Dachande otevřel při zvuku bojového pokřiku yautja oči a tiše zavrčel.
Tichinde. Útočil na oomana, jehož pach již dobře znal.
Vyděšený ooman doběhl ke stolu před Dachandem a neohrabaně tápal po spalovači. Tichinde se nad ním vztyčil v klasické pozici a chystal se zpanikařenému oomanovi uštědřit smrtelný úder. Oomanovi, který se o něj staral, když byl v temnotách, které pro něj mohly znamenat poslední okamžiky před dhi'ki'-de.
Dachande zvedl ruku. Řemeny praskly. Vyrázil pařátem kupředu a zachytil kopí těsně pod ostřím.
Tichinde otočil překvapeně hlavu. Ooman se svezl k podlaze.
Dachande trhl rychlým pohybem kopím vzhůru a odstrčil Tichindeho dozadu.
Tichinde vyskočil a natáhl pěst. Namířil k'cti-pa se dvěma ostřími na Dachandeho.
Vůdce vztekla zavrčel. Tichinde proti němu pozvedl zbraň? Už zapomněl?
Dachande si uvolnil druhou ruku a pokusil se vyskočit. Dolní část těla měl stále připoutanou-
Tichinde skočil, k'cti-pa připravené k úderu.

A svět vybuchl na milión letících kousků. Zvuky boje byly nezaměnitelné. Stejně tak i křik Miriam Revnová.
Noguchiová dupla na pedál a skrčila se.
Zeď se za hromového rachotu rozpadla a úlomky se rozlétly všude kolem. Miriam vykřikla a padla k zemi. Kousek něčeho ostrého a tvrdého jí poranil pravý bok. Bolest byla nesnesitelná, ale strach byl horší.
Hrom utichl. Miriam se opřela o stůl a otočila se, aby se podívala, co se stalo.
Noguchiová prolétla zdí. Vznášedlo leželo na boku a Machiko se opírala o lokty a mířila pistolí někam za Miriam.
Lékařka se ohlédla a spatřila útočníka ležícího tváří dolů na podlaze. Nehýbal se, ale Miriam slyšela jeho nepravidelný dech.

Pacient byl stále na laboratorním stole. Poutal ho poslední řemen přes břicho. Horečně s ním zápasil.
„K zemi, Miriam!“
Noguchiová mířila na zmitajícího se pacienta. Prst na spoušti.
Lékařka se postavila přesně do linie střelby. „Ježíši, lehněte si!“ Noguchiová divoce tlouklo srdce. Miriam se na ni ani neohlédla. Zvedla obě ruce a pomalu se blížila k připoutanému válečníkovi.
Dachande zdvojnásobil marnou snahu osvobodit se. Ooman se blížil. Tvor držel divné ruce bez drápů ve vzduchu, aby je Dachande viděl a pomalu se přibližoval. Další ooman, oblečený jako válečník, na něj mířil zbraní - ale blížící se ooman mu blokoval výhled. Mohl to být trik. Pokus uklidnit ho, než ho Měkké krunýře rozpárají...
Ale to pomalu se blížící stvoření bylo to, které se o něj staralo; k'cti-pa bylo zřetelné. Kdyby ho chtělo zabít, proč by to neudělalo, když byl raněný a v bezvědomí? Kolem hrudníku měl nějaký druh obvazu - to nebyla práce Lovce. Léčitel.
Dachande zanechal pokusů osvobodit se a vyčkával. Ale zůstal napnutý a připravený. Zasyčel na oomana varování.
A ten se k němu velmi pomalu nahnul a odstranil řemen.
Miriam odepula poslední řemen a ustoupila. Snažila se vyvarovat prudkých pohybů. Monstrum na ni zavrčelo a vydalo klokotavý zvuk, ale i když byla na dosah, nezaútočilo.

„Co to děláte?“
Miriam nespouštěla z pacienta oči. „Myslím, že je to v pořádku,“ řekla opatrně.
Tvor ji několik dlouhých vteřin studoval. Miriam se nehýbala. Nechtěla ho vystrašit.
„Máte rozum?“ Noguchiová zuřila. „Zabili Hirokiho a šest dalších!“
Nepohnula se. „To udělali oni. Ne on.“
I přes intuitivní pocit, že jí ten tvor neublíží, se Miriam bála. Intuice tváří v tvář smrti moc neznamenala.
Dachande oomana zamyšleně zkoumal. To bylo to, co toužil celý život Lovit? Bylo to ošklivé, ale v žádném případě to nevypadalo nebezpečně. Také to bylo hloupé. Přibližovat se k válečníkovi beze zbraně neukazovalo na příliš vysokou inteligenci. Nebo to bylo neskutečně odvážné a připravené bojovat. Pokud to chtělo bojovat, tak to vzhledem ke své velikosti bylo pravděpodobně i šílené.

Ozbrojený ooman na toho u Dachandeho něco mumlal. Dachande měl dojem, že ten bezbranný tvor způsobil, že je ještě naživu. Ooman s jednoručním spalovačem pomalu sklonil zbraň.

Dachande nechtěl zahodit znalosti generací yautja - ale dobrý válečník byl otevřený novým informacím.
Možná, že Měkké krunýře na tomto světě byli odlišní.

Dachande se rozhodl. Položil jeden pařát na oomanovo rameno a zatřásl, gesto pozdravu.

Ooman se přikrčil a druhý opět pozvedl zbraň. Dachande dal pařát pryč a vyčkával.

Po chvíli se drobný ooman natáhl a gesto Dachandemu vrátil.

Dachande k němu sklonil hlavu. Fascinující!

V tom okamžiku Tichinde zacvakal kusadly a postavil se na nohy.

Dachandeho uchvátil vztek. Ten s'yuit-de. Zemře.

Dachande skočil kolem oomana a udeřil Tichindeho do hlavy. Úder poslal studenta k zemi.

Tichinde nic neřekl, ale začal šátrat po vaku, který mu visel u pasu.
Dachande ho tomu idiotovi vytrhl a zvedl ho. Trofeje.
Oomanské trofeje.
Zaslepila ho zuřivost. Tichinde Lovil bez dohledu - a Lovil oomany!
Dachande zvedl yautja za copy. Zuřivost mu dodávala sílu. Cítil vlastní pižmo, horké a hutné touhou zabíjet. Zvedl pěst a udeřil Tichindeho do kusadel.
Tichinde se pokusil odtáhnout a odpověděl slabým úderem do břicha.
Dachande mu zavyl do tváře, výkřik ryzího odporu a vzteku. Udeřil znovu.
Tichinde byl jeho student, kdysi. Porušil pravidla Lovu. Existovala hranice, jak daleko to mohl Dachande tolerovat. Ale číše trpělivosti přetekla. Teď bude Tichinde zničen.
Takový byl zákon.
Věc cti.

22

Noguchiová okouzleně sledovala souboj dvou válečníků. „Pacient“ se zlomeným klem byl lepší - a lehce vítězil. Mozkem jí probíhaly tisíce myšlenek. Pacient byl vděčný, ten druhý byl jeden z vrahů, zlomený kel byl lepší, starší, nejspíš chytřejší, doktorka se zbláznila, musí rychle pryč-
Miriam stala jen pár metrů od místa boje. Jen stála a dívala se.
Noguchiová se k ní rozběhla, pistoli v pohotovosti, a popadla doktorku za ruku.
„Pojďte!“ Ať se ta monstra klidně umlácí k smrti; ale ony mají jinou práci.
Spolu s Miriam se protáhly skrz rozbořenou zeď a rozběhly se přes nádvoří. Noguchiová je vedla na východ k hlavní garáži. Z laboratoře to bylo blíž ke stájím, ale ona potřebovala pro svůj plán vznášedlo a její stroj ležel na boku v laboratoři; v garáži budou další vznášedla-
Ale Miriam s nimi neumí létat a unesou jen jednoho člověka.
Noguchiové se chtělo rvát. Sakra, sakra, sakra!
A když ji začala přepadat panika, vzpomněla si na vrtulník.
Vrtulník.
Rozběhla se rychleji.
Miriam měla problémy jí stačit; po noze jí stékala krev. V komplexu byla teď úplná tma. Mnoho světél na budovách bylo rozbitých a zbytek se ponořil do stínů. Do tváří se jim opřel mírný větřík, horký a zapáchající. Vitr smrti nesoucí pach zdechlin.
Za nimi a před nimi se ve stínech pohybovaly tmavé postavy. Bylo těžké rozeznat, co se děje, ale Noguchiová předpokládala, že dvě cizí rasy mezi sebou bojují.
Možná si nás nevšimnou-
Ze stínů vyskočil obrovský černý brouk a pozvedl pokroucené končetiny. Připravoval se k útoku.
Miriam vykřikla.
Noguchiová zamířila a dvakrát vypálila. První kulka letěla příliš vysoko. Druhá roztrhla příšeře hrdlo. Vystříkla krev. Kapka tekutiny Noguchiové dopadla na rukáv zesíleného obleku a zasyčela. Propálila se materiálem a popálila jí kůži. Kyselina, nějaký druh kyseliny-
Agresivní látka se jí vpálila hluboko do masa. Pokračovaly ke garážím a Noguchiová cítila, jak se jí krev vsakuje do kombinézy. Snažila se to ignorovat; byly téměř na místě.
Doběhly ke garážím. Miriam namáhavě kulhala. Noguchiová ji musela téměř odtáhnout k zadní straně budovy. Vrtulník parkoval většinou u ošetřovny na střešní přístávací ploše; lékaři ho používali při výjezdech k akutním případům. Ale Noguchiová si vzpomněla, že po sbírání rančerských zbraní potřeboval nějaké menší opravy.
Jen doufám, že to není motor-
Když obešly roh budovy, Noguchiová se ostře zasmála, krátké ulehčené vyštěknutí. Byl tam! Rozhlédla se po možných potížích, ale dvůr vypadal opuštěně.
Miriam zakopla a upadla.
„A, sakra, nemůžu vstát. Promiň, Kesare. Je mi líto, já-“ Doktorka se snažila vydržet, ale vypadala, že se brzy zhroutí. Tvář měla barvu okolního prachu a oči byly obrácené vzhůru.
Noguchiová postavila Miriam na nohy a táhla ji k vrtulníku.
„To je v pořádku, Miriam. Zvládnete to.“ Noguchiová se snažila ji uklidnit. „Vše bude v pořádku, určitě.“
Dobelhaly se ke stroji. Noguchiová otevřela dveře a za stálého mluvením pomohla Miriam dovnitř. „Nebojte se, dostaneme se pryč. Pomohu vám to řídit, jen mi řekněte, co mám dělat, a vše bude v pořádku.“ Tím prorazila lékařčinou hysterií. Revnová k ní zvedla uslzenou tvář s rozšířenými očima. „Létal jen Kesar. Já to neumím.“

I když cítil, že ten idiot musí umírat pomalu, nechtěl s ním Dachande trávit příliš času. Musí najít ostatní yautja, pokud ještě nějakí zbývali. Musí zjistit, co se děje a jak se to seběhlo. Situace se mu vůbec nelíbila.
Tichinde znovu upadl. Copy měl zmáčené vlastní tkvěi, dvě kusadla zlomená a rozdrčená na bezcenné umírající kůži. Ze studenta vyprchala veškerá bojovnost. Pokoušel se odplazit pryč.
Pohled na yautja plazícího se od svého Vůdce doháněl Dachandeho k zuřivosti. Místo aby vypustil duši jako válečník, zemře kwei jako zvíře. Jako zbabělec.
Dachande již neotálel. Sebral Tichindeho ostré kopí z podlahy a zvedl ho nad hlavu. Zamířil na horní část studentovy

páteře.

Spustil ostrou čepel dolů-

Ššttnk!

Dachande vytrhl ostří z těla a plivl na mrtvolu. Vůdce si oblékl brnění patřící mrtvému kwei a vzal si jeho zbraně; obvaz na hrudníku si ponechal. Stále cítil nepříjemnou bolest, snad oblečení pomůže. Zaváhal a pak vytrhl Tichindemu nahrávací smyčku; mohla by se hodit.

Ozbrojen a připraven, s ohněm v těle volajícím po spravedlnosti. Dachande vykročil do tmy najít své studenty. Možná byl Tichinde sám. Ale Dachande o tom pochyboval. Mladíci většinou nelovili sami. A pokud je najde zde, na Lovu v oomanském táboře - nic je neuchrání před pořádnou lekcí.

„Co?“

Řevnová přikývla. „Chtěl mě to naučit-“

Noguchiová ji na chvíli přestala vnímat.

Dobře, nedokáže to, jsme v prdeli-

Prohledala myriády tlačítek a přepínačů na palubní desce a našla jeden s nápisem HLAVNÍ. Přepнула ho.

Motor vrtulníku se probudil k životu.

Zapojila komunikátor. „Tady je Noguchiová z vrtulníku“ - rychle přejela pohledem desku - „vrtulníku jedna. Slyšíte mě, věži?“

Šumění statické elektřiny.

A pak sladký hlas Weaverové.

„Slyšíme. Co se děje?“

„Jsme s Miriam Řevnovou v garáži a žádná z nás neumí řídit vrtulník. Potřebujeme trochu pomoci.“

Weaverová zněla klidně. „Dobře, rozumím. Aktivujte přepínač s nápisem HLAVNÍ.“

„Už se stalo.“

„Vidíte tlačítko s nápisem POČÍTAČ? Stiskněte ho.“

Noguchiová našla a udělala, co jí bylo řečeno. Na malém monitoru se objevily řádky informací. Miriam i Machiko najednou vzdychly.

„Dobře, jsme v tom,“ řekla Noguchiová tiše.

„Davide, pojď sem.“ Weaverové hlas zněl vzdáleně a pak se znovu ozval jasně z komunikátoru. „Spanner vám bude radit, ano?“

„Dobře. Jaká je u vás situace?“ Noguchiová se lehce dotkla paže a ušklíbla se bolestí. Alespoň to vypadalo, že již nekrvácí. „Čekáme na váš signál. Všechno je pevně zamčené, alespoň momentálně. Ale měla byste vidět, co se děje v jihozápadním kvadrantu; vypadá to jako totální válka.“

„Považujte signál za vydaný. Počkejte, dokud se nezvedneme ze země, a pak vyrazte. Hodně štěstí.“

„Rozumím, šéfe.“

Nastala chvíle ticha; Noguchiová čekala na Spannera a ťukala přitom do vysílačky. Chtěla už vypadnout. Otočila se k Miriam a-

-před vrtulníkem vyskočila temná pavoukovitá silueta. Ze zubů jí kapal sliz a třpytil se v mdlém světle. Rozmáchla se a prorazila pažetem přední okno.

Scott a Tom byli dlouho potichu. Zvuky střelby a smrtelné výkřiky ozývající se zvenčí je přesvědčily, aby zůstali na místě. Monstra byla venku a možná, že když tu zůstanou dlouho, sní se příšery navzájem a odletí.

Scott zjistil, že jsou v jihozápadním kvadrantu v jedné ze dvou prázdných stájí. Bylo tu šest dalších, plných řvoucích rhyntů; jejich řev se mísil s kvílením vetřelců.

Koncert a la peklo.

„Začínám si myslet, že nám bylo líp v lodi,“ zašeptal Tom.

„Jo, správně. Viset v pavoučí síti a čekat na večeri. Jejich večeri.“

Scott malinko pootevřel dveře a podíval se, jestli jim někdo nejde na pomoc. Zatím neviděl nikoho. No, žádného člověka.

Divní humanoidní tvorové bojovali s bizarními příšerami, které obsadily loď. V temnotě nebylo pořádně vidět, ale jedno bylo jasné; mezi zvuky zbraní a výkřiky tam venku bylo pořádné peklo. Nemohli určit, co dělají, kdo co dělá komu a z jakých důvodů, ale bylo to jistě něco strašného.

Scott byl vyčerpaný a cítil se na umření. Byli tu chyceni po dobu, která jim připadala jako několik dnů. Toužil po sprše, steaku, pár pivech a měkké posteli. Ani náhodou nehodlal vylézt ven a pokusit se to získat, ale pomáhalo to odreagovat se od momentální situace, která vypadala jako Armagedon. Bylo to tak ... neskutečné.

Tom tiše zasténal a posadil se na špinavou podlahu. Bylo mu špatně. Již hodinu se třásl a kašlal; ale snažil se to zvládnout; výraz na jeho tváři mluvil sám za sebe. Scott se znepokojeně podíval na svého přítele a pak se dál věnoval krvavému boji zuřícímu v ulicích.

Někdo pronikavě vykřikl a pak bylo ticho.

„Vydrž, Tommy,“ zašeptal Scott. „Budeme v pořádku.“

Jo. Možná roztáhneme křídla a odletíme zpět na Zemi.

Noguchiová vykopla nohou dopředu a nahoru a tlačila, jak nejsilněji dovedla. Příšera se sotva pohnula, ale i to málo stačilo. Možná.

Rychle stiskla čtyřikrát za sebou spoušť. Zvířecí hlava explodovala a sprška smrtící krve se rozstříkla po okně a řídicím pultu. Zvuk výstřelů ji udeřil do uší jako tvrdý políček. Plexový materiál začal okamžitě kouřit a malou místnost naplnil odporný kyselý zápach. Noguchiová se rychle rozhlédla. Žádné bezprostřední nebezpečí.

„Jste v pořádku?“

Revnová zvedla třesoucí se ruku a přikývla.

Noguchiová se zhluboka nadechla a připoutala se do křesla. „Připoutejte se, Miriam.“

Výhodila prázdné nábojnice a zarazila nový zásobník. Nakonec se podívala na palubní desku a zhluboka se nadechla.

„Tak, Spannere. Do toho. Co nejdřív?“

Helikoptéra se vznesla v sérii trhavých skoků, ale nakonec se ustálila a zamířila k jižnímu konci komplexu. Miriam neznala plán, ale byla ráda, že je nad zemí.

Dotkla se zraněné nohy a trhla sebou. Byla to ošklivá rána. Každá další vteřina ji zanechávala slabší a ospalejší; ztratila mnoho krve, možná příliš mnoho-

Miriam stlačila ránu kusem kabátu a tiše se modlila, aby se brzo setkala s Kesarem.

Dachande běžel zvláště strukturovaným systémem oomanských obydlí směrem, ze kterého se ozývaly zvuky boje. Bolelo ho celé tělo a měl zlomená alespoň dvě žebra, ale bolest musela počkat.

Ulice byly pokryty kusy rozbitých budov a jiným smetím. Dachande přeskočil torzo mrtvého trubce; jeho životní tekutina ještě syčela v prachu.

V dálce po levé straně zaslechl výkřiky a zvuky spalovačů. Zaklel a rozběhl se tím směrem.

S'yuit-de! Lovili oomany a co bylo horší, činili tak bez příslušného dohledu. Porušení zákona bylo samo o sobě dost zlé; špatná taktika a strategie vše ještě zhoršovaly.

Druzí dva Značení jsou určitě mrtví; tohle by nikdy nedovolili. S tak nedostatečným tréninkem, jaký tito yautja podstoupili, budou Tvrdé krunýře více než pouze zanedbatelným problémem. Ozbrojení oomanové budou horší.

Malá skupinka Tvrdých krunýřů náhle vyskočila ze stínů a začala řvát. Dachande vytáhl spalovač. Spěchal a na ukázky bojového umění neměl čas.

Byli čtyři. Obklíčili ho.

První vyrazil se evakujícími zuby kupředu. Vnější čelisti měl široce roztažené a menší zuby na vnitřním pahýlu se pomalu pohybovaly.

Dachande ho spálil, dutý zvuk zbraně rozstřelil trubcovo břicho na malé kousky. Druhého a třetího dostal, aniž by se otáčel. Jednoho zastřelil a druhého vykuchal kopím v pozici hzu.

Poslední trubec zavyl, otočil se a dal se na útěk. Nezvyklé chování, ale pokud byla královna nablízku, občas se objevovalo. Nebyl to strach, ten neznali, ale instinkt varovat hnízdo.

Dachande přidal do kroku. Možná, že několik studentů bude ještě použitelných. Pokud ne, bude je muset zabít. Ať už na tomto světě vstoupili do čehokoliv, byl v tom až po krk a pořádně to zapáchalo.

Rothová spolu s ostatními nakládala jídlo a nádoby s vodou do AVček. S trochou štěstí budou zítra zpátky, ale pro jistotu vzali téměř všechno. Většina rančerů již seděla a byla připravena; jen poslední kontrola a mohou vyrazit.

Weaverová jim rychle načrtla plán Noguchiová; byl nejistý, ale mohlo to vyjít. Několik lidí protestovalo -Acklandův hlas byl nejsilnější - ale Weaverová je několika dobře volenými slovy usadila. Rothové se líbilo hlavně „nebo nakopeme vaše zkurvený prdele.“

Rothová stála u východního zámku a Weaverová dirigovala poslední lidi do AVček nebo nákladních vozidel. Největší stroj, vozidlo, které vezlo většinu stavebních zásob pro ochrannou zeď, teď mělo na palubě třicet sedm pasažérů. Naložili i většinu vysílacích přístrojů - budou pokračovat s pokusy o spojení s velitelstvem i z pouště.

Pokud se tak daleko dostanou.

Jedno z dětí se rozplakalo a Creep tiše zakňučel. Stále trval na tom, že je venku příliš horko. Rothová tiše souhlasila; vzpomínala na bouři v jižním Texasu, kde vyrůstala. Nehybný letní vzduch se ještě ohřeje a oblaka sestoupí blíž k zemi; jako dítě netrpělivě čekala, až spadnou první kapky, radost očekávání. Ve vzduchu byl divoký pocit, který ji vždy přinutil myslet na noční karneval. Netušila proč. A pak přicházel déšť, těžký a teplý-

Weaverová ji vyrušila. „Jsme připraveni.“

Rothová přikývla a pískla na Creepa, aby naskočil do vznášedla. Cathie dohlížela na nějaké děti v jednom z Harrisonových vozidel; setkají se později.

Zem se bez varování roztřásla hlubokým hukotem. Zvuk sílil. Rothová skočila do vznášedla a nastartovala. Zvuk stroje se rychle ztratil v rostoucích otřesech. Znělo to přesně jako hrom; Rothová stiskla akcelerator a rozjela se na východ; AVčka a náklacESky za ní. Když se přes ně přelila zvuková vlna, otevřela Miriam oči a podívala se dolů. Přímo pod nimi se valil oceán života; celý komplex se pohyboval, vlnil se v zemětřesení těžkých těl a zvířecího řevu.

Noguchiová splasila rhynty.

23

Dachande zaslechl dusot a okamžitě se rozběhl k nejbližší budově, na kterou dokázal vyšplhat.

V době, kdy dosáhl Vůdcovství, vedl skupinu na Lov a zaslechl stejné dunění; byl to zvuk mnoha zvířat běžících v šileném gry'sui~bpe. Yautja vyšplhal na nízkou vyvýšeninu a spatřil stádo čtyřmohých hostitelů ženoucích se jeho směrem. Pokud by zůstal na zemi, byl by ušlapán.

Zahlédl žebřík u jedné z vysokých staveb a vyrazil k němu.

Studenty ještě neobjevil, ale než se mu to povede, musí se vyhnout ušlapání divokými zvířaty. Doufal, že studenti

význam zvuku pochopí a uchýlí se na vyvýšená místa.

Když šplhal po žebříku, našťavaně zavrčel. Pokud dávali při jeho hodinách pozor, možná přežijí. Pokud ne, tak si zaslouží zemřít. Tak to chodilo. Nějaké doufání bylo k ničemu.

A vzhledem k tomu, jak se zatím poučili...

Dachande šplhal a dusot zatím přerostl v nesnesitelný řev.

Noguchiová přelétla nad stájem v té nejmenší výšce, do jaké se odvážila, a doufala, že zámky se otevrou přesně podle programu, který nastavila.

Rhynthové byli celý den pod horkými slunečními paprsky bez jídla a s minimem vody. Zvuk helikoptéry se musel stájem rozléhat velkou silou. Stačilo jedno zdivočelé zvíře. Jakmile jeden rhynth skočil kupředu, zbytek následoval.

Zvířata proběhla dveřmi, které jim Noguchiová odemkla.

V několika sekundách se ke stádu připojili i zbývající rhynthové a rozběhli se přímo k Prosperity Wells. Cokoliv menšího, co se jim dostalo do cesty, bylo udusáno, zašlapáno a odkopnuto.

Hledací světlo helikoptéry tlumeně osvětlovalo scénu. Noguchiová sledovala stádo jen koutkem oka; měla plné ruce práce s ovládáním helikoptéry. Miriam Řevnová vykřikla radostí.

„Právě ušlapali dva tucty neklasifikovatelných!“ Noguchiová ji přes dupot kopyt a křik vyděšených zvířat málem neslyšela. Krátce se usmála a zatáhla za řídící páku. Chtěla se ujistit, že se rančerové dostali pryč-

-zamířila východním směrem. Stačilo jí spatřit světla AVček-

Noguchiová si povolila krátký okamžik uvolnění. V dále blikala bílá a červená světla. Rančerové a zaměstnanci mířili pryč z města do otevřené pouště.

Fungovalo to. Její plán fungoval.

Otočila vrtulník zpět k Lectorovi a zahájila další nálet na zvířata. Kolonisté mířili do relativního bezpečí a rhynthové udusávali vše v dohledu. Možná, že již nebude nutné obětovat nic jiného.

Samozeřejmě, ještě se musí vypořádat s příšerami na lodi - a bylo pravděpodobné, že přežilo i pár jedinců toho dalšího druhu. Ale většina...

Když se blížily k vysílací věži, Miriam se narovнала a ukázala prstem. Noguchiová mrkla stranou, na co doktorka ukazuje - byl to jeden z válečníků. Šplhal po žebříku a byl téměř na vrcholu - a tři nebo čtyři mohutné černé příšery šplhaly za ním.

Miriam zahlédla válečníka se zlomeným klem blížícího se k vrcholu vysílače a ukázala na něj. Stále měl na sobě obvaz, který mu uvázala kvůli zlomeným žebřům.

„Machiko, podívejte!“

„Co?!“ Zvuk stáda byl ohlušující.

Miriam vykřikla hlasitěji. „To je můj pacient! Musíme ho zachránit!“

Noguchiová rychle trhla hlavou. „Ani náhodou! Ty věci jsou důvodem, proč jsme v takové kaši!“ Otočila se zpět k ovládání. Miriam se zklamaně kousla do rtu. Jak Noguchiovou přesvědčí? Bylo to důležité, momentálně to pro ni byla ta nejdůležitější věc na světě. I když nevěděla proč.

„Zachránil mi život, Machiko!“

Noguchiová otevřela ústa a zase je zavřela. „Podívejte, já ne-“

„Prosím! Machiko, riskoval vlastní život, aby zachránil můj!“

Lékařka sledovala pacienta, který se teď blížil k vrcholu. Tmavé, segmentované příšery se také přibližovaly.

„Prosím!“

Noguchiová nic neřekla a zamířila k věži.

Musela jsem zešílet, tak je to. Konečně jsem blázen-

Noguchiová nevěřicně mířila s helikoptérou k věži. Co si, sakra, myslí? Doktorka Řevnová byla milá dáma a normálně by jí ráda udělala malou službu, ale tohle-?

Sledovala, jak Zlomený kel kopl jednoho z pronásledovatelů a dalšího bodl; příšera zařvala a spadla. Odmítal se vzdát, to ho ctilo.

Ale ona byla ráda, že udrží helikoptéru ve vzduchu! I zkušený pilot by váhal přiblížit se na tak malou vzdálenost ke věži. A má riskovat, aby zachránila mimozemšťana, o kterém téměř nic nevěděla?

Kromě toho, že zachránil Miriam život.

Tak.

Poruší každé pravidlo, kterým se kdy řídila. Ohroží jejich životy. A na rozhodnutí měla asi vteřinu.

Pod nimi stále pádili rhynthové. Dachande kopl jednoho trubce a druhého vykuchal kopím. Spadl, ale stále kopal - ale byli tu další dva.

V dunění běžícího stáda zaslechl zvuk lodi, ale ignoroval ho. Měl dost svých starostí. Na zemi pro něj nebyli trubci žádnými soupeři. Ale bojovat, když visíte za jednu ruku a téměř hlavou dolů-

Kov, kterého se držel, hlasitě zasténal; cítil, jak se pod spojenou vahou jeho a trubců stavba začíná hroutit.

Slabý materiál opět záupěl - a začal se oddělovat od budovy.

Pokud něco nevymyslí, bude za několik výdechů na zemi.

Bojovat s Tvrdými krunýřem a v cestě stádu šílených zvířat.

Černý válečník musel toužit po Dachandeho okamžité společnosti.

A Černý válečník dřív nebo později vyhrál každý souboj.

Noguchiová sestoupila s vrtulníkem k věži. Ta se začala nebezpečně třást. Pomalu se pod vahou mimozemšťanů hroutila.

„Sakra-“

Miriam chvíli zkoumala panel a pak stiskla tlačítko. Její další slova zněla neuvěřitelně hlasitě.

„Chyt' se vzpěry! Dostaneme tě do bezpečí!“

Noguchiová sebou trhla. Doktorka našla vnější reproduktory.

Ještě trochu klesla. Bylo to těžké, ale ne tak těžké, jak čekala. Na druhou stranu se na kontrolním panelu rozsvítilo několik červených světel. Byla příliš zaneprázdněna úkolem, než aby zjišťovala, co znamenají. Ale také to nechtěla zjistit tvrdou cestou.

„Chyt' se!“

Noguchiová křičela, aby ji doktorka slyšela. „Nemohu tu viset pořád! On vám nerozumí-“

Vrtulník klesl a pak znovu nabral výšku. Válečník se zachytil podpěry.

Noguchiová překvapeně vykřikla. Vyšlo to! Zlomený kel skočil na vrtulník.

A co s ním teď, sakra, budeme dělat?

A pak se odehrálo vše v jednom okamžiku. Vylétl k nim černý tvar. Noguchiová měla ještě čas zaregistrovat, že je to jedna z příšer, a pak dopadla na kompresor na stejné straně jako Zlomený kel. Bojovala, aby se udržela. Řvala.

Vrtulník se nebezpečně naklonil a Noguchiová začala instinktivně stoupat-

-ozval se zvuk trhaného kovu a věž zkolabovala-

-a všechno se pokazilo, když-

-helikoptéra padala k zemi.

24

Když splašené stádo dorazilo, oba spali.

Scott nedoufal, že usne, ale vyčerpání, bolest hlavy a pravděpodobně i nemoc, kterou chytil od Toma, udělaly své. Venku se stále bojovalo, ale jejich stáj se zdála bezpečná. Zvuky boje se za chvíli staly jen nevýznamným pozadím.

Scottovi se zdálo, že spolu s Tomem na Zemi vysvětlují pochybné skupince lidí ze společnosti, co se jim stalo. Všichni sedí kolem velkého dřevěného stolu v tmavé konferenční místnosti. Tom mluvil a zdálo se, že to muže v oblecích zajímá. Ale Tom říkal všechno špatně, a když Tom otevřel ústa a chtěl něco říct, nic se neozvalo.

A pak začali všichni najednou bušit pěstmi do stolu. Jeden z nich, vysoký muž v černé košili, nepřestával křičet: „Lhář! Lhář!“ A údery kloubů do stolu byly hlasitější, naléhavější, ohlušující.

Stůl se rozpadl a Scott se probudil.

„A, sakra-“ Tom vyskočil a rozběhl se ke dveřím. I v tmavé stáji Scott viděl, že Tom nevypadá dobře. Byl bledý a třásl se.

Scott zvedl bolavé tělo z podlahy a připojil se k němu. Dusot teď již přehlušoval vše ostatní. Podíval se otvorem ve dveřích a poklesla mu spodní čelist.

Rhynthové neběželi přímo kolem stáje, alespoň ne u přední strany. Ale viděli prach zvířený zvířaty po pravé straně asi pět nebo šest metrů daleko. Proud rhynthů mířil na západ. Celá budova se otřásala. Tom něco řekl, ale Scott ho neslyšel.

„Co?!“ Scott neslyšel ani vlastní křik.

Tom zavrtěl hlavou a ukázal prstem.

Scott nejdřív nevěděl, co má hledat, Tom ukazoval na vysílací věž vzdálenou dva bloky.

Tom ukázal kolmo nahoru a pak znovu na věž.

Scott se podíval na vršek věže a srdce mu poskočilo. Roztřeseně se tam pohupoval vrtulník. Byl zapojen do nějaké záchranné operace; na věži byla uvězněna postava, pronásledovaná-

Scott zaostřil pohled. Cizími příšerami z Lectora.

Viděli, jak osoba na věži - což musel být nějaký obr - skočila po vzpěře vrtulníku a zachytila se. Když se postava přenesla skokem beroucím dech na vrtulník, Scott se zasmál a podíval se na Toma. Vzrušení v Tomově tváři se najednou změnilo v čirou hrůzu.

Scott se znovu podíval právě včas, aby spatřil, jak se helikoptéra snáší v obloucích k zemi. K nim. Něco se zvrtilo; jedna z příšer skočila na střechu vrtulníku a pilot zpanikařil. Sledovali, jak se stroj vymknul kontrole a blížil se k zemi. Několik desítek metrů od nich.

Exploze byla tak hlasitá, že ji zaslechli i v dusotu splašeného stáda; v okolí bylo již tišeji, většina zvířat byla už pryč. V tichém souhlasu otevřeli s Tomem dveře a rozběhli se k místu havárie. Ve vzduchu se vznášel zápach hořícího paliva a zpečeného prachu.

Horká noc se stala jen trochu teplejší.

Noguchiová otevřela oči. Nebe nad Ryushi bylo poseto zářícími hvězdami. Měla úpal a něco bylo špatně, nemohla se hýbat-

„Miriam?“ zeptala se téměř neslyšitelným hlasem.

Nad Noguchiovou se objevila známá fousatá tvář.

„Conover.“

„Měl jsem vědět, že jste to vy!“ Pilot musel křičet, aby ho bylo přes poslední zbytky stáda slyšet. „Máte štěstí, že jste naživu, paní!“

Zatímco ji Conover odpoutával a zvedal z troskek, na všechno si vzpomněla.

Zlomený kel, stádo splašených rhynthů, lidé odešli do pouště a Miriam-

„Kdo vás, do prdele, učil lítat?“ Za Conoverem stál druhý pilot, Strandberg. Vypadal nemocně.

„Zatím nikdo,“ odpověděla Noguchiová. Zněla slabě a bezbranně a nenáviděla se za to. Všude kolem se povalovaly zbytky hořícího vaku; hlavní část vrtulníku ležela za nimi, stále hořela. Plameny praskaly a tančily.

Opřela se o pilota a klopýtali spolu pryč od rozbitého kokpitu.

„Kde je Miriam?“ zeptala se. Doktorka tu nebyla. S obtížemi se rozhlédla; krk jí nechtěl držet hlavu vzpřímeně.

Strandberg k ní přistoupil a uchopil ji za druhou ruku.

„Poslouchejte, musíme se dostat pryč! Ty příšery se každou chvíli můžou vrátit!“

Při bližším pohledu zjistila, že Strandberg je opravdu nemocný. Vypadal, jak se cítil; roztřesený, bledý, na omdlení.

Poslední rhyntkové zmizeli. Kromě vzdalujícího se dusotu byl slyšet jen sykot ohně - a někde blízko, pronikavé vytí příšery ze zlého snu.

„Miriam,“ opakovala. „Zlomený kel, Miriam ho zachránila-“

Piloti ji ignorovali a táhli ji k jedné ze stájí.

Noguchiová je odstrčila a obrátila se zpět ke zbytkům vrtulníku.

„Doktorka Řevnová, žena, která byla se mnou v helikoptéře! Bez ní nikam nejdu!“

Conover byl netrpělivý. „Nikoho dalšího jsem neviděl,“ začal. A najednou přestal.

„Ježíši-“

Noguchiová se podívala na piloty, kteří zkameněli s výrazy strachu a hrůzy na tvářích.

Rychle se otočila a srdce jí poskočilo.

Byl to Zlomený kel obklopený plameny.

A v náručí nesl Miriam Řevnovou. Dachande dopadl tvrdě na zem, ale podařilo se mu náraz dobře ztlumit. Pomohlo, že měl čas skočit, než Oomanské letadlo havarovalo.

Vstal a pocítil napětí v hrudníku; pravděpodobně si znovu zlomil žebra, která se začínala hojit.

Ale stádo bylo pryč a v okolí neviděl žádné trubce.

Dachande se rozhlédl po hořících kusech materiálu a pomalu mezi nimi procházel. Oomanové se ho pokoušeli zachránit; to bylo jisté. A pravděpodobně kvůli němu zemřeli.

Spatřil ležící postavu, která odlétla pryč z vaku. Dachande se k ní opatrně blížil. Nehýbala se.

Malý ooman ležel obličejem dolů, ale Dachande ho poznal, ještě než ho obrátil. Byl to ooman, který se o něj staral a který ho osvobodil. Snažil se ho zachránit před trubci a zaplatil za to životem. Nebylo pochyb, že je thei-de z hlubokých ran na tváři a krku pomalu vytékala hustá thwei a pozice těla napovídala, že má zlomenou páteř.

Dachande zvedl drobné tělo a zarazil se. Nevěděl, co s ním. Teď, když byla zvířata pryč, zaslechl nedaleko zvuky Oomanské řeči; za největším kusem hořícího letadla, jen několik kroků od Dachandeho.

Ostatní oomanové budou chtít tělo. O takovou statečnou bytost musí být před u 'sl-kwe, posledním odpočinkem, náležitě postaráno. Nebyl to žádný válečník, ale vyzařoval sensitivitu, kterou Dachande zaznamenal jen u nejmenších dětí.

Rozhodl se odnést oomana k ostatním. Byli tři. Jednoho rozeznal jako ozbrojeného oomana, s kterým se již setkal. Další dva byli větší, ale neozbrojeni. Když se k nim blížil, utichli a nehýbali se.

Malý válečník proti němu nepozvedl zbraň; rozběhl se k němu a podle držení těla byl vzrušený.

Dachande poznal, že to není útok. Válečník k němu doběhl a opatrně se dotkl tváře mrtvého oomana. Jeho postoj vyjadřoval smutek.

Dotýkal se tváře a stále opakoval stejná slova. Dachande si najednou vzpomněl na záznamovou smyčku a rychle ji aktivoval.

Ozvalo se Oomanské tlachání. Válečník k němu vzhlédl a pokynul mu, aby tělo položil.

Dachande to opatrně udělal; ooman projevoval tělu úctu. On sám to taky učiní. Jinak.

Noguchiová v šoku zírala, jak se z masky válečníka line její hlas.

„Je mi to líto, Miriam.“

Ukázala k zemi a pak na tělo. Zlomený kel položil opatrně tělo na zem a odstoupil. Noguchiová u Miriam poklekla, ale bylo jí okamžitě jasné, že je pozdě.

To je v pořádku, Machiko. Další, komu na tobě záleželo, kdo na tobě závisel, je mrtvý. Nic víc.

Jenom proto, že je to tvoje chyba.

Povolila si vteřinu ničím nerušeného smutku. Položila si tvář do dlaní a unikl jí tichý výkřik smutku a beznaděje.

Bolest byla ostrá a krutá, vina obrovská a zraňující. Ale na to neměla čas.

Noguchiová pomalu vstala a zhluboka se nadechla. Piloti byli zticha, nevěděla, jestli ze strachu nebo z úcty. Otočila se k válečníkovi, který sledoval bezvládné tělo; zvláštní maska se mihotala divnými stíny.

„Je čas to skončit,“ řekla tiše.

Zlomený kel k ní přistoupil a položil jí ruku zakončenou drápy na rameno. Noguchiová se pokusila mu gesto vrátit, ale nějak nemohla dosáhnout.

Vypadalo to, že má spojence. Alespoň na chvíli.

Scott a Tom následovali Noguchiovou opuštěnými ulicemi tmavého města. Scott netušil, kam míří, ale Noguchiová se pohybovala s jistotou.

Čas od času se podíval přes rameno na obrovitého mimozemšťana, který uzavíral skupinu. Tělo mrtvé ženy ponechali na místě, napustili ho palivem a zapálili.

Když jim Noguchiová stručně shrnula, co se na planetě za posledních dvacet osm hodin odehrálo, Scott si pospíšil s otázkou.

„Chcete říct, že oni“ - naklonil hlavu směrem k obrovi - „vypustili ty příšery na obydlenu planetu, aby je mohli lovit!“ Mluvil tiše.

Noguchiová přikývla. „Je to jen teorie, ale sedí. Až na to, že podle mě nevěděli, že jsou na planetě lidé. A z jeho chování soudím, že nepředpokládal, že na nás budou střílet. Nejsme tu dlouho a jsem si docela jistá, že oni tu již byli.“ V hlasu seji zablyskl sarkasmus: „Myslím, že bychom si pamatovali, kdyby tu byli nedávno.“

Tom klopýtl. Scott se zastavil a začal se otáčet, ale obr k Tomovi přikročil a zvedl ho na nohy, jako by nic nevážil.

Tom kývl na monstrum, pokynul mu rukou a připojil se k Noguchiové a Scottovi.

Noguchiová pokračovala, „...a dovedu si představit, že jsme jim pořádně pomíchali plány.“

Scott povytáhl obočí. „Pomíchali plány. No skvělý. Cítím se daleko líp, když vím, že celá věc je jen podělaná nehoda.“

Noguchiová pokrčila rameny. „Alespoň je na naší straně.“

„Dokud nedostane hlad,“ zamumlal Tom nesrozumitelně.

Noguchiová se zastavila na konci ulice a počkala, až je válečník dostihne. Revolver držela hlavní vzhůru.

„Dobrá. Stádo sem vrazilo na místě tady za rohem; půjdeme v jeho stopách a podíváme se, jestli nezůstalo na živu něco, co by nemělo.“

Šejka

Scott se rozhlížel po nějaké zbraní, ale kromě malých kamenů neměl štěstí. Budou se muset držet té ženské. Obr pozvedl těžké kopí a zdálo se, že čeká na pokyn od Noguchiové.

„Jdeme.“

Noguchiová a obr se vplížili do komplexu. Zbraně v pohotovosti.

Scottovi bušilo srdce; podíval se na Toma, který pokrčil rameny. Vykročili kupředu a připojili se k nim. Neměli na výběr.

„Do prdele,“ pronesl Tom.

Scott na vteřinu nebo dvě zapomněl na strach.

Pás volného prostranství pokrývaly tucty těl rhyntů, obřích brouků a velkých válečníků. Dlouhé pásy prachu zmizely a odhalovaly černé spálené jizvy, jako by krev těch příšer byla toxická. Rhyntové byli potrháni a s podřezanými hrdly. Černé příšery byly většinou rozdrčené, stejně tak i obři válečníci.

Scénu osvětlovala jediná pouliční lampa, která zázrakem přežila. Výsledná směs temnoty, smrti a stínů byla odporná a hrůzostrašná. Nechutná.

„Když něco zabijete, tak se nepotulujete kolem,“ řekl Scott.

Noguchiová neposlouchala. Pohledem těkala ze strany na stranu. Revolver měla stále v pohotovosti.

Obr měl hlavu skloněnou na stranu a byl připraven. Dvojice se pomalu plížila kupředu.

Piloti se drželi opodál.

Čtveřice se pomalu propracovávala ulicí. Překračovali potrháná těla a mrtvolu zašlapané hluboko do popraskané země. Boj již zřejmě skončil.

Po chvíli napjatého ticha zašeptal Tom Scottovi hlasitě do ucha.

„Myslíš, že je dostali všechny?“ Scott se chystal odpovědět, ale zarazil se. Něco zaslechl - za nimi, křik ptáka nebo možná klapot-

Za jednou ze skladových budov spatřil pohyb. Scottovi vyschlo v ústech. Stejný zvuk již slyšel-

„Utíkejte,“ podařilo se mu vyrazit. „Utíkejte“

Dachande zaslechl Tvrdé krunýře a rychle se otočil. Vyběhl kolem dvou oomanských cizinců vstříc hrozbě. Kopí držel před sebou. Zaregistroval, že malý válečník běží hned za ním a křičí něco na druhé dva.

Objeví se v zástupu, vypluli za budovou. Deset možná dvanáct. Dachande skočil.

První dva se na něj rozběhli ze stran. Dachande se otočil o tři sta šedesát stupňů a sekl je do střední části těla jediným pohybem. Nepozoroval, jak padají k zemi; nebylo to třeba - byli mrtví a on se jen musel vyhnout jejich smrtelným křečím.

Natáhl si 'cti-pa a udeřil do hrdla příšeru po pravici.

Trubcův smrtelný výkřik byl udušen jeho vlastní thwei.

O zlomek sekundy později probodl hrotem kopí čelisti dalšího, zatočil ostrou čepelí a vytvořil mu v lebce nový otvor. Materiál zbraně byl vůči thwei Tvrdých krunýřů odolný, ale Dachande se nemohl zastavit a vychutnávat rozkoš zabít - když bojujete s deseti tisíci, děláte tak po jednom, ale musí to být rychle-

Rychle vytrhl kopí a poslal příšeru za sebou k zemi, pak se otočil a rozpáral jí břicho. Užij si to, hlupáku!

Ki'cti-pa opět zavířilo a zabořilo se do hrudníku dalšího Tvrdého krunýře. Trubec zavyl, padl. Nezemřel, ale už se nezvedl. Tmavým vzduchem stříkala kyselina a slévala se do kouřících louží. Dachande skočil vpřed, probodl další hrdlo a otočil se čelem k následujícímu útočníkovi. Tančil s Tvrdými krunýři a kolem chodidel mu padala smrt.

Noguchiová zaslechl zvuk podobný křiku ptáka a otočila se; Zlomený kel byl rychlejší - rozběhl se kolem pilotů směrem k hlavnímu skladu. Byl nedočkavý a pokud cítil z temných příšer nějaký strach, nebylo to poznat.

„Běžte kolem východního zámku k věži!“ Musela doufat, že ji piloti poslouchají. Vydala se za válečníkem.

Za skladem se objevilo několik příšer a zamířily ke Zlomenému klu. Ten jim bez váhání vyrazil naproti. Bylo jich příliš mnoho, deset, dvanáct. Namířila na jednu z příšer-

-a ta zemřela, než stačila vypálit. Vybrala si nový cíl - a ten opět padl k zemi.

Odstoupila a soustředila se na rychlé pohyby obrovitého válečníka.

To nebyl žádný nezkušený nováček; každý krok byl vypočítaný a každý úder jistý a dokonale načasovaný. V

několika vteřinách ležela většina příšer na zemi. Byly mrtvé nebo umírající. Noguchiová dokázala poznat mistra, když ho spatřila. Tento válečník získal své umění v boji, v boji proti nebezpečným protivníkům.

Zlomený kel zavířil a bodl, přikřčil se, sekl s přesností a sebedůvěrou. Neučinil jediný špatný krok a nikdy nezaváhal. To nebyl borec z tělocvičny, pokrytý chrániči a bojující na body.

Ať již přišel odkudkoliv, měli tam komplexnější a nebezpečnější bojové umění, než jaké kdy spatřila. Byl to tanec se skvělou choreografií-

Až na to, že nemáme celý den.

Namířila a vystřelila několik ran, pak znovu zamířila a vystřelila. Poslední dva zavyli a klopýtli. Zlomený kel zaváhal, pravděpodobně zmatený, a pak je oba dodělal údery do břicha.

„Promiň.“ Noguchiová vyhodila prázdné nábojnice a zarazila další zásobník. „Ale musíme jít.“

Zlomený kel ji vteřinu sledoval a pak pozvedl jeden pařát - porozumění nebo přátelství, netušila. Učinila stejné gesto a rozběhla se k východnímu zámku.

Válečník ji lehce dostihl a pak zpomalil. Bok po boku prošli kolem řídicího centra směrem k zámku. Válečník vydal sérii hlubokých zavrčení. Noguchiová v nich nepocítila žádnou hrozbu.

Před nimi byl otevřený zámek. U vnitřního kontrolního panelu stál bledý Conover.

Noguchiová za sebou zaslechla známé klapání. Blížilo se.

„Rychle,“ křikl Conover.

Noguchiová a Zlomený kel se společně rozběhli ke vchodu. Dveře zapadly na místo.

A po vteřině se ozvalo několik hlasitých nárazů. Dveře se otřásaly pod náporu pavoukovitých příšer, ale držely.

Noguchiová se opřela o rám a zavřela oči. Byli v bezpečí, alespoň na chvíli.

V bezpečí - a v prdeli. Nedostali všechny.

Plán nevyšel.

26

„Tak jaký máme plán?“ Noguchiová neodpověděla. Zhluboka dýchala a měla zavřené oči. Obrovitý válečník stál vedle ní jako socha. Obličej měl otočený k ženě, ale jeho výraz skrývala podivná maska. Vzhledem k tomu, jak vypadaly tváře jeho soukmenovců, kteří zahynuli pod kopyty stáda, byl Scott rád. Šerední bastardi.

Odlepil se od dveří a začal pochodovat sem a tam. Byl už unaven tím, že nevěděl, co se děje.

„Podívejte, madam. Vím, že jste pod velkým tlakem, ale máte nějakou představu, co budeme dělat, že ano? Splašené stádo asi neudělalo to, co mělo. Na vašem místě bysem si začal dělat starosti, co-“

„Co?“ Noguchiová otevřela oči, ve kterých se zračila ledová zlost. „Na mém místě byste si dělal starosti o co?“

Zmlkl. Pak, „No, sakra. Co dál?“

„Přestaň, Scotte.“ Tom zněl k smrti unaven.

Scott pohlédl na přítele a zažehla se v něm jiskra vzteku. Tom vypadal ještě hůř než před chvílí. Ať už chytil cokoliv, byl vážně nemocný. Mladší pilot padl do křesla a položil hlavu na pult; celý se třásl.

Scott se postavil před Noguchiovou a tiše promluvil. „Můj přítel je nemocný. Musíme něco udělat.“

Noguchiová se smutně usmála. „Nepovídejte. Ale pokud vy nebo váš přítel nepřijдете s něčím brilantním, tak navrhuji, abyste zavřel hubu. Poslechnu si vás, až mi budete mít co říct.“

Noguchiová znovu zavřela oči.

Hněv vyprchal. Byla to studená čubka, ale Scott žádné nápady neměl. A byl si, sakra, jistý, že nestojí o to, stát se vůdcem téhle partičky.

„Dobře. Promiňte, ano? Necítím se dobře a byl to těžký den.“

Noguchiová přikývla a pomalu přešla k ovládacímu pultu. „Kolonisté jsou v bezpečí. Máme tu energii a zásoby; můžeme se tu chvíli udržet a něco vymyslet.“

„Mám tu něco na monitoru,“ řekl Tom.

Scott a Noguchiová přešli k nemocnému pilotovi. Obr zůstal nehybně stát u dveří.

Na malém monitoru svítila řada čísel.

„To je můj kód,“ řekla Noguchiová. „To je zpráva z oblastního velitelství! Aetherový spoj konečně prorazil.“

Nahnula se nad Tomem a vzrušeně stiskla několik kláves.

Scott zamrkal. Aetherový spoj? Co to, sakra, je? Nějaké nové zařízení, které byla společnost příliš lakomá dát na loď? K čertu.

Scott četl Noguchiové přes rameno.

Komu: Machiko Noguchiová, Prosperity Wells/ od: BAE:683 Takashi Chigusa, New Osaka. Věc: možné MZ vzorky. Učiňte kroky k uchování všech vzorků zmíněných ve zprávě dr. Řevný; nejbližší vojenská loď vstoupí do oblasti přibližně za 5/14. Informujte BAE:683. Očekávejte další instrukce.

YFNT677074/TC

Noguchiová udeřila pěstí do obrazovky a odkráčela přes místnost ke křeslu. Padla do něj a položila si ruku na čelo.

„Pět týdnů,“ řekla potichu. „Vše, co musíme udělat, je vydržet pět týdnů.“

Jako na zavanou se ozvala další rána do dveří. Příšera vykřikla. Tlustý kov řev trochu ztlumil.

„A uchovat všechny vzorky,“ řekla a zasmála se. Nebyl to veselý zvuk.

Kriste. Vydrž. Potřebujeme tě.

Situace vypadala beznadějně. Noguchiová se v celém životě necítila nikdy tak frustrovaná nebo tak rozčilená. Nemohla nic dělat-

„K čertu s tím!“ Conover začal zase pochodovat. „Říkám, ať odtud vypadneme a připojíme se ke kolonistům!“ Vzhledla k zarudlému pilotovi a zavrtěla hlavou. „Jo? A za jak dlouho dojde podle vás příšerám jídlo a vydají se hledat další do pouště?“

Conover sklonil pohled a mlčel.

„Nevím, jak vy dva, ale já toho mám dost. Chci to skončit a chci to skončit teď hned.“ Nebyla si jista jak, ale musel existovat způsob-

Conover si odfrkl. „No skvělý. Chcete spálit celý město?“

Strandberg hlasitě zakašlal. „To by nešlo. Většina z nich by“ - další kašel - „se dostala pryč. Musí to být něco rychlého.“

Noguchiová si začala v hlavě procházet možnostmi. Možná by mohli sestrojít nějakou bombu. Nebo plyn-

Conover zavadil pohledem o Zlomený kel. „Proč se nezeptáme našeho hromotluka? Možná má smrtící paprsky nebo tak něco.“

Strandberg zavrtěl hlavou. „Myslím to vážně. Nápad se stádem byl dobrý, ale-“ Ovládl jej další záchvat kašle.

Noguchiová na něj soucitně pohlédla; skutečně nevypadal dobře a alespoň projevil snahu pomoci-

Pilot popadl dech a těžce zvedl jednu ruku. „Něco dost silného, aby to zničilo komplex i loď najednou-“

Conover ho vztekle přerušil. „Zapomeň na to! Nemůžu věřit, že tě to vůbec napadlo!“

Noguchiová vstala a podívala se na vzteklého pilota. „Nehrajte to na mě. Jestli víte o něčem, co by ty věci mohlo zastavit-“

Strandberg se znovu rozkašlal.

Conover na ni pohlédl a ukázal prstem jejím směrem. „Podívejte se, mám v tom nějaký prachy, stejně jako všichni ostatní! Nemůžeme nic dělat!“ Strandberg se pokusil vstát a upadl na podlahu. Kašel se změnil na drsné dávivé zvuky. Ovládl ho křeč a začal se svíjet. Držel si hrudník.

Infarkt nebo epileptický záchvat-

Noguchiová učinila krok směrem k ležícímu pilotovi a na rameno jí dopadla ruka. Zlomený kel. Zasyčel a potěžkal kopí.

Conover se rozběhl k příteli, ale když spatřil krev na pilotově břiše, ustoupil.

„Tommy-?!“

Noguchiová zalapala po dechu. Křečovitě se zmítající pilot stále křičel. A v ten samý okamžik se ozval trhavý zvuk. Zvuk trhaného masa-

Ze Strandbergova hrudníku vyrazila ve spršce krve příšera velikosti lidského předloktí. Odkapávala z ní larev a sliz. Zvíře vypadalo značně surrealisticky. Hlavě dominovaly řady zubů. Rudě zbarvené stvoření se vztyčilo ve zbytcích Strandbergova hrudního koše a zasyčelo na ně.

A skočilo.

27

Dachande od dveří sledoval, jak oomanové mezi sebou verbálně bojují. Nevylučovali pižmo, ale jejich vztek byl zřejmý. Představoval si, že mají starost kvůli své smrti a její správné provedení. V jejich situaci to nebyla neodůvodněná starost. Nemusi zbýt žádný svědek, který by přinesl příběh jejich smrti příbuzným a přátelům. Nikdo se nedozví, jestli zemřeli statečně nebo ne. A to je, samozřejmě, pro každého válečníka důležité. Ale nakonec se to dozví, stejně jako on. Všechny bytosti dříve nebo později musí zemřít. Černému válečníkovi nikdo neunikne. Stalo se to v boji? Setkal ses s bohy s krví na čepeli a s výsměchem Smrti stále znějícím kolem tebe? To bylo důležité; v tom spočívala čest.

Cestou sem napočítal pět studentů zaslapaných do země. Jejich zbraně byly zničené nebo zmizely. Nevěděl, jestli jsou nějací ještě naživu, ale předpokládal, že nejsou. Jejich počínání ho zklamalo, ale dostali, co si zasloužili. Zvláště pokud poslouchali Tichindeho. Povaha budoucích válečníků jim velela podvolit se tomu nejsilnějšímu z nich a tím byl Tichinde. Bohužel, když byla při Lovu potřeba taktika a strategie, síla nenahradila inteligenci. I dobrý učitel mohl zklamat. Bolelo to, ale museli jste pracovat s tím, co máte.

Dachande sledoval hádku oomanů se zájmem; malý válečník jim velel a ten druhý s ním v něčem nesouhlasil. Čekal, jestli dojde k fyzickému boji, ale větší ooman z nějakého důvodu nezaútočil. Dachande předpokládal, že aby si vysloužil takový respekt, musí být malý ooman Vůdcem. Rozhodl se, že ho bude podporovat; ve všech dosavadních akcích byl jasně statečnější než ostatní. Měl lepší rovnováhu a pohyboval se ladněji.

Když se třetí ooman sesunul k zemi a upadl do zřívky-de, Dachande vyrazil. Oomanové neměli s takovými věcmi zkušenosti a nepoznali eruptivní fázi. Malý válečník vykročil kupředu, ale Dachande ho zastavil, v rychlosti vysvětlil situaci a pokračoval dál.

Větší ooman mu stál v cestě. Odstrčil ho a došel k oomanskému hostiteli, právě když se objevil kaw-deamedha.

Nově zrozené stvoření se plazilo po podlaze a málem se dostalo pod stůl. Dachande pozvedl kopí a tvrdě udeřil. Cítil, jak malému trubci praskla pod nárazem zbraně páteř a po podlaze zasyčela kyselá krev. Dachande odstoupil a pohlédl na oomany. Vyčkával.

Scott nemohl chytit dech. Ležel na zemi vedle Tommyho, kam ho srazil ten obr, a Tommy byl-

„Ach, Ježíši, ne,“ zašeptal. Vlastní hlas mu zněl slabě, vzdáleně.

Tommy se pořád ještě trásl. Prsty se mu svíraly a rozvíraly.

Obr rozmáčkl pavoučího parazita rychle a čistě. Vše se odehrálo neuvěřitelně rychle. A Tommy ležel vedle něj, vlhké vnitřnosti měl obnažené a oči otevřené.

Scott se otočil a chvíli nasucho dával. Vyšly z něj jen horké sliny. A pak to pochopil. Posadil se a položil si ruku na břicho. A zakašlal. A rozplakal se. Noguchiová vzala něčí kabát z jednoho z křesel a přehodila ho přes mrtvého pilota. Conoverovi se třásla ramena pláčem. Noguchiová vzhledla ke Zlomenému klu, který je mlčky sledoval, a pak se podívala zpět na Conovera. Zlomený kel to věděl. Její teorie byla správná. Ale stejně jí to bylo k ničemu. Sklonila se k plačícímu pilotovi a objala ho kolem ramen. Mluvila tiše, ale vyrovnaně. „Je mi líto vašeho přítele, Conovere. Ale teď potřebuji vaši pomoc, ano? Strandberg říkal-“ Odkášala si a začala znovu. „Chtěl mi něco říct -něco, co může zničit ty příšery; potřebuji-“ Conover k ní otočil usazenou tvář. „Vy to nechápete, co? Co se stalo Tommymu - ta věc v něm. Na Lectoru jsme byli spolu. To znamená, že jedna z těch věcí-“ Pilotova tvář se zhroutila v beznaději. Ukryl tvář do dlaní a začal hlasitě vzlykat. Noguchiová ho chvíli nechala a pak ho jemně poplácala po zádech. Kvůli tomu, co se chystala říct, se cítila jako skutečná potvora, ale nešlo to jinak. „Ještě jste naživu, Conovere. Stále potřebujeme vaši pomoc.“ Pilot se kýval sem a tam. „Nechte mě být. Jsem ztracen. Jsem mrtvý muž.“ Noguchiová vstala. „Když nám pomůžete, možná pomohu i já vám.“ Conover k ní vzhledl a otřel si slzy hřbetem ruky. Jste doktorka? Budete mě operovat?“ Noguchiová zavrtěla hlavou. „Ne, to nedokážu. Ale můžete se pomstít.“ Zhluboka se nadechla. „A můžu vám to ulehčit. Urychlit.“ Směs bolesti, sebelítosti a vděčnosti na pilotově tváři jí stáhla vnitřnosti. Conover byl idiot, ale kvůli tomu si ještě nezasloužil zemřít. Jestli měl v sobě jednu z těch věcí... „Dobře,“ souhlasil tiše. „K čertu s tím. Jo, dobře.“ Scott seděl u terminálu. Oči ho pálily a ruce se mu třáslly. Zemře. Zemře. Ta myšlenka se mu v mysli stále opakovala. Nekonečné konstatování černé pravdy. Byl těhotný příšerou. Zemře- Scott zavrtěl hlavou a dokončil větu, kterou psal na obrazovku; byl téměř hotov. Břicho ho bolelo a s každou vteřinou se bolest stupňovala. Zakašlal do pěsti a stiskl pár posledních kláves. Ve skutečnosti nebo jen v představách? „Vše, co potřebujete, je na disku,“ řekl. Jeho hlas zněl také mrtvě. Noguchiová přikývla. Seděla vedle něj a při práci ho pozorně sledovala. „Díky, Conovere.“ „Scotte,“ řekl tiše. Najednou se mu zdálo velmi důležité, aby znala jeho jméno. Protože zemře. „Díky, Scotte.“ Cítil, jak mu další slzy stékají po tváři do plnovousu. Posledních dvacet minut to bylo stejné. Vedet, že umřete, bylo velmi těžké. „Dostat se tam bude pořádná fuška,“ řekl. „Dokážeme to.“ Scott přikývl a podíval se na obra. Byl zpátky u dveří, kopí u nohy. „O tom nepochybuju.“ Zakašlal. Bolestivá křeč v něm vyvolala hrůzu. Zhluboka se nadechl a znovu zakašlal. Horšilo se to. Unaveně se usmál. „Víte, že když vám to vyjde, bude společnost dost našťvaná.“ Trochu se narovнала a pak se rozesmála. Vypadala, že je tím zvukem překvapená. Stejně jako Scott. Pořád dokážeš rozesmát hezkou ženskou, Scotte. „K čertu se společností,“ řekla Noguchiová. „Jasně.“ Na náhlý popud vzal Scott z pultu tužku a kus papíru. Rychle něco nakreslil, chvíli obrázek studoval a pak přidal pár detailů. Složil papír na polovinu a podal ho Noguchiové. „Dárek na rozloučenou,“ řekl. Rozkašlal se a jednou rukou si stiskl břicho. Snažil se na to nemyslet- Zemřeš- „Je to mapa lodi,“ pokračoval. „Mělo mě to napadnout dřív.“ Zasunula papír do kapsy na prsou a přikývla. Údery na dveře a řev příšer byly stále silnější. „Zní to, jako by se sem chtěla dostat každá příšera ve městě,“ poznamenal. „No, všechny až na jednu. Ta tu už je.“ „Jsem připraveni.“ Noguchiová vstala. Scott přikývl a zase se rozkašlal. Zemře. Scotta zaplavil klid, pocit jako by byl od toho všeho vzdálený. Už na ničem nezáleželo. Měl by se bát, bál se, ale v tomto okamžiku se dokázal nad všechno povznést. Sledoval sám sebe, jako by byl někdo jiný. Zavírá se, konec čáry, a i když si nikdy nemyslel, že to bude vypadat takhle, bylo to tady a neměl na výběr. Alespoň byl užitečný. Možná to i k něčemu bude - on tu už nebude, ale alespoň se zbaví bolesti, té zatracené opakující se bolesti. Když Noguchiová vstala, obrovský válečník se odlepil od dveří a připojil se k nim. Ukázal kopím na Scotta. Z příšery se ozval hlas Noguchiové: „A můžu vám to ulehčit. Urychlit.“ Noguchiová zvedla ruku. „Ne. Já to slíbila, já to udělám.“ Zdálo se, že obr rozumí. Odstoupil.

„Je to zvláštní,“ řekl Scott. Zakašlal a zatočila se mu hlava. Jakoby spolkl něco živého. „Udělejte to, ano?“

Noguchiová zvedla pistoli. „Zavři oči, Scotte. Počítej do tří.“

Scott zavřel oči. Ucítil hlaveň pistole u hlavy a zavřel oči pevněji. Báł se. Ale byl připravený.

„Budu na vás vzpomínat,“ řekla jemně Noguchiová.

„Jedna. Dva–“

Válečník odvrátil pohled od padlého oomana a chvíli stál bez hnutí.

Dachande mlčel, ale po chvíli upozornil válečníka na čas a ukázal ke dveřím. Vůdce učinil, co bylo jeho povinností; infikovanému hostiteli nebylo pomoci a jeho smrt byla rychlá a čestná. Nebojoval a nepokoušel se uniknout.

Došel k mrtvému oomanovi, odhadl, kde se nachází embryo a pozvedl kopí. Pohlédl na zbývajícího oomana.

Ooman přikývl a odvrátil pohled, zatímco Dachande zatlačil na kopí. Ucítil, jak hrot zasáhl tvrdší tělo embrya. Cítil, jak se pokouší uniknout hrotu a jak se vzdává.

Vytrhl zbraň a udeřil volnou pěstí do držadla, aby z kopí setřásl krev. Hotovo.

Malý ooman se k němu připojil. Podíval se na mrtvého druha a pak pryč. Vypadal unaveně. Ukázal zbraní na boční vchod a kývl na Dachandeho.

Ten také přikývl a připojil se k malému válečníkovi, který se přikřčil u dveří. Trubci stále útočili na hlavní dveře, ale za těmito se neozývalo nic.

Válečník zvedl spalovač. Dachande si připravil kopí.

Dveře se otevřely.

28

Rothová zívla a potřetí v patnácti minutách se podívala na hodinky. Byli uprostřed ničeho v rychle postaveném nouzovém táboře a ona sledovala tmou a hlídala je před příšerami. Příšery.

Život nikdy nebyl tím, co jste očekávali, alespoň ne déle než pět minut v jednom kuse. Za chvíli vyjdou slunce, což znamenalo, že její služba končí. V mdlém světle se opřela o Acklandovo AV a zapískala na Creepa. Voříšek se zatoulal k Leovi, staršímu čínskému muži, který měl vždy v kapse nějakou sladkost.

Po několika vteřinách přit'apal Creep tiše bludištěm vozidel a připojil se k ní. Rothová ho podržela na hlavě. „Jak se má Leo, pse? Je ještě vzhůru?“

Creep tiše zakňučel a posadil se. Jazyk mu visel ven z tlamy.

„Já to slyšel, Rothová,“ zapraskal jí hlas v uchu.

„Zase jsi kazil mého psa, Leo? Rothová mluvila tiše. Většina tábora kromě ní a pěti dalších spala. Za normální noci by si vyměňovali vtipy a narážky. Možná by se i střídali ve spaní. Ale předcházející den byl příliš dlouhý a děsivý. Hlídka byla napjatá a tichá a až na jeden falešný poplach, když do tábora vnikl zatoulaný rhyth, klidná.

Leo se zachechtal. „Jo, ty mu nic dobrého nedáš; kdybych byl jím, měl bych chuť na něco jiného než sojpro z plechovky.“

„Byl bys dobrý pes, Leo.“

Nastala chvilka ticha a pak se napojil Kaylor. „Promiňte, že vás ruším, lidi, ale neměla by tu Noguchiová už být?“

Rothová vzdychla. „Jo, my víme.“ Kaylor měl nepřijemný zvyk konstatovat zřejmé věci.

Leo se vložil do hovoru. „Možná by se měl někdo vrátit a...“

Ztichl. Nikdo nereagoval. Rothová se soustředila na dvě slunce, která se soukala nad obzor na vzdáleném okraji pouště a začínala osvětlovat čisté nebe.

O dvacet minut později se otevřely dveře Acklandova AV.

Rothová vyskočila. Ticho a čistota počínajícího dne ji přivedla téměř do transu. Kretén.

Za několik minut byl celý tábor na nohou. Ospalí rančerové a jejich děti se vymotali do téměř chladného rána a protahovali se, aby setřáslí otlačeniny od kamenů a kořenů.

Rothová si pověsila pušku na rameno a protřela si oči. Strašně ráda by si lehla a usnula, ale chtěla zůstat vzhůru a počkat na Noguchiovou.

„Janie?“ Blížila se k ní Cathie se dvěma šálky kávy.

„Díky, drahá. Spala jsi?“

Cathie se usmála. „Hodinku nebo dvě, minimálně.“

Podala Rothové hrnek a lehce ji políbila. „Napadlo mě, že ještě nebudeš chtít jít spát.“

Rothová pohnula rukou se šálkem směrem k malé skupince lidí, která se sešla u Lucciniho AV. Byli mezi nimi Ackland i Weaverová.

„Co se to tam děje?“

Cathie pokrčila rameny. „Ackland je zabeđenec, co jiného?“

Přišel k nim Jenkins, aby převzal od Rothové hlídku. Vzájemně na sebe kývli.

Rothová a Cathie se vydaly ke skupině; stejně tak i pár dalších rančerů.

„...a já si myslím, že to je sebevražda!“ Ackland vypadal vztekle a podrážděně. Jako vždy. Cathie měla pravdu, byl to zabeđenec.

„Co je sebevražda?“ zeptala se Rothová.

Weaverová měla rudé tváře. „Ale nic. Ackland je zbabělec, to je vše.“

„Hovno,“ odsekl Ackland. „Dokud se neukážou mariňáci, nemůžeme nic dělat, to je všechno! Jestli chce někdo z vás jít zpátky a nechat se zabít, mně je to jedno!“

Paul Luccini se vložil do rozhovoru. Moc toho nenapovídal, ale když promluvil, lidé ho poslouchali.

„Bude chvíli trvat, než se sem dostanou, Acklande.“

„A zatím se jí může něco stát a může potřebovat pomoc,“ přidala se Cathie.

„To jsou možnosti, které přijala, když vzala tu práci,“ řekl Ackland. Mluvil pomalým otcovským hlasem, jako by mluvil k dětem. „Korporace Chigusa je odpovědná za kolonisty a ne obráceně.“

Rothová se zdálo, že okolí zahalila rudá mlha. Zhluboka se nadechla a snažila se uklidnit, ale když Ackland promluvil, něco povolilo.

„Ty bastarde!“ Vykročila dopředu a píchla Acklanda rozčeslým prstem do hrudi. „Tohle nemůžeš tak hodit na společnost! Donutil jste mě, abych lhala doktorovi o tom, kde jsme našli ty příšery! A propašovat rhynty karanténou byl váš nápad!“ Udělala další krok k Acklandovi. „Stydím se za svou roli v té věci, ale přiznávám odpovědnost za vlastní hloupost! Jaká je vaše omluva?“

Ackland pozvedl ruce jakoby na obranu.

„Hele, podívejte - vy víte, jaká Noguchiová je, ne?“ Hledal pohledem mezi přítomnými rančery podporu. „Jen jsem chtěl chránit své investice. Naše investice.“

Luccini znovu promluvil. „Čert vem investice. Já mám rodinu.“

Ozvala se souhlasná ozvěna.

Weaverová se podívala na Acklanda. „Můžete si o Noguchiové říkat, co chcete, ale když na to přišlo, riskovala život, aby nás zachránila - i vás!“

Ackland otevřel ústa, tlustou tvář pokroucenou vztekem - a zase je zavřel. Pak se otočil a odešel.

„Měl by se modlit, ať je Noguchiová naživu, až to všechno skončí,“ zašeptala Cathie Rothová.

Rothová přikývla. Nával adrenalinu vyprchal a zanechal ji vyčerpanou. Zachytila pohled Weaverové. „Hledáte dobrovolníky?“

Weaverová chvíli uvažovala a pak zavrtěla hlavou. „Ne. Ještě ne. Machiko řekla, abychom čekali, tak budeme čekat. Ale pokud tu nebude večer...“

„Dobře. Dejte mi vědět, ano?“

Rothová a Cathie došly ke stolku s kávou.

„Myslíš, že je stále naživu?“ zeptala se Cathie.

Rothová chtěla říct, že ne, ale pak si to rozmyslela.

„Pokud je tam někdo schopný přežít, je to ona.“

Slunce vyšlo.

Zlomený kel prošel kolem ní na dvůr a pokynul jí, aby ho následovala.

Noguchiová vyšla ze dveří, přikrčila se a namířila pistolí doleva a hned doprava. Nikdo.

Za rohem po pravici slyšela rvát šílené příšery; pokračovaly v útocích na hlavní vchod a nevšimly se, že jejich kořist zmizela.

Noguchiová a Zlomený kel se připlížili za dům. Noguchiová zaslechla hlasité prasknutí, jak dveře konečně povolily.

Zdá se, že je přestalo bavit, až je pustíme dovnitř -

Zlomený kel se na ni ohlédl.

Ukázala dopředu a vyrazila.

Pospíchali na druhou stranu operačního centra. Noguchiová kryla zadek. Spěchali, ale neběželi. Poučila se od válečníka; ten se již s příšerami setkal a našlapoval opatrně.

Část Noguchiové dokázala i přes momentální situaci ocenit krásu východu slunce. Komplex byl jemně osvětlen ranním světlem, a tak se vůbec nepodobal Prosperity Wells, které znala. Drsným a zářícím. Bylo to krásné a chladné jako sen-

-nebo vzpomínky-

Teď dávej pozor, Noguchiová. Sni, až ti nebude hrozit sežrání zaživa.

Dobrý nápad, ale přišel trochu pozdě.

Příšery si nevšimla, dokud nebyla téměř na ní.

Když zašli za roh, zaslechl Dachande třštění slabých dveří. Nebyl si jistý, co má malý válečník v plánu, ale věděl, co potřeboval: zabít vše, co se jim postaví do cesty.

Ooman ukázal směrem za Dachandeho a pak se otočil zpět; dával pozor na hrozby zezadu.

Dachande vrhl pohled vzhůru a pokračoval v chůzi. Měli by si pospíšet. Trubci rychle prohledají oomanskou stavbu a pak se vydají za nimi. Byli hloupí, ale v hledání živého masa vynikali.

Dachande zaslechl nad sebou výkřik a znovu se podíval vzhůru. Pozdě.

Osamocený trubec zavyl a skočil. Pokroucené tělo se ve vzduchu zmítalo. Dopadl za Dachandeho přímo před oomana.

Noguchiová sebou trhla. Pekelná stvůra po ní natáhla pařáty-

Škubla rukou, pokusila se zamířit. Nebyl čas. Vypálila-

Minula.

Příšera se nad ní vztyčila a zařvala. Z kovových čelistí odkapával sliz. Obrovitá tlama se otevřela a obnažila vnitřní sady zubů ostrých jako břitvy. Noguchiová klopýtla dozadu. Vnitřní čelisti vyrazily a zabořily se jí do hrudníku.

Něco se roztrhlo. Tělo jí zaplavila palčivá bolest a z hrudi vystříkla krev-

-udeřila puškou jako beranidlem. Příšera se připravovala ke skoku.

Než stačila stisknout spoušť, příšera sebou škubla a začala se divoce třást. Uprostřed segmentovaného torza se najednou objevilo široké stříbrné ostří. Na zem vystříkla kyselá krev a začala se roztékat směrem k Noguchiová.

Omdlela.

Dachande bodl trubce do zad a pak ho odhodil přes ulici. Ještě nebyl mrtvý, ale brzo bude.

Rozhlížel se a hledal další. Z okolních budov se ozývaly odpovědi na útočníkův výkřik. Budou zde v několika vteřinách.

Popadl oomana a rozběhl se.

Kromě věže, ze které včera spadl, si nestačil oomanská obydlí ještě dostatečně prostudovat - ale dva větší oomanové byli v jedné z nedalekých budov - tím si byl jistý. S trochou štěstí bude stále bezpečná. A zdálo se, že i malý válečník chtěl pokračovat tím směrem.

Válečník nevážil téměř nic. Byl je o trochu těžší než kopí. Když Dachande dupal prachem, vydával ooman tiché bolestivé zvuky. Rychlost byla teď nejdůležitější, nemohl bojovat s oomanem v náručí. Trubec prokousl tenké Oomanské brnění, a to bylo teď nasáklé thwei. Rudou krví tak nepodobnou jeho. Jak byli odlišní. Z místa, kde zanechal umírající Tvrdý krunýř, zaslechl řev; našli ho. Dachande zvýšil rychlost.

Letěla.

Noguchiová otevřela oči a s námahou zamrkala. Cítila se, jako by měla břicho roztrhané na malinké kousky. Bolela ji hlava.

Zlomený kel ji nesl v náručí. Probíhali neuvěřitelnou rychlostí komplexem. Něco se stalo; někdo na ně zaútočil.

Zvedla mírně hlavu a málem propadla panice, než si uvědomila, že pistoli drží křečovitě v ruce. Přemohla ji bolest v hrudníku a v hlavě a znovu zavřela oči. Zlomený kel jí zachránil život, ale dokud ji nepoloží, nemůže nic dělat.

Někde, ne příliš daleko zavyly příšery.

Dachande před sebou zahlédl vchod do dlouhé nízké budovy.

Trubci je stále ještě nenašli. Doběhl k budově, rychle prověřil vnitřek a prolezl dveřmi přizpůsobenými velikosti oomanů.

Budova byla opuštěná. Opatrně uložil válečníka na zem a zavřel dveře. Chvilí zápolil s dveřním mechanismem a nakonec se mu podařilo udeřit dostatečně silnou ranou, takže je zarazil do rámu. Byla to směšná bariéra, přes kterou se trubci dostanou během několika vteřin - ale zatím o nich nevěděli. Ještě ne.

Obrátil se, aby prohlédl bezvládného oomana, ale válečník se již dokázal posadit. Stále držel malý spalovač. Nemířil na Dachandeho, ale také ho neodložil.

Opatrně se k němu přiblížil a sklonil se, aby prohledl zranění. Ooman zpočátku odporoval, ale nakonec to vzdal a lehl si.

Dachande odstranil nasáklé brnění a lehce se dotkl rány. Ooman zasténal.

„To přežiješ,“ oznámil Dachande, ale ooman nereagoval.

Zkusil to znovu. „Žádné thei-de, rozumíš?“

Nerozuměl. Chvilí něco blekotal a opět utichl. Bylo to frustrující. Dachande odstranil zbytek potřhaného brnění a překvapeně zasyčel. Pokud byla oomanská anatomie alespoň trochu podobná té jejich, pak byl válečník ženou; o tom Dachande předtím ani neuvažoval. Měl ústrojí podobné mléčným žlázám.

Blbče! Samozřejmě, že je to zena.

Ženy yautja byly větší než muži a u oomanů to bylo zřejmě obráceně. To by ho nikdy nenapadlo. Bylo to hloupé; podobné malé chyby a opomenutí mohou vést k větším smrtelným omylům. Také to vysvětlovalo, proč byl válečník chytřejší než většina jeho studentů. Samičky všech druhů bývaly většinou chytřejší než samečci.

Dachande prohlédl zranění; lehké. Velké množství krve, ale i ta již přestala téct a většinu poranění kyselinou zpomalila vyztužená zbroj.

Použil kusy roztrhaného oblečení a ošetřil jí ránu. Pak si sedl na paty a začal oomana studovat. Ooman ho sledoval s podobným zájmem. Neměli moc času, ale Dachande doufal, že pár vteřin je nezabije.

Ukázal si na hrudník a řekl svoji přezdívku. „Dachande.“

Ooman přikývl.

„Da-san-di,“ protahoval. Ooman se snažil, ale správné zvuky ze sebe vypravit nedokázal. Váhavě vztáhla ruku a dotkla se ulomeného klu.

Nový druh masek ukrýval jen dýchací otvory a ponechával bojové zuby volné. Řekla několik slov svým jazykem a zopakovala je.

Dachande naklonil hlavu. Jeho jméno to nebylo, ale zdálo se, že pochopila význam. „Zimeny gel?“

Ooman vycenil zuby, ukázal na sebe a promluvil.

Dachande se pokusil jeho slova opakovat. „Mšiko?“

Ooman zavrtěl - ne ona zavrtěla hlavou.

Chvilí ji pozoroval a pak jí dal jméno.

„Da'tou-di.“ Ženský rod výrazu označujícího malý nůž. Hrdé jméno, které se k ní dobře hodilo.

Da'dtou-di ukázala na sebe a snažila se, jak nejlépe dokázala.

„Datuti?“

Dachande zasyčel radostí. To byl konečně začátek. A konec; vypršel čas na zdvořilosti. Pokud přežijí, mohou si promluvit později.

Dachande vstal. „Da'tou-di, musíme jít.“

Vstala, trochu se jí zatočila hlava, ale nakonec přikývla. Byla připravena.

Dachande se otočil a přistoupil ke dveřím. Pozorně se zaposlouchal.

Trubci proběhli kolem jejich úkrytu a teď se někde shromažďovali. To znamenalo, že už založili hnízdo.

Vůdce čekal, než se k němu Da'dtou-di připojí, a připadal si starší než kdy jindy. Bolely ho všechny kosti. Zúčastnil se

již mnoha Lovů, nebezpečných Lovů, ale dnes poprvé netušil, co jej čeká. Bylo tu víc trubců, než s kolika v celém životě bojoval, a kde bylo hnízdo, tam byla i královna - trubci se, pokud to bylo nutné, dokázali na ni metamorfovat. A královna nebyla snadným protivníkem.

Povzddehl si. Poslední Lov nebyl daleko.

Noguchiová se opatrně postavila na nohy a chvíli bojovala se závratí. Zlomený kel k ní vztáhl paže, ale ona přikývla a zvedla ruku. Zranění nebylo tak vážné, jak se obávala; hlava se jí točila především z vyčerpání.

Připojila se ke Zlomenému klu a připravila si zbraň. Nové jméno jí zvonilo v hlavě, Dahtdoudi. Kdyby jí někdo před rokem řekl, že bude bojovat po boku mimozemského válečníka proti obrovským černým broukům a že na nich bude záležet osud stovky lidí, smála by se celý týden.

Ted' si povolila jen krátký úšklebek. Vlastně to bylo pořádně legrační; zasměje se později, až bude čas. Až se probudí. Noguchiová pokynula ke dveřím a ukázala na jih; k Lectorovi. Zlomený kel naklonil souhlasně hlavu.

A za chvíli budeme diskutovat o filozofických otázkách.

Zlomený kel na ni něco zavrčel a pak ji odstrčil od dveří. Dveře byly vzpříčené. Noguchiová odstoupila a sledovala, jak se válečník nadechuje-

-a dveře se rozletěly a odhalily jednoho z jeho soukmenovců; dvojče Zlomeného klu s kopím připraveným k úderu.

29

Noguchiová zareagovala bez rozmyslu. Spustila zbraň na úroveň hrudníku a střílela do válečnickova hrudníku, dokud jí nedošly náboje.

Monstrum padlo dozadu. Divná puška vypálila s dutým prasknutím do vzduchu a místností vyšlehl oslepující záblesk. Kopí, které držel v druhé ruce, zazvonilo o podlahu.

Nestačil ani vykřiknout.

Zlomený kel skočil o zlomek vteřiny později, ale již bylo po všem.

Z hrdla umírajícího válečníka vyšlo hluboké zachrchlání. A z úst mu začala vytékat hustá zelená mléčná světlá tekutina.

Krev.

Zlomený kel pozvedl kopí a udeřil válečníka tupým koncem do lebky. Ozval se tupý vlhký zvuk a hlava praskla.

Postoj Zlomeného klu vyzařoval zlost a smutek. Mohutná ramena měl napjatá a hlavu skloněnou. Zabila jednoho z jeho lidí. Bude ji nenávidět?

Noguchiová prohlédla okolí, nehrozí-li bezprostřední nebezpečí, a pak se znovu podívala na Zlomený kel.

Byl mnohem schopnější než ten, kterého právě zastřelila.

Došlo jí to.

Vysvětlovalo by to rozdíl v bojovém umění, rozdíl v chování-

Zlomený kel musel být Vůdcem.

Dachande byl sám sebou znechucen. Byl tak zaujat oomanskou ženou, tak zabraný otevíráním dveří, že yautja neucítil.

Byl to Oc'djy, jeden z méně schopných studentů. Útok mrtvého yautja byl, stejně jako všechny jejich akce od doby, co přistáli, nesmyslný. „Nejdřív se dívej, pak střílej,“ to bylo jedno z hlavních pravidel. Pokud si nejsi jistý svým cílem, spalovač musí zůstat chladný, kopí nevyletí. Nedopatřením zastřelit bratra válečníka bylo vrcholem neschopnosti.

A ten hlupák Oc'djy, který právě dodýchal na podlaze, by je určitě zabil oba dva, pokud by Da'dtou-di nevystřelila první. O tom nebylo pochyb. Byl šokován neschopností svých studentů.

Dachande vyjádřil Da'dtou-di uznalé ocenění a rozlouskl studentovi hlavu. Že se jeho tvrdá lebka nikdy nestane trofejí žádného Lovce, bylo velkou hanbou. Zasloužil si to. Škoda, že neudělal to samé Tichindemu. Stejně nebylo pravděpodobné, že je na tomto světě objeví někdo kromě mrchožroutů.

Dachande se zhluboka nadechl a zamračil se. Pižmo mrtvého yautja, h' dui 'se, bylo slabé a překryté pachem zaschlé krve. To vysvětlovalo, že studenta neucítil dřív...

Naštvaně sebral z podlahy spalovač. Vůdce by neměl hledat výmluvy; při Lovu na ně nebylo místo - zemřeš nebo přežiješ.

Alespoň získal dobrou zbraň. Dachande ji prohlédl a zavrčel. Jen čtyři ohně; nic moc, ale lepší než samotné kopí. Tichindeho spalovač byl prázdný.

Podíval se na Da'dtou-di, která ho pozorně sledovala. Nedovedl rozeznat opovržení na Oomanské tváři, ale pravděpodobně ho cítila.

Da'dtou-di nabíla zbraň a ukázala směrem k hnízdu. Dachande naklonil hlavu, přehodil si spalovač přes rameno a vykročil. Měla pravdu; ted' nebyl čas na sebeobviňování. Může o tom uvažovat později.

Možná.

Noguchiová ukázala na loď, která byla vzdálená již jen několik budov, padesát nebo šedesát metrů.

Zlomený kel zaujal opět přední pozici.

Vyrazili kupředu. Noguchiová dávala obzvláštní pozor na střechy. Prošli kolem jižního konce stáje, v které se ukrývali před prvním útokem.

Zlomený kel vyšel na otevřené prostranství mezi dvěma stájem.

Noguchiová se k němu opatrně pozadu blížila.

Varovně zasyčel.

Noguchiová se otočila, zbraň připravenou k výstřelu.

Zlomený kel se přikrčil a znovu zasyčel. Paže měl široce rozpažené a hrot kopí mířil k obloze. Ze stínů k nim uháněly dvě příšery. Připojila se k nim třetí. Pak čtvrtá a pátá. Dachande je rychle spočítal. Jen pět. Když se k němu první dvě přiblížily, ukročil stranou a bodl kopím. Ta bližší to chytila do krku; vykřikla, zavravorala a padla k zemi. Druhá narazila hlavou přímo do ostří a čistě si odřízla vrchní část lebky. Vytryskla fontána kyselé krve. Da'dtou-di za ním vypálila ze svého spalovače. Výstřely zněly hlasitě a ostře. Dva běžící trubci padli. Čtyři z pěti. Dachande se znovu zapojil do boje a vyrazil k poslednímu. Zdálo se, že poslední trubec své padlé sourozence ani nezaregistroval. Řvoucí příšera běžela přímo na něj. Když se příšera přiblížila, uskočil Dachande ke straně a kopí natáhl na druhou - až na to, že příšera přesně zkopírovala jeho pohyb. A v plné rychlosti do něj narazila. Noguchiová zamířila vedle Zlomeného klu a vypálila. První dvě střely minuly, ale třetí zasáhla jednu z černých příšer stále několik tuctů metrů vzdálenou. Zamířila a znovu vypálila. Tentokrát přímo do cíle. Příšera padla. Vystříkla kyselá krev a začala leptat nejbližší zeď. Pokoušela se vystřelit i na posledního, ale Zlomený kel stál v linii střelby. Noguchiová se rychle otočila a hledala další hrozby. Z Lectora nebo z jeho blízkosti zaslechla zvuky, které zněly jako hlasy stovek příšer. Křičely, vyly a mlátily do země, ale žádná se neobjevila. Noguchiová se obrátila právě včas, aby zahlédla, jak příšera naráží do Zlomeného klu a sráží ho k zemi. Trubec narazil do Dachandeho a ten ucítil, jak mu praskají žebra. Ztratil kopí - Řvoucí bestie sklonila hlavu, otevřela tlamu a obnažila vnitřní čelisti - vrazil jí pěst hluboko do hlavy. Větelec zadávil a skousl. Dachande pocítil, jak se mu ostré zuby zabodávají do paže, ale tlačil pařáty stále hlouběji do měkkého masa - Trubec odtáhl pařáty z Dachandeho hrdla a chytil své vlastní. Vůdce pozvedl druhou pěst a udeřil trubce tvrdě do zad. Příšera se převálila na bok. Dachande se nechal vahou příšery převálit a přistál na ní. Hmátl po spalovači - což vyvolalo pronikavou bolest v boku - a protlačil tupý konec trubcovým úzkým krkem. Příšera povolila stisk na jeho paži a zemřela. Zlomený kel se postavil na nohy a sebral kopí. Otočil se a rozběhl se k ní. Na místech, kde jeho paže přišla do kontaktu s krví příšery, se objevily zelené skvrny. Pokud cítil nějakou bolest, nedával to na sobě znát. Noguchiová ho kryla, než k ní dorazil, a pak se vydal k lodi, aniž by mu to Noguchiová musela naznačit. Věděl, kam míří. Mířili k hnízdu těch strašných příšer. Dachande ignoroval bodavou bolest. Trubci budou u své královny. Budou ji chránit. Prošli kolem druhé a třetí budovy, aniž by byli napadeni. Da'dtou-di se zastavila, aby nabíla svůj spalo vač. Dachande ji zamyšleně sledoval. Představovala kořist, po které celý život toužil. Byli malí, ale silní, zřetelně mnohem inteligentnější, než si o nich yautja mysleli. A stejně stateční jako kterýkoliv válečník, s nímž Dachande kdy Lovil. Samozřejmě, Da'dtou-di mohla být výjimkou; byla zřetelně lépe trénovaná než ostatní oomanové, s kterými se setkal. Ten hodný, který zemřel - nebyl cvičen k Lovu a byl slepý k nebezpečí, které pro něj Dachande představoval. Rád by Lovil oomany. Ale byl hrdý na to, že může Lovit po boku Da'dtou-di. Bude to příběh, který se bude vykládat po několika příštích generacích... Ooman si všimla, že ji pozoruje a pozvedla pěst do vzduchu. Současně obnažila zuby, pravděpodobně známka agresivity. Dachande měl na obličeji masku, ale pozvedl také ruku a zachřestil, jak nejhlasitěji se odvážil. Půlnoční polibek. Zabij nebo zemři. Byl připraven. Vplížili se na otevřené místo před ochrannou zdí, jak nejtíšeji dovedli. Slunce Ryushi prázily na blízký komplex. Zdálo se, že uběhly již hodiny od doby, kdy Noguchiová obdivovala krásu města. Teď ne. Zvlášť když se k rannímu žaru připojil těžký pach hniloby a rozkladu. Na slunečních paprscích se peklo mnoho těl - lidí, příšer i válečníků. Zvenčí vypadal Lector opuštěně. Před lodí ležel osaměle mrtvý rhynt. Střeva mu visela ven z břicha. Musel se oddělit od stáda a připlést se příšerám do cesty... Noguchiová došla k závěru, že se příšery uhnízdily v lodi a teď tam čekají připravené k útoku. Jejich chování jí připomínalo včelí kolonii. Způsob, jak trubci žili, jen aby krmili a chránili svou královnu. Zachvěla se; nechtěla by se potkat se stvořením, kterému ta monstra říkala „mami.“ Přecházeli přes nádvoří a vzdálenost k lodi se pomalu zkracovala. Srdce Noguchiové bilo s každým krokem silněji. Zaplašila myšlenku vrátit se do stáje a ještě chvíli studovat Conoverovu mapu. Ještě asi pět nebo deset let. Zlomený kel kráčel opatrně. Ale ne přehnaně. Napadlo ji, že ví něco, o čem ona nemá tušení. Žádné překvapení.

Když se přiblížili k hlavnímu nákladnímu prostoru, její obavy, co budou dělat, pokud budou dveře zavřené, zmizely. Prostřední vchod byl pootevřený stejně, jako když tu byli s Masonem. Další příjemná vzpomínka. Došli k dolnímu konci rampy a Noguchiová nahlédla do černého vnitřku doku; kovové dveře byly zvednuté přesně do výšky, která dovolovala přišerám volný pohyb sem a tam.

Přišery nevypadaly příliš inteligentně. Ale Conover mluvil o jedné mnohem větší, která spala nedaleko nich, když je držely jako zajatce.

Královna?

Stála by tam mnohem déle, ale Zlomený kel na ni zavrčel. Noguchiová si to vyložila jako netrpělivost. Opatrně vstoupila na rampu.

Z temnoty uvnitř lodi se ozvalo tiché zasyčení.

Noguchiová učinila další krok, připravená vypálit na první věc, která se pohne. Zlomený kel šel vedle ní. Zbraň rovněž v pohotovosti. Kopí si pověsil přes rameno.

V tmavém doku něco zahučelo a stíny se pohnuly. Zaslýchla ťukot vetřeckého pohybu a ticho.

Zlomený kel se přesunul před ni. Nebránila mu.

Když byli uprostřed rampy, překvapil ji náhlý pohyb v doku. Dvakrát vystřelila.

Výstřely se hlasitě rozléhaly nehybným vzduchem. Cokoli se tam pohnulo, přestalo.

Zlomený kel vydal několik hrdelních zvuků a bez zaváhání došel k vrcholku rampy. Otočil se a pokynul jí, aby se k němu připojila.

Noguchiová k němu doběhla a podívala se dovnitř. Nic, alespoň nic, co by mohla vidět nebo slyšet. Vypadalo to tu prázdně, ale všude tu vládl pach vetřelců. Zvláštní vlhký kovový zápach. U stěn leželo něco, co vypadalo jako kusy masa zmasakrovaných rhyntů - nebo lidí. Vplížila se dovnitř. Adrenalin jí proudil v žilách. Na podlaze leželo několik bytostí podobných vzorkům, které pitvala Revnová. Pavouci těla byla zkroucená a nehybná. Na stěnách visely temné obrysy. Podívala se blíž a otřásla se. Posádka Lectora, alespoň část z ní, byla s otevřenými hrudníky přivázána v síti jako moucha v hnízdě nějakého démonického pavouka. Z výrazů na mrtvých tvářích poznala, že neměli lehkou smrt.

Kde-?

Zubatá díra v zadní straně doku jí odpověděla. Okraje roztrženého kovu vypadaly jako roztavené. Všude kolem byly bizarní tvary z černého lesklého materiálu. Natahoval se a visel v tlustých provázcích, které vypadaly jak uměle, tak organicky.

Vlhkost způsobovala, že se zdálo, že je tu dvakrát větší horko než venku. Noguchiová se roztřeseně nadechla a vydala se vstříc temnotě. Zlomený kel vyrazil k díře napřed a čekal tam na ni.

Z hlubin lodi zaslýchla klapavé zvuky. Když se blížila k díře, snažila si obrnit nervy.

Musí najít pilotní kabinu. To znamenalo jít dovnitř, prolézt labyrintem chodeb, vyšplhat dvě letové paluby a otevřít zamčené dveře.

Zlomený kel ji vteřinu sledoval a pak vkročil do díry.

Noguchiová se mlčky pomodlila ke komukoliv, kdo zrovna naslouchal, a vydala se za ním.

30

Dachande šel první.

Okanžitě se skrčil a hledal život. Spalovačem pohyboval ze strany na stranu. Nic se nepohnulo.

Da'dtou-di se plížila za ním. Ignoroval ji; dokázala se o sebe postarat. Co jí scházelo v dovednosti, nahrazovala inteligencí; to bude muset stačit.

Hledím masky prohlédl dlouhou tmavou chodbu. Zdi pokrýval sekret Tvrdých krunýřů, te'dqi. Byla to křehká substance, ale mohli se v ní ukrývat nepřatelští trubci.

Čočky nic neodhalily. Podíval se na Da'dtou-di. Její bílá kůže se zdála být bledší než před chvílí. „Nic,“ řekl.

Zamumlala krátkou odpověď. Slova nedávala smysl, ale tón byl pozorný a připravený.

Plížili se kupředu.

Da'dtou-di za ním klopýtla. Oomanové zřejmě ve tmě příliš dobře neviděli.

Na konci chodby zahlédl další dveře, otevřené. Dachande za nimi zaslechl klapot kainde amedha. Sklonil hlavu, aby mohl projít portálem, a zjistil, že se další chodbou bude muset pohybovat skrčený; oomanský strop tu byl níž.

Dachande již navštívil tři hnízda. Ale vždy s plně nabitým spalovačem a skupinkou plně ozbrojených yautja. A navíc se cítil jako měsíc staré rjet, hovno, po srážce s trubcem ho bolel bok a každý nádech zažehl uvnitř palčivý oheň. Ze zkušenosti a z toho, jak se cítil, věděl, že jeho zranění jsou vážná. No. S tím se nedalo nic dělat.

Nebál se. To se Značeným válečníkům v boji stávalo málokdy. Ale uvědomoval si, že tu může lehce zemřít. Jen doufal, že to bude se ctí. Skutečná smůla byla, že tu nebyl nikdo, kdo by o tom mohl později vyprávět. Nikdo kromě malého oomana - za předpokladu, že přežije.

Pomalu se plížili hustou tmou.

Noguchiová o něco zakopla, ale udržela se na nohou. Nebylo tu prakticky žádné světlo. Přibližně každý tučet kroků bylo vysoko na zdi umístěno nouzové světlo, ale to osvětlovalo jen tolik prostoru, že pouze umocňovalo okolní tmou. Dokázala rozeznat vlastní zbraň a záda Zlomeného klu; kromě toho již nic.

Zdálo se, že válečník vidí mnohem lépe. Musel to již dělat mnohokrát a zřejmě věděl mnoho o chování přišer-

Noguchiová ucítila, jak jí při nedalekém zaklapání ztuhly vnitřnosti. Uchopila pevněji zbraň a zírala do tmy. Byla téměř slepá.

Vkročili do druhé chodby. Vzduch byl stále vlhčejší. Jejich kroky tlumil podezřelý cizí materiál, který pokrýval celou podlahu.

Uvědomovala si, že by měla jít vpředu; Dachande sice viděl Conoverovu mapu, ale nemohl ji zcela pochopit. Ovšem zase lépe viděl a byl silnější.

Když se blížili ke konci druhé chodby, zaslechla Noguchiová další klapot. Tentokrát mnohem blíž.

Ozval se za nimi.

Dachande se otočil dozadu za trubčím výkřikem a namířil spalovač.

Da'dtou-di ho také zaslechla a vypálila na blížící se příšeru.

Výstřel z jejího spalovače zasáhl trubce do ramene a otočil ho. Nepadl.

Dachande namířil spalovač na řvoucí bestii a světlo a teplo vytrysklo v pevném paprsku.

Trubcova záda vybuchla v gejzíru kyselé krve a uvařených vnitřností.

Zvuky kroků. Otočil se. Dva trubci útočili zepředu.

Dachande dostal prvního zápěstním ostrým. Ostrý drtivý úder na trubcovo hrdlo.

Druhý přešel přes padlého druhá a sápal se po něm. Dachande ho poslal k zemi. Použil spalovač jako hůl a rozdrtil mu čelisti. Okolo trvanlivého kovu zasyčela krev, rozlila se po podlaze a začala leptat díry do tvrdého materiálu.

Da'dtou-di ostře vdechla a vystřelila podél něj na třetího.

A minula. Tvrdý krunýř se otočil a utíkal pryč třetí klikatou chodbou a křičel na poplach. Byl příliš hloupý na to, aby se bál, takže to musela být hlídka.

Dachande zaklel. Byl si jistý, že za ním udělala Da'tou-di to samé ve vlastní řeči. Na to, aby jí porozuměl, nepotřeboval překladač.

No, to jen znamenalo, že si musí pospíšet. Doufal, že se dostanou dál...

Vůdce zvýšil tempo a rozběhl se do chodby. Da'dtou-di byla hned za ním. Před nimi čekaly Tvrdé krunýře.

Byla vystrašená, ale odhodlaná. Musí to udělat, nebo ostatní kolonisté zemřou-

A ty taky, Machiko.

Vážně?

Na konci třetí chodby byla křižovatka typu T. Noguchiová ukázala Zlomenému klu, aby pokračoval doleva; doufala, že si cestou vzpomene na zbytek mapy.

Poslepu se držela Zlomeného klu. Každou chvíli musí dorazit k žebříku-

-za zády ji zasyčela příšera. Otočila se a vypálila. V uzavřeném prostoru zazněly ohlušující výstřely. Vetřelcův smrtelný výkřik byl mnohem tišší.

Začala si na to zatraceně rychle zvykat.

Otočila se zpět právě včas, aby spatřila, jak z válečnickovy zbraně vyrazil paprsek tvrdého světla doprovázený dutým zvukem. Fungoval jako stroboskop a osvětlil peklo tmavých končetin a blýskavých zubů. Další řev.

Noguchiová vdechovala dusivý vzduch jen mělce. Šátrala ve tmě po žebříku. Celé tělo ji bolelo a páliło. Hrudník jí začal opět krváčet.

Možná, že už byla mrtvá a nevšimla si toho.

Možná už byli v pekle.

Dachande ucítil Da'dtou-di ruku na zádech a obrátil se.

Ukázala vzhůru. Tvář měla pokrivenou. Pokud dokázala přecítit její výraz, vypadala vzrušeně.

Všiml si nestabilního žebříku a začal lézt; stísněné příčky bral po třech.

Dachande vyšplhal na vrchol a shlédl na malou válečnici. Pohnula zbraní v oblouku a z malého spalovače vyšlehlo světlo.

Znovu pohlédl vzhůru, zachytil se podlaží druhého patra-

-a na jeho ruku dopadl jiný pařát. Do zápěstí se mu zaryly černé drápy a z paže mu vystříkla krev.

Trubec se sklonil a zasyčel mu do tváře.

Noguchiová se podívala nahoru právě včas.

Příšera se nahnula ke Zlomenému klu a otevřela čelisti.

Namířila a stiskla spoušť. Střela vlétla vetřelci do tlamy a vylétla zadní stranou hlavy. Padl dopředu a téměř srazil Zlomený kel z žebříku. Pokud by měl výrobce munice zájem, poskytla by mu to nejlepší doporučení. Tyto náboje jsou zabíjící příšer, nikdy neopouštějte obydlí bez několika zásobníků...

Výkřik zleva. Vystřelila znovu a znovu. Zdálo se, že přichází ze všech stran. Hluk byl nesnesitelný. Klik. To bylo ještě hlasitěji.

Dachande se postavil a kopím srazil prvního trubce. Ten upadl. Byl stále naživu, ale vyřazený z boje. Za ním nebyl nikdo, alespoň na pár vteřin.

Otočil se, aby kryl Da'dtou-di při jejím výstupu. Ve stejném okamžiku přestala její zbraň střílet.

Trubec vyskočil a přitiskl ji k žebříku.

Dachandeho ovládla zuřivost. S kopím před sebou skočil z druhého podlaží-

-a dopadl na trubce.

Líbí se ti to, tarei hsan?

Nelíbilo. Tak ho zabil.

Noguchiová se točila hlava. Zlomený kel vydupal život z příšery, která na ni skočila. Uchopil ji do podpaží a lehce vyšplhal po žebříku.

Nejdřív ji položil a pak se sám vyšvihl na palubu. Noguchiová nabila revolver a kryla ho, ale posledních několik syčících stínů se pohybovalo po palubě pod nimi. A i ty se otočily a zmizely. Ale stejně jí to nepřipadalo jako vítězství.

Rozhlédla se po chodbě. Další žebřík je až na konci, ale jejich záchrana byla vzdálená jen několik metrů.

Toužila, aby šel Zlomený kel s ní, ale stejně tak potřebovala, aby někdo hlídal únikový modul. A Zlomený kel pravděpodobně nedovedl zacházet s lidským počítačem-

Alespoň že se v chodbě nic nehýbalo. Vydali se druhým podlažím.

Da'dtou-di se zastavila uprostřed chodby a ukázala na dveře s podivnými znaky. Oomanské písmo.

Něco řikala. Dachande aktivoval nahrávací smyčku pro případ, že by se mu to později mohlo hodit. Da'dtou-di ukázala na něj a pak znovu na dveře.

Chtěla, aby zůstal zde?

Zavrčel, ale Da'dtou-di byla neoblomná. Bylo to pro ni důležité.

Bylo to již velmi dlouho, kdy naposled někomu důvěřoval v boji. A teď se po něm chtělo, aby věřil oomanovi, ani ne-Značenému yautja!

Znovu pozvedla ruku bez drápů a pozadu ustoupila o pár kroků.

Dachande naklonil hlavu.

Da'dtou-di znovu promluvila a vycenila na něj zuby. A pak se otočila a rozběhla se. Mohl jí jediným pohybem zápěstního ostří useknout hlavu a stejně mu ukázala zuby. Statečný malý nuž. Jestli riskovala jeho zlobu, muselo to pro ni být důležité. No. Byla to loď jejího druhu. Jistě o ní věděla věci, které on netušil. Jistě má plán.

Dachande zůstal.

Naklonil hlavu. To znamená souhlas.

Noguchiová se ulevilo. Nechtěla se s ním v tomto horkém smrtelném bludišti rozdělit, ale potřebovala volnou zpáteční cestu. Zbývá jí jen přibližně tucet výstřelů. Bylo jedno, jak skvělou máte munici, když vám dojde; doufala, že Zlomený kel jí má dostatek.

„Drž hradby,“ řekla a usmála se. Bála se a bolelo ji celé tělo, ale to, že něco dělá, jí dodávalo sílu. Něco, co může vyčistit její město...

Doufejme.

„Vrátím se.“

S tím se otočila a rozběhla se. Modlila se, aby tam byl, až se vrátí.

Jestli se vrátí.

Druhý žebřík vypadal opuštěně, ale nedohlédla na vršek. Podivné cizí výtvořiny tu byly hustější. Obalovaly přičky a pokrývaly zdi. Naposled se ohlédla a s revolverem v ruce začala šplhat.

Do ruky jí narazila kapka teplého slizu. Další.

Podívala se nahoru.

Da'Mtou-di mu nesdělila, jestli si přeje, aby dveře, které hlídal, byly otevřené nebo zavřené, ale Dachande je stejně otevřel. Válečnice chtěla, aby je z nějakého důvodu hlídal.

Byly zamčené, tak do nich tloukl tupým koncem kopí tak dlouho, dokud se neotevřely.

Byl to tyioe-ti, únikový modul, malý, ale pro ně dva stačil. Vskočil dovnitř a rychle ho prohlédl. Žádné nebezpečí. Tři oomanská křesla a řídicí panel. Nikdy se nevtěsná do tak malého křesla, aby mohl letět.

Otočil se, postavil se u vchodu a čekal na Da'dtou-di. Ze směru, odkud přišli, zaslechl ránu následovanou křáplavým, hlubokým sykotem.

Dachande zpozorněl. Podobný zvuk již slyšel.

Královna. A míří k němu.

Byla to ta, kterou přivezli na lodi, matka jejich kořisti? Nebo jeden z trubců aktivoval hormony a metamorfoval v novou královnu? V této chvíli na tom již nezáleželo. Čekal.

Noguchiová vzhledla a zapomněla dýchat.

Jedna z příšer se nakláněla dolů z třetího podlaží a její dlouhá pokřivená lebka se kývala přímo nad Noguchiovou. Z čelisti se oddělila další kapka-

Zvedla pistoli a vrazila hlaveň přímo do ohybné tlamy. Trhala spouští. Znovu a znovu.

Příšera ani nezařvala. Slétla dolů kolem ní s dutým nárazem. Bylo malým zázrakem, že na ni nestříkla ani kapka kyselé krve.

Když se blížila k vrcholu, třásl se jí ruce. Tam nahoře na ni jistě čeká další. Připravená roztrhnout jí hrdlo-

Noguchiová se protáhla otvorem a klekla si. Na podlaze byla tlustá vrstva tmavého materiálu, ale jinak byla chodba prázdná.

Vyskočila na nohy a rozběhla se. Přiběhla k dalšímu téčku. Bez zaváhání zabočila doprava a pokračovala. Horký lepkavý vzduch ztěžoval dýchání. Cítila shnilé žampiony.

Po dalších dvou odbočkách si s hrůzou uvědomila, že se vydala špatnou cestou.

Dachande se zhluboka nadechl a čekal. Nebylo pochybnosti o tom, že je to královna a že míří jeho směrem.

Trubci - to byl lehký trénink. Ale královna rodička - ještě žádný yautja nepřežil sám souboj s královnou, pokud neměl spalovač. Jednou se utkalo dvanáct Značených válečníků s královnou jen s kopími a čepelemi. Než zemřela, stačila devět z nich zabít. Pod ním se ozval zvuk sténajícího kovu. Alespoň, že má ve spalovači oheň. Dva.

Nad žebříkem se objevil lesklý černý hřeben...

Dachande namířil a vystřelil.

Minul.

Tvrdý krunýř se škulbl a vykřikl. Ale nebyl zraněn. Dachande zamířil a čekal, až vyleze nahoru.

Po několik úderů srdce se nic nedělo.
Najednou zavyla a z vrcholu žebříku vyrazil černý obrys.
Dachande vypálil poslední ránu.
Hlava příšery explodovala.
Triumfálně vykřikl a odhodil prázdný spalovač na bublající zbytky hlavy. Zbytečná zbraň poskočila po podlaze a zmizela. Zabil ji. Lovil královnu a zabil ji! Pověsti o jejich inteligenci a dovednosti lhaly, byla lehkým cílem-
Královna znovu zasyčela a objevil se hřeben její nezměnitelné lebky.
Dachandemu se rozšířily oči. Rozstřílel ji na kousky-!
Návnada. Poslala trubce, aby za ni schytl střely; doběhla ho.
Ale, jak to mohla vědět-?
Na tom už nezáleželo. Smrtící královna byla na živu a blížila se.
S'yuit-de!
Sledoval, jak dva obrovské pařáty zaškrábaly po podlaze a vytáhly obrovskou rozšklebenou hlavu.
Noguchiová se nezdržovala hledáním v mapě. Věděla, kde se spletla. Na okamžik ji přepadla panika. Nechala ho tam, aby na ni čekal, blbá, blbá-!
Noguchiová se ovládla a otočila se.
Byla téměř na místě, kde špatně odbočila, když se najednou z ničeho nic před ní objevila příšera.
Namířila a několikrát vystřelila. Zuřící zvíře zavyl a padlo.
Za ním bylo další. Znovu stiskla spoušť a monstrum padlo na svého předchůdce. Žádná další tam nebyla.
Idiote! Náboje!
Studená ruka ji uchopila za srdce. Zbraň byla prázdná.
Vyhodila prázdné nábojnice a vložila posledních šest. Ruce se jí teď třáslly mnohem silněji.
Šest ran.
Noguchiová dorazila na T křižovatku a šla rovně. Na jednu strašnou chvíli se cítila zcela ztracená, ale pak spatřila dveře. Žluté a černé pruhy, přesně jak říkal Conover.
Zamířila co nejpečlivěji a uštěřila zámek. Odlétly kousky plastu a kovu a zabodly se jí do rukou a do tváře. Dveře se otevřely a odhalily místnost plnou panelů a monitorů. Podle toho, co Conover říkal, to byla centrální počítačová místnost. Lodní mozek.
Noguchiová za sebou zabouchla dveře a doběhla k druhému křeslu.
Druhé křeslo, přímo před vámi, disková jednotka u černého a červeného pruhu-
Aktivovala hlavní vypínač a čekala, až se panel probere k životu. Vytáhla z kapsy Scottův disk a pevně ho uchopila. Vteřiny se táhly jako minuty. Hodiny. Eony... Na panelu stál prázdný šálek od kávy se jménem Conover napsaným fixem na straně. Pocítila bodnutí smutku nad osudem pilota; zemřel statečně.
Obrazovka se rozzářila a v horní části se objevil proud písmen a číslic. Opatrně vložila disk a uzamkla jednotku.
Počítač zahučel a obrazovka blikla. Noguchiová zadržela dech.
Jestli se to nepovede, jsi mrtvá-
Monitor se rozzářil: Soubor načten /pilot S. Conover, 93630 / navigace ukončena.
Udeřila do desky. „Ano, ano, ano!“
Vyšlo to.
Otočila se přesně v okamžiku, kdy dveře vletly dovnitř.

Dachande se narovnal a zhluboka se nadechl. Pokud to má být jeho Poslední lov, zemře v boji. Zápasit s královnou pouze s kopím - to byla čest. Bude bojovat a prohraje, ale byla to jeho jediná možnost.
Ze směru, kterým odešla Da'dtou-di, několikrát zarachotila zbraň. Vypnul to. Bude muset dokončit misi sama.
Královna byla obrovská, dvakrát větší než trubec. Měla delší paže - z hrudníku jí vyřázel druhý menší pár - hřeben byl vysoký a široký téměř jako parohy. Dvojitě čelisti pojal více než dvě řady lesklých zubů. A jelikož byla žena, jistě věděla jak bojovat.
Pomalu se k němu přibližovala. Dlouhý špičatý ohon táhla po kovové podlaze.
Dachande uchopil kopí a mírně ho pozvedl. Pevně se rozkročil. Pokud se na něj vrhne, jak očekával, dostane šanci alespoň k jednomu čistému úderu. Královna se tyčila v chodbě. Aby se mohla pohybovat, musela se ohnout téměř v půlce.
Dachande stál klidně. Řekl: „Pojď, Tvrdý krunýř. Zabil jsem tvé děti. Pojď a připoj se k nim.“ Bylo to nepravděpodobné, ale stejně tomu nemohla rozumět. Ale říkalo se, že výsměch tváří v tvář smrti může někdy znervóznit i Černého válečníka.
Náhly zvuk za zády si říkal o pozornost, ale Dachande nespustil oči z královny.
Pootočila hlavu, aby se za něj podívala, a zasyčela.
Dachande zamrkal. Je tam někdo-?
Královna skočila-
Noguchiová dvěma výstřely rozprášila mozek vetřelce po chodbě. Tmavá želatinová hmota narážela do zdi a stékala v chuchvalcích dolů.
Přeskočila tělo a vyběhla do chodby. Vyrázila k téčku.
Byl konec, nebo brzo bude. Loď na orbitě spadne na planetu jako meteorit poháněný nukleárními motory, a když dopadne, vymaže vše, co ještě zbývá z Prosperity Wells. A zbytek vetřelců. Nebude zde nic než hořící kráter.
Unikový modul by je měl dopravit dostatečně daleko-

U posledního záhybu před žebříkem vybuchla chodba pohybem.
Noguchiová vykřikla a zamířila na jednu z příšer ženoucích se k ní. Kulka ji přibila k zemi, ale příšera stále řvala.
Dvě střely, již jen dvě. Noguchiová doběhla k žebříku na druhé podlaží. Žebřík byl pokroucený a odtržený od zdi. Do prdele!

„Zlomený k-!“

Zarazila se. Válečník stál pod ní. A byl tvář v tvář jedné z příšer, velké, obrovské. Zaplňovala celou chodbu.

-Královna-

Zatímco na ni Noguchiová mířila, vyskočila a sekla po Zlomeném klu.

Neuvěřitelně dlouhý a těžký ocas udeřil válečníka do hrudníku. Kopí odlétlo a Zlomený kel byl vržen na zeď.

Zaslechla tupý úder. Zlomený kel narazil do dveří, které hlídal, a odrazil se od nich. Jeho krev zářila na tmavé zbroji.

Nehýbal se.

Noguchiová s hrudníkem svíraným strachem vystřelila. Královna vykřikla a otočila se k ní.

Kulka minula. Noguchiová bez rozmyšlení skočila na druhé podlaží. Revolver držela v natažených pažích před sebou. Zbývala jedna kulka. Poslední šance.

Kolena se jí zatřásla nárazem na podlahu, ale neupadla.

Královna zavyla a vyrazila.

Noguchiová se modlila, aby ji ta poslední kulka zastavila-

-vystřelila-

-a monstrem vykřiklo, zakolísalo, udělalo krok dozadu a padlo na podlahu. Kulka narazila do hrudníku.

Nebyla mrtvá, ale ležela na zemi.

Noguchiová se rozběhla ke Zlomenému klu. Prázdnou zbraň odhodila na podlahu. Královnin ocas vyšlehl, a kdyby nevyskočila, podrazil by jí nohy. Zlomený kel zasáhl úder opět do hrudi. Vystříkla krev.

Noguchiová kopla do dveří únikového modulu a klopýtla. Vnitřní poklop byl otevřený.

Královna vyrazila pronikavé zavytí. Noguchiová doufala, že to je smrtelný výkřik.

Sehnula se k raněnému válečníkovi a vsunula pod něj jednu ruku. Silou, o které nevěděla, ho s heknutím zvedla-

-a vpadli do modulu.

Po tváři jí stékal pot. Znovu zatáhla a jeho nohy se vsunuly do modulu.

Není čas, není čas-

Napůl padla do křesla před ovládacím pultem a horečně hledala ovládání.

Za ní vykřikl vetřelec bolesti a vztekem.

Zlomený kel zasténal a sunul se k Noguchiově.

Noguchiová našla tlačítko. Přímě před ní. V panice ho přehlédla.

S rukou na tlačítku se pootočila-

-a byla tu královna, hlavu ve dveřích a pařát sekl-

-a zabořil se válečníkovi do ramena.

Zlomený kel vykřikl.

Noguchiová stiskla nouzové zavírání dveří.

Thlusté kovové dveře se začaly zavírat. Rozškledená hlava se k ní blížila-

-a pak padla na podlahu. To když tlakové dveře určené, aby chránily loď před vakuem, přerazily krunýř královnina relativně úzkého krku a utály jí hlavu.

Její pařát oddělený od těla byl stále zaťatý do těla nehybného válečníka.

Noguchiová stiskla další tlačítko. A modul se oddělil od lodi. Letěli.

Bolest byla zlá, ale Dachande ji ignoroval.

Chvilí ničemu nerozuměl. To. Něco. Da'dtou-di, byla tu? Zabili ji?

Cítil se podivně lehký-

-letěl-

A pak se podlaha zvedla a vydala se mu naproti.

Výbuch nové bolesti. Gravitace se vrátila s větší bolestí, než jakou kdy poznal. Byl raněný, těžce raněný.

A pak závan horkého, čistého vzduchu. Na oči mu zaútočilo světlo. Dýchací maska byla pryč. Do plic mu proudilo příliš mnoho hořlavého kyslíku. Tak sytý vzduch nevydrží dýchat déle než několik hodin.

Zakašlal. Krkem mu stékala horká tekutina.

Po obličeji mu přelétl stín. Něco ho lehce zvedlo a táhlo ho.

Zasténal bolestí, ale nebyl schopen zformovat žádný protest. Vzduch ho oslepoval. Byl venku.

Pomalů otevřel oči a zaostřil zrak na tvář, která se nad ním houpala.

Da 'dtou-di!

Zalil ho pocit pýchy. Přežila, pomohla mu.

Dachande chtěl něco říct, ale znovu se rozkašlal. Další bolest.

Sáhl po ovládání zvukové smyčky, ale prsty ho neposlouchaly.

Da'dtou-di umístila svou křehkou ruku pod jeho a pomohla mu.

Noguchiová se stáhlo hrdlo. V hrudi se jí usadil kámen, těžký a bolestivý. Válečníka pokrývala bledá krev. Dýchal pomalu a přerývaně. Umíral.

Dokázali to. Modul dopadl se skřípěním někde ve východní poušti, daleko od Prosperity Wells; padák se otevřel na poslední chvíli. Ale...

Zlomený kel natáhl třesoucí se ruku k zápěstí, ale nedařilo se mu ji pořádně ovládat. Noguchiová mu pomohla. Bylo to nahrávací zařízení. Zaslechla vlastní hlas. Oči jí zvlhly.

„Drž hradby. Vráťím se.“

Zlomený kel se dotkl pařátu, který mu stále trčel z ramena. „Vydrž,“ řekla. „Brzy tu bude pomoc, kolonisté přijdou.“ Ztichla a zakuckala se. A pak mu dala, co si myslela, že potřebuje. „Dokázali jsme to. Zabili jsme ty příšery. Královnu. Ty a já.“ Mávla rukou. Cítila se bezmocná.

Vytrhl královnin pařát a pohlédl na něj.

Noguchiová ukázala na pařát, přikývla a přejela si rukou po krku.

Pochopil. Byla si tím jista, protože také přikývl. Pak uchopil jeden z pavoucích prstů a ulomil ho. Zasténal námahou. Z prstu odkapávala syčící krev.

Zlomený kel pak ukázal na značku na svém obličejí, zubatý blesk mezi očima. Ukázal na Noguchiovou a pak znovu na jizvu.

Přikývla a naklonila se.

Da'dtou-di musí být Značena. Byla to jeho povinnost jako Vůdce.

Dachande odtrhl jeden z královniných prstů. Bolelo ho se hýbat, dýchat, žít, ale tohle bylo důležité; bylo to vše, co mu zbývalo.

Da'dtou-di se k němu sklonila a zavřela oči. Něco vlhkého káplo na Dachandeho tvář; ignoroval to. Byl čas.

Válečník namočil dráp do královniny krve a pak na něj plivl. Jeho krev smíšená s kyselinou vetřelců. To byla součást obřadu. Jeho krev částečně neutralizuje silné chemikálie z tekutiny Tvrdých krunýřů. Velmi opatrně vztáhl ruku a vypálil svou značku do bledé kůže na čele mezi očima. Dokázal ovládnout třes ruky po dobu postačující k nakreslení symbolu.

Zasyčela bolestí, ale nepohnula se. Byla statečná, Malý nůž. Pomohla mu a společně zabili královnu. To byl výkon, který mohl položit k nohám Černého válečníka.

Dachande vyčerpaně spustil ruku. Smyčka znovu spustila, nějaká lidská řeč z dávné minulosti. Nezáleželo na tom; byl připraven a ta chvíle právě nastala. Neměl námitek.

Toužil po tom, aby dokázal mluvit její řečí, aby ji mohl naučit vše, co dokáže - buď statečná, Lov správně, respektuj Vůdce. Ale většinu z toho již věděla. A zbytek se jistě naučí. Teď byla Značená, a to bylo hlavní. I když spolu byli jen krátký čas, věděl o ní všechno.

Nejlepší student, jakého kdy měl.

Slzy jí vyhrkly, ještě než se jí Zlomený kel dotkl. Začala si otírat oči, ale místo toho je zavřela. Umírající válečník jí chtěl dát svou značku. Chápala, co si přeje. Sklonila se. Bolest byla krátká a palčivá. Po nose jí stekla kapka zelené krve.

Zlomený kel spustil ruku a ze smyčky se znovu ozval její hlas, tentokrát jemněji.

„Nezapomenu.“

Noguchiová sklonila hlavu a začala vzlykat. První skutečné slzy, které proplakala za dlouhou dobu.

Za nimi se na obloze rozzářilo světlo. Po nebi přelétl ohnivý míč mířící k Prosperity Wells.

Pouští otřásla exploze. Noguchiová se ohlédla. Převalila se přes ně tlaková vlna. Horký vzduch plný zvuku, řevu a hromobití.

Když zvuk utichl, město bylo pryč. Tak rychle.

Obrátila se zpět k válečníkovi. Položila si tvář do dlaní a pomalu se pohupovala, tam a zpátky.

Dachande přestal dýchat. Jako město. Byl pryč.

Epilog

Da'dtou-di se ten den, kdy přišli, vzbudila časně ráno.

Na pláň před jejím malým domovem dopadly první paprsky světla. Zívla a protáhla se. Vylezla z postele a vyhlédla z okna. Vzduch byl nějak jiný, elektrizující-

Ještě před dvěma lety by takový pocit změny zamítla jako nesmysl a pověřivost. Ale výraz „tichý“ ani zdaleka nepopisoval život na světě, na kterém byla jediným člověkem; vyvinula si pro Ryushi cit, stejný, jako si atlet vyvine ke svému tělu a jeho změnám. Vzduch byl jiný, tím si byla jistá. Něco se chystalo.

Něco.

Natáhla si kombinézu a vklouzla do bot. Cestou do kuchyně pro sklenici vody si stáhla spleené vlasy do ohonu na zádech. Nová studna mezi domem a útesem byla sladká. Již žádné kodrcání se dvacet kliků ke staré studni.

Da'dtou-di pila pomalu studenou vodu a přemýšlela o začínajícím dni. Včera prošla formami, takže dnes byl den vážení. Také den kopení kryté zahrady ve skleníku za domem. Zítřejší pojezd na východ a porozhlédne se po návštěvnicích... Dopila a položila sklenici do umyvadla. Nejdřív kmení.

Da'dtou-di vyšla ven a málem zakopla o Creepa. Pes vyskočil a nadšeně zavrtěl ocasem.

Podrbala ho za ušima. „Také jsem nadšená, Creepe. Už jsme se neviděli kolik, šest hodin?“

Creep šťastně zaštekál a sledoval ji do rhyntské ohrady. Proběhl jí mezi nohama a téměř ji povalil.

„Hloupý pes,“ řekla vesele. Znovu zaštekál.

Nemohla se na něj podívat, aniž by si nevzpomněla na Janie a Cathii. Creep byl dobrým společníkem a chránil ji před samotou. Říkali, že to bude lepší pro psa, moct volně běhat - ale ve skutečnosti to byl dárek pro ni.

„Dobré ráno, děti.“

Tři rhyntové pomalu otočili hlavy a sledovali ji. Spot, Milo a Mim. Nebyli tak dobří v konverzaci jako Creep, ale byli hodní. Také pomáhali při dopravě; měla vznášedlo, ale palivo jednou dojde, a tak jej používala, jenom pokud to bylo

nezbytné. Držela si je jako domácí mazlíčky a pak měla problémy s tím jíst maso. Ale šlo tady o přežití. A navíc lovila jen jednou nebo dvakrát za měsíc...

Da'dtou-di nasypala trochu zrní do koryta a podrbala Mim za ušima. Zvíře zachrochtalo a vrhlo se na jídlo, jako by hladovělo.

„Měla jsem tě pojmenovat Prase,“ řekla Da'dtou-di, ale rhynti ji ignoroval.

Vrátila se do domu a posadila se na lavičku, aby sledovala východ sluncí. Bylo již dost světla, aby byla vidět vybělená lebka královny připevněná na střeše. Její trofej, její a Zlomeného klu.

Creep si lehl a přitulil se jí k nohám. „Co je dnes jiného, pse? Něco je jiného.“

Creep na ni pohlédl a pak si položil hlavu na tlapy. Poplácala ho po boku a usmála se.

Byli tu sami již téměř dva roky. Když Zlomený kel zemřel, připojila se ke kolonistům v dlouhém čekání. Pomoc dorazila až za dva měsíce a v té době byla již rozhodnuta. Její rozhodnutí bylo pevné a nezměnitelné.

Zpočátku se jí snažilo několik rančerů přemluvit, ale nakonec to vzdali.

Společnost se její rozhodnutí nesnažila změnit vůbec. Hrozil jí pořádný trest, ale konečný verdikt zněl „její činy byly diktovány nezbytností.“ Ze své smlouvy byla tiše vyplacena, s čímž bez problémů souhlasila. Chigusa se bála odpovědnosti, a tak celou věc odepsala. Stařík nebyl hloupý. Dostala definitivu a oficiální pozici „správce“ a Chigusa stáhla všechny své zájmy ze systému Cygni. Stařík nikdy nevyhazoval peníze a byl příliš pověřivý, než aby zůstal na prokletém světě. Galaxie byla plná světů a on jich vlastnil stovky. Tento mu rozhodně nebude scházet.

Zdálo se, že jen Rothová, její družka a Weaverová chápou, proč chce zůstat.

Kolonisté odlétli, aby znovu začali v systému Rigel, a ona zůstala, aby začala znovu na Ryushi. Aby byla šťastná. Poprvé v životě neviděla žádné draky. Existoval jen mír.

„Vše, na čem mi záleží, je zde,“ řekla tiše.

Creep vzdychl, nejspíš se nudil. Měla spoustu času přehrávat si v mysli rozhovory a události a pes poslouchal stejné historky již dva roky.

Její pozornost upoutal bod na ranním nebi. Chvilí si myslela, že něco zahlédla; bylo to tak dávno... Bod byl jasnější a jasnější. Sledovala, jak se probíjí atmosférou. Zvuk zněl z velké dálky. Creep ucítil její vzrušení a posadil se. Tiše zakňučel.

Objekt přistál elegantním obloukem někde na západě. Možná půl dne jízdy na rhyntovi, možná méně. Da'dtou-di Noguchiová rychle vstala a snažila se krotit své naděje.

Pravděpodobně meteor, to je vše...

Ale ve skutečnosti tomu nevěřila. Šla se připravit.

Po sedmi hodinách sesedla z Mila a vydala se tvrdými slunečními paprsky k malé skalní formaci. Nesla dalekohled a karabinu; společnost jí zanechala spoustu zásob.

Z místa, kam objekt dopadl, se stále vznášel úzký proužek dýmu. Bylo to malé údolí mezi strmými skalními zdmi.

Da'dtou-di se neslyšně protáhla mezi kameny a lehla si na horký kámen. Přehlédla obzor a soustředila se na sloup kouře-

Asi sto metrů od ní rachotil po rozpraskaném prachu malý stroj na kovových končetinách. Zaostřila a srdce se jí rozbušilo.

Stroj za sebou zanechával stopu, která se táhla až za obzor. Řada oválných objektů-

Da'dtou-di sklonila dalekohled a chvíli tiše stála. Nepřítomně si mmla zubatou jizvu mezi očima, teď již značně vybledlou.

„Již to nebude dlouho trvat,“ řekla. Vše jim vysvětlí. Řekne jim o umění a statečnosti Zlomeného klu. A jak se všechno zkazilo... Milo ji pozoroval. Protáhla si bolavé svaly a vyrazila domů.

Když se yautja shromáždili, Vůdce si povzdechl. Byli tak připravení, jak nejlépe to dokázali, nadrženi a připravení zabíjet. Stáli v řadě vedle lodí, spalovače nabitě a čepele nabroušené.

Měl také rozkaz, aby se podíval po Dachandeho skupině. Potíž, bez které by se rád obešel. Jejich loď se nikdy nevrátila.

Znal Dachandeho. Starý Zlomený kel byl dobrým Vůdcem a silným válečníkem. Něco se zvrtilo a ti, co byli u vedení, chtěli vědět co. Jako vždy, když to nemuseli zjišťovat sami.

Vk'leita zavrtěl hlavou a přehlédl mladé yautja. Lovil s Dachandem a respektoval ho stejně jako mnoho dalších - ale teď byl jistě mrtvý. A mrtvý byl mrtvý, to bylo vše, na čem záleželo. Uběhlo více než jeden velký cyklus, pravděpodobně příliš dlouhá doba, aby mohl ještě něco zjistit. Mrtví z té výpravy se již změnili na vybělené kosti rozprášené místními mrchožrouty.

Kývl na dalšího Značeného, Cí'tde povede skupinu na první výzvědnou výpravu. Lov začne až po setmění.

Když Vůdce osaměl, vrátil se do lodí a prošel několika tréninkovými sestavami. Mladíci vyžadovali velké množství energie, a tak si času, který měl jen pro sebe, cenil. A navíc bude muset prohlédnout utřetí, terén, po pozůstatcích minulého Lovu. Část mohl obstarat pomocí lodních gkinmara, ale na zbytek se musí vydat po vlastních. Těšil se, až si bude moci po dlouhém letu protáhnout a uvolnit zlenivělé svaly. Dokončil trénink a posadil se na zem, aby si vyčistil zbroj. Yautja se nevrátí, dokud slunce nepřekonají svůj nejvyšší bod, takže má dostatek času...

Za zády zaslechl zvuky pohybu.

Okamžitě vyskočil na nohy. Zvuky přicházely z opačné strany lodí. Zvedl spalovač a vyrazil vstříc zvukům.

Dorazil k přední straně lodí a vydal varovné zasyčení.

Nic.

Najednou vstoupila do pohledu malá postava. Vk'leita zamířil a málem vystřelil-

-nejistě sklonil spalovač. To nebyl yautja, bylo to velké jako dítě - ale mělo to brnění a zápěstní ostří. Příšera se k němu pomalu blížila. Ruce zdvižené vzhůru.

Ooman!

Vůdce znovu zamyšlil. Nemocně bledá, hnusná tvář-

Přikročilo to blíž a naklonilo hlavu na stranu.

Mohl vystřelit. Kdyby tu byli ostatní yautja, asi by to i udělal. Taková byla správná odpověď na hrozbu. Ale zdálo se, že malé stvoření nepředstavuje hrozbu. A to i přesto, co se o oomanech vyprávělo. Ale stejně tak se to nebálo. Neslo se to hrdě, téměř jako válečník. Oomanové měli být zbabělci, plíživí, a když byli zahnáni do kouta, tak i nebezpeční. Ale ne bojovníci tváří v tvář. To vzbudilo jeho zvědavost.

„Kdo jsi?“ řekl Vkleita.

Ooman ukázala na sebe. „Da'dtou-di.“

Vkleita zastříhal kusadly. Stvoření mělo hrozný přízvuk, ale rozuměl mu. Žena? Oomanská žena? Jméno znamenalo „malý nůž“, ženský rod-

Navzdory celoživotnímu tréninku pověsil Vůdce spalovač na rameno a přiblížil se k oomanovi. To si zasloužilo bližší průzkum. Ooman klidně stál.

Když byl od něj jen několik kroků, zastavil se a pozorně si ho prohlížel. Nosilo to copy jako yautja a mělo to zbraň; zbroj byla zčásti válečnická - poznal část Tvrdého krunýře - zčásti neznámá.

Ooman znovu ukázal na sebe. „Da' dtou-di,“ řekl znovu. Vztáhl ruku a dotkl se tváře.

Vůdce se podíval pozorněji. Ooman měl na obličeji značku. Vypadal jako - ne to nebylo možné. Udělal další dva kroky a sklonil se k oomanovi. I když mu prakticky strčil masku až do tváře, ani se nehnul.

Ta značka-

Byl Značený! Značený ooman! To ne! To bylo nemožné! Ale značka tam byla, přesně na svém místě a - ta značka byla-

Dachandeho.

Jaké znesvěcení pawk?

Vkleita zavrčel. „Znáš Dachandeho? Kde je?“

Da'dtou-di zavržela hlavou a ukázala na něj. Znovu se dotkla své tváře v místě, kde by, kdyby byla yautja, měla kly. Jedním prstem naznačila zlomení.

Jako by kel byl zlomený. Dachande.

„Pokračuj.“

Ooman použil ruce a zuby a dělal s nimi trhavé pohyby. Pak znovu naznačil „Dachande.“ Thei-de. Dachande byl mrtvý.

Da'dtou-di se k němu pomalu přiblížila a pak opatrně zvedla drobnou paži a položila mu ji na rameno. Vítala ho.

Vkleita fascinovaně naklonil hlavu a gesto opakoval. To bylo neslýchané. Stál tu a naslouchal pauking oomanovi, který s ním komunikoval znakovou řečí a vyprávěl mu o smrti Značeného válečníka. Byl to ooman, ale říkal si Da'dtou-di v řeči válečníků. Nesl Dachandeho značku a s tím se nedalo nic dělat. Žádný válečník by nikdy žádnému vetřelci nevyzradil, co ta značka znamená a již vůbec ne, jak se vy tváří. Za žádných podmínek. A ona k němu přišla a zpravila ho o Dachandeho smrti. Ale ještě o něčem..

„Lovit?“ zeptal se Vkleita. „Ty jsi přišel s námi Lovit?“ Vytasil ostří a bodl s ním do vzduchu.

Ooman se usmál a vycenil malé zuby. Pozvedl jednu paži a zaklonil hlavu. Ozval se dlouhý podivný výkřik. Agresivita a horlivost.

Vůdce naslouchal podivnému zvuku a pak oomana obešel. Byl malý, ale pohyboval se zkušeně; nesl známku válečníka a znal Dachandeho. Zamyšleně ho studoval.

Bylo to bezprecedentní, ale měl jen jednu možnost. Byla Značená. Ať se stalo jakkoliv, stalo se. Pravidla Lovu nebyla ještě nikdy naplnuta. Tím si byl jistý. Ale co mohl dělat? Byl válečníkem. Měl svůj kodex, podle kterého se řídil příliš dlouho, než aby ho teď popřel. Nechá ji Lovit. Možná se naučí její jazyk a dozví se více o Dachandeho osudu. Možná s nimi bude chtít odletět domů a bude je učit o oomanských způsobech - jistě by to bylo velké vítězství najít oomanského válečníka.

Kdo ví?

Vůdce zvedl pařát a vykřikl. Po malé chvíli se připojila i Da'dtou-di.

Mohou se navzájem mnoho naučit.